

Comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat

ianuarie – februarie – martie 2025

Iubirea și dreptatea lui Dumnezeu

**Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic**

**Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea**

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon 2024

© 2024 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text. Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de vecuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Iisus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN G.

Iubirea și dreptatea lui Dumnezeu: citate din Spiritul Profetic, aranjate pentru studiul zilnic: comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat: ianuarie-februarie-martie 2025: Școala de Sabat și Lucrarea Personală, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. - Pantelimon: Viață și Sănătate, 2024

ISBN 978-606-087-605-2

Cuprins

1. Dumnezeu iubește din proprie inițiativă	5
2. Iubirea pecetluită prin legământ	13
3. Să-L încântăm pe Dumnezeu!	21
4. Dumnezeu este înimos și milos	29
5. Mânia iubirii divine	37
6. Dumnezeu iubește dreptatea	45
7. Problema răului	53
8. Voința umană liberă, iubirea divină și providența	61
9. Conflictul cosmic	69
10. Reguli de luptă	77
11. „Ce aş mai fi putut face?”	85
12. Iubirea și dreptatea – cele două porunci supreme	93
13. Iubirea este împlinirea legii	101

Dumnezeu iubește din proprie inițiativă

Sabat după-amiază, 28 decembrie

De trei ori după învierea Sa, Hristos l-a pus la probă pe Petru. „Simone, fiul lui Iona”, a spus El, „Mă iubești tu mai mult decât aceștia?”

Această întrebare care cercetează inima a fost necesară în cazul lui Petru și este necesară și în cazul nostru. Lucrarea de restaurare nu poate fi niciodată deplină dacă nu se ajunge la rădăcinile răului. Din nou și din nou lăstarii au fost tăiați, în timp ce rădăcina amărăciunii a fost lăsată să răsară și să-i pângărească pe mulți, dar trebuie atinsă chiar adâncimea răului ascuns, simțurile morale trebuie judecate iar și iar în lumina prezenței lui Dumnezeu. Viața de zi cu zi va mărturisi dacă lucrarea este sau nu autentică.

Când Hristos l-a întrebat pe Petru a treia oară: „Mă iubești?”, întrebarea a ajuns în străfundul sufletului. Judecându-se el singur, Petru a căzut pe Stâncă, spunând: „Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc.” – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1151, 1152

Inima iubirii divine tânjește după copiii Săi de pe pământ cu o putere mai tare decât moartea. Dând pe Fiul Său pentru noi, El ne-a dăruit totul în acest unic dar. Viața, moartea și lucrarea de mijlocire a Mântuitorului, lucrarea îngerilor în favoarea noastră și suspinele negrăite ale Duhului Sfânt și, mai presus de toate, Tatăl lucrând totul prin toți, interesul necentenit al ființelor cerești: toate acestea sunt puse în slujba mântuirii oamenilor.

Să contemplăm deci sacrificiul uimitor adus pentru noi. Să căutăm să înțelegem și să apreciem activitatea și energia pe care cerul le depune pentru câștigarea celor pierduți și aducerea lor înapoi în casa Tatălui. Motive mai bune și mijloace mai puternice decât cele folosite nu s-ar

putea pune niciodată în acțiune; răsplata cea peste măsură de mare pentru împlinirea în dreptate a datoriei, bucuria cerului, societatea îngerilor, comuniunea și iubirea lui Dumnezeu și a Fiului Său, înălțarea și dezvoltarea tuturor facultăților noastre de-a lungul tuturor veacurilor: nu sunt toate acestea puternice stimulente și încurajări care să ne determine să aducem Creatorului și Răscumpărătorului nostru o slujire pornită dintr-o inimă plină de iubire? – *Calea către Hristos*, p. 21

Toată dragostea părintească ce a trecut din generație în generație prin canalul inimilor omenești, toate izvoarele de duioșie și de afecțiune care s-au deschis în sufletele oamenilor nu sunt decât ca niște mici pârlăieșe față de oceanul nemărginit atunci când sunt comparate cu iubirea infinită și inepuizabilă a lui Dumnezeu. Limba nu poate să o exprime, pana nu o poate zugrăvi. Poți să meditezi asupra ei în fiecare zi a vieții tale. În străduința de a înțelege dragostea și compasiunea Tatălui ceresc, poți să cercetezi Scripturile în mod sincer și stăruitor pentru a le înțelege, poți să faci apel la toată puterea și capacitatea pe care Dumnezeu ți le-a dat, și totuși dincolo de acestea, rămâne o infinitate. Poți studia veacuri întregi această dragoste, dar nu vei putea înțelege niciodată pe deplin lungimea și lărgimea, adâncimea și înălțimea dragostei lui Dumnezeu, manifestate prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru lume. Nici veșnicia nu va putea să o descopere pe deplin. – *Mărturii*, vol. 5, p. 740

Duminică, 28 decembrie

Hristos, Lumina lumii, Și-a acoperit splendoarea orbitoare a divinității și a venit să locuiască în chip de om printre oameni, ca ei să-L poată cunoaște pe Creatorul lor fără să fie mistuiți de strălucirea Sa. ...

Hristos a venit să învețe ființele omenești ceea ce dorește Tatăl ca ele să știe. În cerurile înalte, pe pământ, în apele oceanului vedem lucrările lui Dumnezeu. Totul mărturisește despre puterea, înțelepciunea și iubirea Sa. Și totuși, nu de la stele, de la ocean sau de la cascade putem învăța despre Dumnezeu ca persoană, așa cum a fost descoperit în Hristos.

Dumnezeu a văzut că era nevoie de o descoperire mai clară decât cea dată prin natură pentru a zugrăvi atât individualitatea, cât și caracterul Său. El L-a trimis pe Fiul Său pe pământ pentru a descoperi, așa cum putea suporta mai bine privirea umană, natura și atributele Dumnezeului nevăzut. – *Divina vindecare*, p. 14

Dar, pentru inimile care au devenit curate prin locuirea Duhului Sfânt, situația este cu totul diferită. Ele Îl pot cunoaște pe Dumnezeu. Când i-a fost descoperită slava Domnului, Moise a fost ascuns în crăpătura unei stânci; când suntem ascunși în Hristos, noi vedem iubirea lui Dumnezeu. ...

Noi Îl vedem pe Dumnezeu aici și acum, prin credință. Discernem bunătața și mila Lui în manifestările providenței Sale, în experiența noastră de zi cu zi. Noi Îl recunoaștem în caracterul Fiului Său. Duhul Sfânt ne ajută să înțelegem și să acceptăm în inima noastră adevărul cu privire la Dumnezeu și la Acela pe care L-a trimis El. Cei cu inima curată Îl văd pe Dumnezeu din perspectiva unei relații noi și inspiratoare, pline de simpatie, deoarece Îl privesc ca fiind Răscumpărătorul lor și, înțelegând curăția și iubirea caracterului Său, ei doresc cu ardoare să reflecte chipul Său. Ei Îl văd ca pe un Tată plin de dorul de a-Și îmbrățișa fiul care se pocăiește și inima lor se umple cu o bucurie de nedescris și cu slavă. – *Cugetări de pe Muntele Fericiților*, p. 26

Iubirea profundă a lui Ioan pentru Hristos era ceea ce îl făcea întotdeauna să dorească să fie cât mai aproape de El. Mântuitorul îi iubea pe toți cei doisprezece, dar Ioan era spiritul cel mai primitiv. El era mai tânăr decât ceilalți și, cu o încredere mult mai mare ca aceea a unui copil, și-a deschis inima față de Isus. În felul acesta, a ajuns să fie cel mai iubit de Hristos și prin el au fost vestite oamenilor cele mai profunde învățături spirituale ale Mântuitorului. ...

Ioan putea vorbi despre iubirea Tatălui, așa cum nu o putea face niciunul dintre ceilalți apostoli. El le-a descoperit semenilor săi ceea ce simțea în sufletul său, reprezentând în caracterul său atributele lui Dumnezeu. Slava Domnului era arătată pe fața lui. De pe fața sa, frumusețea sfințeniei care îl transformase strălucea cu o strălucire asemănătoare celei a lui Hristos. În adorare și iubire, el L-a privit pe Mântuitorul până ce asemănarea cu Hristos și părtășia cu El au devenit singura lui dorință, iar în caracterul său s-a reflectat caracterul Învățătorului său. – *Faptele apostolilor*, p. 545

Luni, 30 decembrie

Cu toate acestea, Domnul nu l-a părăsit pe Israel fără ca mai înainte să fi făcut tot ce putea fi făcut pentru a-l aduce înapoi la ascultarea de El. De-a lungul anilor, lungi și întunecați, când conducător după conducător

s-a ridicat sfidând cu îndrăzneală Cerul și a condus poporul Israel din ce în ce mai adânc în idolatrie, Dumnezeu a trimis solie după solie către poporul Său abătut. Prin prorocii Săi i-a dat toate ocaziile să oprească valul de apostazie și să se întoarcă la El. În anii care aveau să urmeze dezbinării împărăției, urmau să trăiască și să lucreze Ilie și Elisei, și ape-lurile mișcătoare ale lui Osea, Amos și Obadia aveau să fie auzite în țară. Niciodată împărăția lui Israel n-a fost lăsată fără mărturia nobilă a puterii extraordinare a lui Dumnezeu de a salva din păcat. – *Profeți și regi*, p. 107, 108

Iubirea lui Dumnezeu este un lanț de aur, care leagă ființele umane finite de El. Această iubire trece dincolo de cunoștința noastră. Știința umană nu o poate explica. Înțelepciunea umană nu o poate pătrunde. Părinții își iubesc copiii, dar dragostea lui Dumnezeu este mai mare, mai largă, mai profundă decât poate fi dragostea omenească. Toată dragostea părintească ce a trecut din generație în generație prin canalul inimilor omenești, toate izvoarele de duioșie și de afecțiune care s-au deschis în sufletele oamenilor nu sunt decât ca niște mici pârlăieșe față de oceanul nemărginit atunci când sunt comparate cu iubirea infinită și inepuizabilă a lui Dumnezeu. Limba nu poate să o exprime, pana nu o poate zugrăvi. Poți să meditezi asupra ei în fiecare zi a vieții tale. În străduința de a înțelege dragostea și compasiunea Tatălui ceresc, poți să cercetezi Scripturile în mod sincer și stăruitor pentru a înțelege, poți să faci apel la toată puterea și capacitatea pe care ți le-a dat Dumnezeu, și totuși, dincolo de acestea, rămâne o infinitate. Poți studia veacuri întregi această iubire, dar nu vei putea înțelege niciodată pe deplin lungimea și lărgimea, adâncimea și înălțimea dragostei lui Dumnezeu. ...

Copiii lui Dumnezeu sunt mereu prezenți în mintea Sa. – „The Love of God”, *Signs of the Times*, July 13, 1904

Satana este hotărât să facă în așa fel încât oamenii să nu înțeleagă dragostea lui Dumnezeu, care L-a determinat să-L dea pe singurul Său Fiu pentru a salva un neam omenesc pierdut, pentru că bunătatea lui Dumnezeu este aceea care îi conduce pe oameni la pocăință. Oh, cum să avem succes în a-i prezenta lumii dragostea adâncă și prețioasă a lui Dumnezeu? Nu o vom putea cuprinde pe nicio altă cale, decât exclamând: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3:1). Să le spunem celor păcătoși: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Când Îl vom prezenta pe Domnul

Isus ca reprezentant al Tatălui, vom fi în stare să risipim umbrele pe care Satana le-a așternut pe calea noastră, ca să nu vedem mila lui Dumnezeu și dragostea Sa de nedescris, așa cum au fost manifestate în Isus Hristos. Priviți la crucea de pe Golgota! Ea este garanția sigură a iubirii fără margini și a milei nemăsurate a Tatălui ceresc. – *Solii alese*, cartea 1, p. 156

Marti, 31 decembrie

Lucrările lui Dumnezeu mărturisesc despre dragostea și puterea Lui. El a chemat lumea la existență, cu tot ce conține ea. Dumnezeu este un iubitor de frumos. În lumea pe care a creat-o pentru noi, El nu ne-a pus la dispoziție doar ceea ce ar fi necesar pentru confortul nostru, ci a umplut cerurile și pământul de frumusețe. Vedem dragostea și grija Lui în bogatele câmpuri de toamnă, iar zâmbetul Lui în vesela rază de soare. Mâna Lui a făcut stâncile și munții semeți. Falnicii copaci cresc la porunca Lui. El a întins covorul de catifea verde peste pământ și l-a presărat cu arbuști și flori. ...

Aceeași energie creatoare, care a dus lumea la existență, este încă în exercițiu în susținerea universului și continuarea activității în natură. Mâna lui Dumnezeu conduce planetele și mersul lor ordonat prin univers. Nu prin putere proprie își continuă, an de an, pământul mișcarea în jurul soarelui și-și procură ceea ce ne dăruiește. Cuvântul lui Dumnezeu controlează elementele naturii. El acoperă cerul cu nori și pregătește ploaie pentru pământ. El face văile roditoare și face „să răsară iarba pe munți” (Psalmii 147: 8). – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 185

Înainte ca temeliile pământului să fie așezate, Tatăl și Fiul S-au unit într-un legământ de a-l răscumpăra pe om dacă el ar fi fost biruit de Satana. Ei Și-au strâns mâinile într-un angajament solemn că Hristos va deveni garanția rasei umane. Acest legământ l-a împlinit Hristos. Pe cruce, când a strigat: „S-a isprăvit!”, El I S-a adresat Tatălui. Angajamentul a fost realizat, împlinit în întregime. Acum, El declară: Tată, s-a isprăvit. Am făcut voia Ta, Dumnezeul Meu. Am finalizat lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este satisfăcută, „vreau ca, acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 19:30; 17:24).

Glasul lui Dumnezeu se aude proclamând că dreptatea este satisfăcută. Satana este învins. Cei trudiți, luptătorii lui Hristos pe pământ sunt „primiți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1:6). Înaintea îngerilor cerești și a reprezentanților lumilor necăzute, ei sunt declarați îndreptățiți.

Cântecul de triumf se amestecă cu muzica harpelor îngerești, până când cerul pare să se reverse de bucurie și laudă. Dragostea a învins. Cel pierdut a fost găsit. – *Lift Him Up*, p. 103

Moartea lui Hristos dovedește iubirea cea mare a lui Dumnezeu pentru om. Ea este garanția care ne e dată în privința mântuirii. A-i lua creștinului crucea este la fel cu a șterge soarele de pe cer. Crucea ne apropie de Dumnezeu, împăcându-ne cu El. Cu duioasa îndurare a iubirii de tată, Iehova privește asupra suferinței îndurate de Fiul Său pentru a salva omenirea de la moarte veșnică și ne primește în Cel Preaiubit.

... Prin cruce, învățăm că Tatăl ceresc ne iubește cu o iubire nemărginită. – *Faptele apostolilor*, p. 210

Miercuri, 1 ianuarie

Fiecare om este liber să aleagă de ce putere vrea să fie stăpânit. Nimeni n-a căzut atât de jos, nimeni nu este atât de ticălos, încât să nu găsească eliberare în Hristos. În loc de rugăciune, demonizatul a putut să rostească numai cuvintele lui Satana, cu toate acestea, strigătul nerostit al inimii a fost auzit. Nu există strigăt al unei ființe în nevoie, chiar fără să fi fost rostit, care să nu fie ascultat. Aceia care vor consimți să intre în legământ cu Dumnezeul cerului nu vor fi lăsați în puterea lui Satana sau în slăbiciunile firii lor. Ei sunt invitați de Mântuitorul: „Să caute ocrotirea Mea, să facă pace cu Mine, da, să facă pace cu Mine” (Isaia 27: 5). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 258

Domnul a asigurat un ospăț deosebit pentru întreaga rasă umană. Este reprezentat în parabolă ca o cină mare unde se organizează o sărbătoare pentru fiecare suflet. Toți cei legați de această cină se pot bucura de sărbătoarea cerească, care este Evanghelia. Această sărbătoare este deschisă tuturor celor care o vor primi. Toți sunt invitați și îndemnați să vină.

Toți cei care sunt părtași la ospățul nunții, la sărbătoarea Evangheliei, prin acest act spun că L-au primit pe Hristos ca Mântuitor personal. Ei poartă haina Sa distinctivă. Ei au acceptat adevărul așa cum este în Isus, care este haina neprihănirii lui Hristos. Numai aceia Îl cinstesc pe Hristos care acceptă invitația: „Veniți, căci toate sunt acum gata; veniți la ospățul nunții Mielului.” Aceștia se îmbracă în inul alb, caracterul curat, purificat, arătând că nu mai trăiesc în felul în care trăiau înainte, pe când erau în necunoștință. Vorbirea lor s-a schimbat. Subiectele de discuție merg pe cu totul altă linie. – *The Upward Look*, p. 304

Ar trebui să prețuim marele sacrificiu făcut în favoarea noastră pentru a ne plăti haina neprihănirii, realizată în războaiele de țesut ale cerului. Domnul ne-a invitat la ospățul de nuntă și a pregătit pentru fiecare dintre noi câte o haină de nuntă. Haina neprihănirii a fost plătită cu un preț infinit; ce mare este insulta adusă Cerului când un om îndrăznește să apară cerând să intre la ospățul de nuntă îmbrăcat cu hainele îndreptăririi sale de sine! Cât de mult Îl dezonoarează pe Dumnezeu, arătând în mod deschis dispreț față de sacrificiul făcut pe Calvar!

Mineni nu va putea să guste ceva din ospățul acesta dacă nu este îmbrăcat cu haina de nuntă. Dar Ioan scrie: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.” De aceea, înainte de a fi prea târziu pentru veșnicie, fiecare dintre noi să meargă la Negustorul ceresc să cumpere haina cea albă, alfia pentru ochi, aurul încercat prin foc și untdelemnul harului divin! – *That I May Know Him*, p. 264

Joi, 2 ianuarie

Domnul Hristos nu a venit așa cum se așteptau evreii. El nu a venit într-un fel care să le aducă gloria națională. ... Solia Domnului Hristos a fost: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape, pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.” Evreii au refuzat să-L primească pe Domnul Hristos, deoarece El nu a venit într-o modalitate conformă cu așteptările lor. Ideile oamenilor limitați erau considerate infailibile, pentru că fuseseră înrădăcinate într-o tradiție de sute de ani.

Acesta este pericolul la care este expusă biserica acum. ... [Mulți] nu sunt dispuși să fie dezbrăcați de hainele neprihănirii personale. Nu doresc să schimbe neprihănirea lor, care, în realitate, este murdărită de nelegiuire, cu neprihănirea lui Hristos, care este adevărul curat și necompromis. Duhul Sfânt nu flatează niciun om, nici nu lucrează în conformitate cu planurile vreunei făpturi omenești. Oamenii limitați și păcătoși nu trebuie să comande lucrarea Duhului Sfânt. Când Duhul vine asemenea unuia care mustră și se manifestă prin intermediul slujitorului omenesc, pe care Dumnezeu îl alege, omul are datoria de a asculta și de a respecta vocea lui. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 64

Domnul Hristos a murit pentru fiecare fiu și fiică a lui Adam; și, când Fiul lui Dumnezeu a dovedit o dragoste atât de uimitoare, făcând acest

mare sacrificiu pentru omul păcătos, pentru ca acesta, prin credința în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică, cum ar putea oare cel ce este beneficiarul acestei extraordinare iubiri să fie indiferent, să rămână în păcat și neascultare și să nu-L mărturisească cu toată inima pe Hristos, fără nicio clipă de întârziere? Cum este posibil să iubească cineva răul? ... Făcând voia Aceluia care iubește lumea și care L-a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru ea, ei își fortifică orice facultate a sufletului și își sporesc fericirea și pacea.

Domnul i-a onorat mult pe oameni, dându-L pe Domnul Hristos pentru a-i smulge de sub pretențiile lui Satana. ... Domnul Isus a spus: „Harul Meu îți este de ajuns.” Oricine caută să facă bine prin puterile lui limitate va descoperi că toate eforturile lui vor fi sortite eșecului, însă cei care Îl caută pe Domnul Hristos prin credință vor descoperi în El un Mântuitor personal. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 291, 292

Dar acest mare sacrificiu n-a fost făcut pentru a trezi în inima Tatălui iubire față de păcătos și nici pentru a-L determina să fie binevoitor să-l mântuiască. O, nu! „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3:16). Tatăl nu ne iubește ca urmare a marii Sale jertfe aduse pentru noi, ci El a adus această jertfă pentru că ne iubește.

Domnul Hristos a fost mijlocul prin care Tatăl a putut să-Și reverse asupra unei lumi căzute în păcat nemărginita Sa iubire. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5:19). Dumnezeu Tatăl a suferit împreună cu Fiul Său. În agonia Ghetsimanilor, în moartea ispășitoare de pe crucea Golgotei inima Iubirii infinite a plătit prețul mântuirii noastre. ...

Nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu nu putea înfăptui mântuirea noastră; căci numai El, care a fost la sânul Tatălui, putea să ni-L facă cunoscut, numai Acela care a cunoscut înălțimea și adâncimea dragostei lui Dumnezeu putea s-o facă să se manifeste. Nimic altceva decât sacrificiul infinit adus de Domnul Hristos în favoarea omului decăzut nu putea să exprime iubirea lui Dumnezeu Tatăl pentru omenirea pierdută. – *Calea către Hristos*, p. 13, 14

Vineri, 3 ianuarie Studiu suplimentar

Faptele apostolilor, cap. 51 „Un subpăstor credincios”; *Istoria mântuirii*, cap. „Libertatea omului de a alege”, p. 37–39.

Iubirea pecetluită prin legământ

Sabat după-amiază, 4 ianuarie

Dumnezeu are o dragoste profundă și fierbinte pentru fiecare membru al familiei omenesti; nimeni nu este uitat, nimeni nu este lăsat fără ajutor și amăgit pentru a fi biruit de vrăjmașul. Și, dacă își vor pune întreaga armură a lui Dumnezeu și o vor purta, cei care s-au înrolat în oștirea lui Hristos vor fi pregătiți împotriva tuturor atacurilor vrăjmașului. Cei care doresc cu adevărat să fie învățați de Dumnezeu și să meargă pe calea Lui au făgăduința sigură că, dacă simt că le lipsește înțelepciunea și o cer de la Dumnezeu, El le-o va da cu mână largă și fără mustrare. Apostolul spune: „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo.” ... Dumnezeu Își ține fiecare făgăduință și nu Îl putem dezonoara mai mult decât punând acest lucru sub semnul întrebării și ezitând, cerând fără să credem că primim și exprimându-ne îndoiala în cuvinte. ... Credeți, credeți că Dumnezeu va face exact ce a promis!

Continuați să vă înălțați cererile și vegheați, lucrați și așteptați! Luptați lupta cea bună a credinței! Spuneți în inima voastră: „Dumnezeu m-a invitat să vin. El mi-a ascultat rugăciunea. El Și-a dat cuvântul că mă va primi și Își va îndeplini făgăduința. Mă pot încrede în Dumnezeu, pentru că El m-a iubit atât de mult, că a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru mine. Fiul lui Dumnezeu este Mântuitorul meu.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 299, 230

Dumnezeu ni l-a dat pe Domnul Isus, iar El este descoperirea Tatălui. Răscumpărătorul nostru spune: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” „Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne

în voi ce ați auzit de la început și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl.” Dacă Îi cunoaștem pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El, sufletul nostru se va umple de o fericire nespusă. Oh, cât de mare este nevoia noastră de Prezența divină! – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 169

Binele pe care Dumnezeu ni l-a făcut nouă nu are limite. Tronul de har este, el însuși, cea mai mare atracție, pentru că pe el stă Acela care ne dă voie să-L numim Tată. Dar Iehova n-a considerat complet planul de mântuire, investind în el doar dragostea Lui. El a pus la altarul Său un Avocat îmbrăcat în natura Sa. Ca mijlocitor al nostru, lucrarea lui Hristos este aceea de a ne prezenta lui Dumnezeu drept fii și fiice ale Sale. El mijlocește în favoarea celor care Îl primesc. Cu propriul sânge, El a plătit răscumpărarea lor. În virtutea propriilor merite, El le dă dreptul să devină membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc. Iar Tatăl Își demonstrează infinita dragoste pentru Hristos, primindu-i și spunându-le bun-venit ca unor prieteni ai Lui, pe prietenii lui Hristos. El este satisfăcut de ispășirea făcută. Dumnezeu este slăvit prin întruparea, viața, moartea și mijlocirea Fiului Său. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 14

Duminică, 5 ianuarie

Planul de mântuire al Cerului este destul de larg ca să cuprindă lumea întreagă. Dumnezeu dorește să insuflă în natura omenească smerită suflarea de viață. El nu va îngădui să fie dezamăgit vreun suflet care este sincer în dorința lui după ceva mai înalt și mai nobil decât tot ce poate oferi lumea. El îi trimite continuu pe îngerii Săi la aceia care, prinși de împrejurările cele mai descurajatoare, se roagă în credință ca o putere mai înaltă decât ei să-i ia în stăpânire și să le aducă eliberare și pace. Dumnezeu li Se va descoperi pe diferite căi și intervențiile Sale providențiale vor întări încrederea lor în Acela care S-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru toți, pentru ca „să-și pună încrederea în Dumnezeu și să nu uite lucrările lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui” (Psalmii 78:7). ...

... Dumnezeu a spus: „Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină înaintea lor și locurile strâmbe, în locuri netede: iată ce voi face și nu-i voi părași” (Isaia 42:16). – *Profeți și regi*, p. 377, 378

Dumnezeul nostru are cerul și pământul sub porunca Lui și știe exact de ce avem nevoie. Noi nu putem vedea decât puțin înaintea noastră, dar „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4:13). El stă și tronează mai presus de frământările pământului, toate sunt descoperite privirii Sale divine și, din marea și liniștita Sa veșnicie, El poruncește ceea ce providența Lui vede că este cel mai bine.

Nici măcar o vrabie nu cade la pământ fără știrea Tatălui. Ura împotriva lui Dumnezeu îl determină pe Satana să găsească plăcere în a distruge chiar și creaturile necuvântătoare. Doar prin grija protectoare a lui Dumnezeu sunt păstrate păsările, ca să ne înveselească prin cântecele lor pline de bucurie. Dar El nu uită nici măcar vrăbiile. „Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Matei 10:31). – *Mărturii*, vol. 8, p. 273, 274

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să aibă un efect sfințitor asupra relațiilor noastre cu fiecare membru al familiei omenești. Aluatul adevărului nu va da naștere unui spirit de rivalitate, ambiției sau dorinței de a fi pe primul loc. Iubirea adevărată, de origine cerească, nu este instabilă și egoistă. Ea nu depinde de laudele oamenilor. Inima celui care primește harul lui Dumnezeu este într-un totu plin de dragoste față de Dumnezeu și față de aceia pentru care a murit Domnul Hristos. Eul său nu luptă pentru a fi apreciat și recunoscut. Un asemenea credincios nu-i iubește pe semenii lui doar pentru că aceștia îl iubesc și îi împlinesc dorințele sau pentru că îi apreciază meritele, ci pentru că sunt proprietatea răscumpărată a lui Hristos. Dacă motivele, cuvintele sau faptele lui sunt înțelese sau interpretate greșit, el nu se supără, ci continuă să se comporte la fel. El este bun, atent și serios, are o părere smerită despre sine, și totuși este plin de speranță, încrezându-se întotdeauna în mila și în dragostea lui Dumnezeu. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 101, 102

Luni, 6 ianuarie

Testul pentru un creștin autentic este dat în Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus spune: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui. ... Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el. Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele. Și cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis.”

Acestea sunt condițiile pe baza cărora sufletele vor fi alese pentru viața veșnică. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu va constitui dovada că ai dreptul la o moștenire împreună cu sfinții în lumină. Dumnezeu cere desăvârșirea caracterului și oricine dorește aceasta, prin harul lui Hristos, trebuie să atingă standardul cerinței Sale și va avea intrare liberă în împărăția slavei. Toți cei care vor să atingă acest standard în ceea ce privește caracterul vor trebui să-și folosească mijloacele pe care le au de la Dumnezeu pentru acest scop. Dacă vrei să moștenești odihna care rămâne pentru copiii lui Dumnezeu, trebuie să devineți împreună-lucrători cu Dumnezeu. Trebuie să duceți jugul lui Hristos – să purtați povara Lui, crucea Lui. Trebuie să fiți perseverenți pentru a vă întări „chemarea și alegerea voastră”. Cercetați Scripturile și veți vedea că niciun fiu sau fiică a lui Adam nu este mântuit dacă nu ascultă de Legea lui Dumnezeu. Lumea nu ține cont de Legea lui Dumnezeu, însă creștinii sunt chemați să se sfințească prin ascultarea de adevăr. Dacă vor să poarte cununa, ei trebuie să ducă crucea. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 125

Când privește înălțimea, adâncimea și lărgimea iubirii Tatălui față de rasa umană care piere, Ioan este plin de admirație și de respect sfânt. El nu poate găsi un limbaj potrivit pentru a exprima această dragoste, ci cheamă lumea să privească: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” Ce valoare îi este astfel acordată omului! Prin păcat, fiii oamenilor au devenit supuși ai lui Satana. Prin jertfa infinită a lui Hristos și prin credința în Numele Său, fiii lui Adam devin fii ai lui Dumnezeu. Luând asupra Sa natura umană, Hristos înalță neamul omenesc. Oamenilor căzuți li se garantează o altă șansă, un alt test, fiind aduși în starea în care, prin legătura cu Hristos, să se poată educa, dezvolta și înnobila, ca să poată deveni cu adevărat demni de a purta numele de „copii ai lui Dumnezeu”.

O astfel de dragoste este fără egal. Isus cere ca aceia care au fost cumparați cu prețul vieții Lui să folosească în modul cel mai eficient talanții care le-au fost încredințați. Ei trebuie să crească în cunoașterea voinței divine și să-și dezvolte continuu capacitățile intelectuale și morale până când vor ajunge la o desăvârșire a caracterului doar cu puțin mai prejos decât cea a îngerilor. – *Mărturii*, vol. 4, p. 563

Marți, 7 ianuarie

A ne baza pe Hristos ca fiind singurul nostru izvor de putere, prezentând dragostea Sa inegalabilă, manifestată prin faptul că a luat asupra Sa vinovăția și păcatele oamenilor și le-a atribuit neprihănirea Sa, nu anulează în niciun fel Legea, nici nu îi micșorează demnitatea. În schimb, o pune într-un loc în care lumina strălucește asupra ei și o slăvește. Acest lucru este realizat numai prin lumina reflectată de pe crucea Golgotei. Legea este desăvârșită în marele plan de mântuire numai dacă este prezentată în lumina care strălucește de la Mântuitorul cel răstignit și înviat. Aceasta poate fi înțeleasă numai duhovnicește. Ea aprinde în inima privitorului credința arzătoare, nădejdea și bucuria faptului că Hristos este neprihănirea lui. Bucuria aceasta este numai pentru aceia care iubesc și păzesc cuvintele lui Isus, care sunt cuvintele lui Dumnezeu. – *Solii alese*, cartea 3, p. 176

Va fi cel mai mare mister pentru [cel credincios] faptul că Isus a făcut un sacrificiu atât de mare pentru a-l răscumpăra. El va exclama, cu o mare smerenie și cu buzele tremurânde: „El m-a iubit. El S-a dăruit pe sine pentru mine. El a devenit sărac pentru ca, prin sărăcia Lui, eu să mă îmbogățesc. Omul durerilor nu m-a disprețuit, ci Și-a revărsat iubirea lui inepuizabilă și răscumpărătoare pentru ca inima mea să fie curată și El m-a adus înapoi la credincioșie și supunere față de toate poruncile Sale. Mila Sa față de noi, umilința Sa, răstignirea Sa sunt miracolele supreme din minunata desfășurare a planului de mântuire. Faptul că Cel Neprihănit a murit pentru cel păcătos, Acela care este curat, pentru cel întinat este dincolo de orice manifestare a iubirii omenеști; și El a făcut toate acestea ca să-mi poată oferi neprihănirea Sa, ca eu să pot păzi Legea pe care am călcat-o. Pentru asta Îi aduc slavă. Le voi spune despre El tuturor păcătoșilor. Voi striga: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” – „The Knowledge of Christ and Self Leads to Humility”, *Advent Review and Sabbath Herald*, October 16, 1888, par. 11

La început, Dumnezeu era făcut cunoscut în toate lucrările creațiunii. Hristos a fost Acela care a întins cerurile și a pus temeliiile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a așezat lumile în spațiu și a modelat florile câmpului. „El întărește munții prin tăria Lui.” „A Lui este marea, El a făcut-o” (Psalmii 65:6; 95:5). El a fost Cel care a umplut pământul cu frumusețe și văzduhul cu cântece. Și pe toate lucrurile de pe pământ, din văzduh și cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui.

Cu toate că păcatul a mânjit opera desăvârșită a lui Dumnezeu, inscripția încă rămâne. Chiar și acum toate lucrurile create proclamă gloria Celui Preaînalt. Nu este nimic, în afară de sufletul egoist al omului, care să trăiască pentru sine. ... Florile își răspândesc parfumul și își expun frumusețea pentru fericirea omenirii. Soarele își revarsă lumina spre a înveseli nenumăratele lumi. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 20

Miercuri, 8 ianuarie

În parabolă, când datornicul a implorat să i se acorde o amânare, cu promisiunea: „Mai îngăduie-mă, și-ți voi plăti”, pedeapsa a fost revocată. Întreaga datorie a fost anulată. Și, imediat după aceea, i s-a dat ocazia de a urma exemplul stăpânului care îl iertase. Ieșind, a întâlnit un alt slujitor care îi datora o mică sumă de bani. El fusese iertat de zece mii de talanți, iar semenul lui îi datora o sută de lei. Totuși, în ciuda faptului că fusese tratat cu atâta bunăvoință, el s-a comportat față de tovarășul lui de muncă într-o manieră cu totul diferită. ...

Când l-a implorat pe stăpân să aibă milă de el, acel datornic nu a fost cu adevărat conștient de mărimea datoriei sale. El nu și-a dat seama de starea lui neajutorată, ci a sperat să-și achite datoria singur. „Mai îngăduie-mă”, a spus el, „și-ți voi plăti tot.” Tot astfel, mulți oameni speră să merite favoarea lui Dumnezeu prin faptele lor. Ei nu-și înțeleg starea neajutorată. Nu acceptă harul lui Dumnezeu ca pe un dar, ci se străduiesc să-și făurească singuri o neprihănire proprie. Inima lor nu este zdrobită și umilită datorită păcatului și, ca urmare, sunt severi cu ceilalți și neiertători. În comparație cu păcatele făcute de frați împotriva lor, păcatele săvârșite de ei împotriva lui Dumnezeu sunt ca acei zece mii de talanți față de o sută de lei, adică aproape un milion la unu. Cu toate acestea, ei îndrăznesc să fie neiertători. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 245, 246

Dacă Domnul S-ar fi purtat cu familia umană așa cum se poartă oamenii unii cu alții, noi am fi fost nimiciți, dar El este îndelung răbdător, plin de milă și duioșie, El ne iartă fărădelegile și păcatele. Dacă Îl căutăm cu toată inima, El Se va lăsa găsit de noi.

Dar mila lui Hristos în iertarea nelegiuirilor oamenilor ne învață că trebuie să existe iertare fără plată a greșelilor și păcatelor care sunt comise împotriva noastră de către semenii noștri. Hristos le-a dat această lecție ucenicilor Săi pentru a corecta relele care erau învățate și practicate în preceptele și exemplele celor care interpretau Scripturile în acea vreme.

Omul poate fi mântuit numai prin minunata bunăvoință a lui Dumnezeu în iertarea multelor sale păcate și fărâdelegi. Dar cei care sunt binecuvântați prin mila lui Dumnezeu trebuie să exercite același spirit de îngăduință și iertare față de cei care constituie familia Domnului. – *The Upward Look*, p. 43

[Dumnezeu] are o inimă de Tată și are îndelungă răbdare cu copiii Săi. În purtarea Sa cu copiii lui Israel, El a stăruit de ei cu milă și dragoste. Cu răbdare, le-a pus păcatele înaintea lor și, cu îngăduință, a așteptat ca ei să-și vadă și să-și recunoască greșelile. Când s-au pocăit și și-au mărturisit păcatele, El i-a iertat și, deși ofensa a fost repetată adesea, nu au fost rostite cuvinte batjocoritoare, nu au fost exprimate resentimente.

Hristos a declarat clar că, deși un om greșește din nou și din nou, el trebuie să fie iertat dacă se pocăiește, chiar dacă păcătuiește până la de șaptezeci de ori câte șapte. – *The Upward Look*, p. 298

Joi, 9 ianuarie

Cei care trăiesc în părtășie strânsă cu Hristos vor fi puși de El în poziții de încredere. Robul care face tot ce poate mai bine pentru Stăpânul său este primit ca membru al familiei de Cel ale cărui porunci îi place să le asculte. În îndeplinirea cu credincioșie a datoriei putem deveni una cu Hristos, pentru că aceia care ascultă de poruncile lui Dumnezeu îi pot vorbi liber. Cel care vorbește cu Conducătorul său divin așa cum vorbești cu un prieten are cea mai înaltă concepție despre măreția Sa și este cel mai ascultător de poruncile Sale.

„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da. ... Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu ... v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.”

Caracterul celui care vine la Dumnezeu prin credință va da mărturie că Mântuitorul a intrat în viața lui, călăuzindu-l în toate, umplând viața sa. Unul ca acesta întreabă continuu: „Aceasta este voia și calea Ta, Mântuitorul meu?” El privește constant la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței sale. El consultă voința Prietenului său divin cu privire la toate acțiunile sale, pentru că știe că în această încredere se află forța sa. El și-a făcut un obicei din a-și înălța inima către Dumnezeu în orice încurcătură ar fi. – *That I May Know Him*, p. 296

Domnul te iubește și, atâta timp cât vei călca pe urmele lui Isus, vei merge în siguranță. Este esențial ca fiecare suflet care poartă numele lui Hristos să facă doar cărări drepte cu picioarele sale. De ce? Ca nu cumva cei ce șchioapătă să fie abătuți din cale. Este un lucru teribil, teribil să îi dai unui suflet un exemplu greșit și să-l conduci pe o cale greșită, pe calea pe care te poți afla tu.

Isus este bogat în har. Luați de la El, luați neîncetat, pentru că puteți avea provizii bogate. – *The Upward Look*, p. 275

Cei care își identifică interesele în întregime cu Hristos vor dori să-L slujească și, cu cât fac mai mult lucrările lui Hristos, căutând să le aducă altora binecuvântare, cu atât mai mult Isus le va da din lumina și dragostea Sa, pentru ca ei să le poată transmite și altora. Luați seama să nu încercați să-i învățați pe alții decât dacă voi înșivă învățați zilnic în școala lui Hristos. Trebuie să repetăm lecțiile pe care ni le-a dat, trebuie să manifestăm spiritul Său de bunătate, răbdare, îngăduință și dragoste. Nu poți împărtăși altora ceva ce tu nu ai. Păstrați lumina și dragostea lui Dumnezeu arzând în inimile voastre, ca să-i puteți ajuta pe alții, pentru că este nevoie de mai mult zel, de un devotament mai mare și o credință mai statornică și mai serioasă. Trebuie să vegheați și să vă rugați mult, dar și să cercetați Scripturile ca să învățați lecțiile prețioase ale credinței. Trebuie să vă feriți să faceți din sentimente un criteriu – ele nu constituie o dovadă că sunteți copii ai lui Dumnezeu sau că nu sunteți. „După roadele lor îi veți cunoaște.” Supunerea și credința sunt cele care ne unesc cu Isus Hristos. Trebuie să învățați arta simplă de a-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt. Atunci veți avea un teren solid sub picioare. – „The Mirror”, *The Youth's Instructor*, August 18, 1886, par. 6.

Să-L încântăm pe Dumnezeu!

Sabat după-amiază, 11 ianuarie

Slava Evangheliei are drept temelie principiul de refacere a neamului omenesc decăzut potrivit chipului divin, printr-o continuă manifestare de bunăvoință. Această lucrare a început în curțile cerești. Acolo, Dumnezeu a hotărât să le dea ființelor omenești o dovadă de netăgăduit a iubirii pe care o avea față de ele. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Dumnezeirea a fost mișcată de milă pentru neamul omenesc, iar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-au hotărât să întocmească planul de mântuire. Pentru ca acest plan să fie pus în aplicare pe deplin, s-a hotărât ca Domnul Hristos, unicul Fiu al lui Dumnezeu, să Se dea pe Sine Însuși ca o jertfă pentru păcat. Oare cu ce măsură s-ar putea măsura adâncimea acestei iubiri? Dumnezeu a întocmit astfel lucrurile, încât omul să nu poată spune că El ar fi putut face mai mult de atât. Odată cu Hristos, El a dat toate resursele cerurilor, astfel ca nimic să nu lipsească în planul pentru salvarea omului. Aici este dragostea a cărei contemplare va umple sufletul cu o mulțumire ce nu poate fi exprimată! O, ce dragoste, ce dragoste fără seamăn! Contemplarea acestei iubiri va curăți sufletul de orice egoism. Îl va conduce pe ucenic să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-L urmeze pe Mântuitorul. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 222

Pentru a întări încrederea noastră în Dumnezeu, Domnul Hristos ne învață să ne adresăm cu un nume nou, un nume împletit cu relația cea mai scumpă inimii omenești. El ne acordă privilegiul de a-L numi pe Dumnezeul cel infinit Tatăl nostru. Acest nume este un semn al iubirii și al încrederii noastre în El și o garanție a considerației Sale și a relației cu noi. Când ne adresăm lui Dumnezeu în acest fel, cerându-I o favoare sau o binecuvântare, numele de Tată este foarte plăcut în auzul lui Dumnezeu. ...

Dumnezeu ne consideră copiii Lui. El ne-a răscumpărat din această lume nepăsătoare și ne-a ales să fim membri ai familiei Sale împărătești, fii și fiice ale Împăratului ceresc. Dumnezeu ne invită să ne încredem în El cu o încredere mai profundă și mai puternică decât aceea a unui copil față de tatăl lui. Părinții își iubesc copiii, dar iubirea lui Dumnezeu este mai profundă și mai vastă decât ar putea fi vreodată iubirea omenească. Ea nu poate fi măsurată. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 141, 142

Pentru slava Domnului, ambiționați-vă să cultivați fiecare trăsătură frumoasă a caracterului. Trebuie să fiți plăcuți lui Dumnezeu în fiecare etapă a zidirii caracterului vostru. Puteți face aceasta, deoarece Enoh I-a fost plăcut lui Dumnezeu, în ciuda faptului că a trăit într-un veac decăzut. În zilele noastre sunt mulți ca Enoh.

Rezistați ca Daniel, acel credincios om de stat, pe care nicio ispită nu l-a putut corupe! Nu-L dezamăgiți pe Acela care v-a iubit atât de mult, încât Și-a dat viața pentru iertarea păcatelor voastre! El spune: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Aduceți-vă aminte de aceasta. Dacă ați făcut greșeli, dar le recunoașteți și le considerați ca fiind niște semnale de avertizare, cu siguranță obțineți o biruință. În felul acesta, voi transformați înfrângerea în biruință, dezamăgindu-l pe vrăjmaș și onorându-L pe Răscumpărătorul vostru. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 332

Duminică, 12 ianuarie

Ridică-te și mergi la Tatăl tău! El te va întâmpina pe când vei fi încă foarte departe. Dacă faci măcar un pas spre El, în pocăință, El Se va grăbi să te cuprindă în brațele infinitei Sale iubiri. Urechea Lui este atentă la strigătul sufletului cuprins de remușcări. Dumnezeu cunoaște cea dintâi încercare a inimii de a se îndrepta spre El. ... Chiar înainte ca rugăciunea să fie rostită sau ca dorul inimii să fie făcut cunoscut, harul care vine de la Domnul Hristos iese în întâmpinarea harului care lucrează asupra sufletului omenesc.

Tatăl tău ceresc va îndepărta hainele tale întinate de păcat. ... Tot așa, Dumnezeu te va înveșmânta cu „hainele mântuirii” și te va acoperi cu „mantaua izbăvirii” (Isaia 61:10). ...

El te va conduce în casa de ospăț și iubirea Lui va flutura deasupra ta ca un steag (Cântarea cântărilor 2:4). „Dacă vei umbla pe căile Mele”, declară El, „te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici”, chiar cu îngerii

sfinți care înconjoară tronul Său (Zaharia 3:7). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 206, 207

Cel care încearcă să păzească poruncile lui Dumnezeu, fiind motivat doar de un simț al obligației – pentru că i se cere să facă astfel – nu va cunoaște niciodată bucuria ascultării. El nu ascultă cu adevărat. Când cineva consideră cerințele lui Dumnezeu ca fiind o povară, pentru că sunt în contradicție cu înclinațiile firii omenești, putem ști că viața lui nu este aceea a unui creștin veritabil. Adevărata ascultare este rodul unui principiu care acționează din interior. Ea izvorăște din dragostea de neprihănire, din iubirea față de Legea lui Dumnezeu. Esența întregii neprihăniri este loialitatea față de Mântuitorul nostru. Aceasta ne va determina să facem binele pentru că este bine, pentru că a face bine este plăcut înaintea lui Dumnezeu. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 97

Când tatăl a ieșit pentru a-l mostra [pe fiul mai mare], mândria și răutatea firii lui au ieșit la iveală. El și-a prezentat viața în casa tatălui ca pe o continuă slujire neplătită. ... În ciuda faptului că ar fi trebuit să simtă o bucurie continuă în prezența tatălui său, gândurile lui fuseseră îndreptate mereu spre profitul pe care îl putea acumula prin viața lui prevăzătoare. Cuvintele lui au arătat că acesta fusese motivul pentru care se abținuse de la plăcerile păcatului. ... Cu toate acestea, tatăl l-a tratat cu blândețe. „Fiule”, i-a spus el, „tu totdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău” (Luca 15:31). În toți acești ani de prieegie ai vieții fratelui tău, nu ai avut tu privilegiul de a fi alături de mine? ... L-au determinat aceste cuvinte pe fratele mai mare să-și înțeleagă propria răutate, propriul spirit nerecunoscător? S-a pocăit el de gelozia și de asprimea lui nemiloasă? Domnul Hristos nu a spus nimic despre aceasta. Situația reprezentată de parabolă era încă în plină desfășurare, iar finalul depindea de decizia celor care o ascultau. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 207-209

Luni, 13 ianuarie

„Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeuul tău de tine” (Isaia 62:5). „Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine” (Țefania 3:17). Iar cerul și pământul se vor uni în cântecul de bucurie al Tatălui: „Căci acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit” (Luca 15:24). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 207

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită pentru a reprezenta unirea sfântă și iubitoare dintre Hristos și poporul Său. Pentru Isus, bucuria sărbătorii de nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua când El Își va aduce mireasa în casa Tatălui și când cei răscumpărați și Răscumpărătorul vor sta la masa de la nunta Mielului. El zice: „Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeuul tău de tine.” „Nu te vor mai numi «Părăsită». ... Ci te vor numi «Plăcerea Mea este în ea» ... căci Domnul Își pune plăcerea în tine.” „Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine” (Isaia 62:5,4; Țefania 3:17). Când i s-a dat o viziune asupra lucrurilor cerești, apostolul Ioan a scris: „Am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul, Dumnezeuul nostru Cel Atotputernic, a început să împărasească. Să ne bucurăm. Să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit». ... «Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului»” (Apocalipsa 19:6,7,9). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 151

Scopul nostru ar trebui să fie să avem un caracter cât mai plăcut, ca viața noastră să fie cât mai plăcută celor din jurul nostru și să le facem tot binele posibil. Cuvintele amabile nu se pierd niciodată. Isus le consemnează ca și cum I-ar fi adresate Lui. Semănați semințele bunătății, iubirii și duioșiei și ele vor înflori și vor aduce roade.

„Hristos ne-a iubit”, spune Pavel, „și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu.” Aceasta este jertfirea vieții Sale în locul nostru, pentru ca noi să putem fi așa cum dorește El să fim – reprezentanți ai Lui, aducând mireasma caracterului Său, a gândurilor Sale curate, a atributelor Sale divine, așa cum se manifestă în viața Sa umană sfințită, pentru ca alții să-L poată privi în chipul Său omenesc și, înțelegând planul minunat al lui Dumnezeu, să fie conduși să dorească să fie ca Hristos – curați, neîntinați, pe deplin plăcuți înaintea lui Dumnezeu, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1118

Martți, 14 ianuarie

Noi nu trebuie să ne rugăm doar în Numele Domnului Hristos, ci și prin inspirația Duhului Sfânt. Aceasta este explicația afirmației că Duhul „mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8:26). Lui

Dumnezeu Îi face plăcere să răspundă la astfel de rugăciuni. Când roștim o rugăciune în Numele lui Hristos, cu seriozitate și căldură, chiar în insistența aceasta se află o garanție din partea lui Dumnezeu că El este pe punctul de a ne răspunde, dăruindu-ne „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20).

Domnul Hristos a zis: „Orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:24). „Și orice veți cere în Numele Meu voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14:13). Iar ucenicul iubit, Ioan, inspirat de Duhul Sfânt, declară cu claritate și siguranță deplină: „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (Ioan 5:14,15). Prin urmare, adresați-I Tatălui cererile voastre cu insistență, în Numele Domnului Isus. Dumnezeu va onora acest Nume. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 147

În acest timp pe care-l trăim, un timp de pericol, când Satana își așterne umbrele peste poporul lui Dumnezeu, este nevoie de rugăciune fierbinte, amestecată cu o credință stăruitoare și cu dependență de Dumnezeu. Fiecare să-și aducă aminte că lui Dumnezeu Îi place să asculte cererile poporului Său, deoarece nelegiuirea care stăpânește face necesară rugăciunea cea mai stăruitoare, iar Dumnezeu a făgăduit că îi va răzbuna pe aleșii Săi care strigă zi și noapte către El, totuși El este îndelung răbdător cu ei. ...

Sunt atât de recunoscătoare acum că putem să ne abatem gândurile de la greutățile care ne înconjoară și de la asupra care urmează să vină peste poporul lui Dumnezeu și putem să privim în sus, spre cerul luminii și al puterii! Dacă ne așezăm de partea lui Dumnezeu, de partea lui Hristos și a făpturilor cerești inteligente, scutul cel larg al Celui Atotputernic este deasupra noastră, Dumnezeul cel puternic al lui Israel este ajutorul nostru și nu trebuie să ne temem. Cei ce se ating de poporul lui Dumnezeu se ating de lumina ochilor Săi. – *Solii alese*, cartea 2, p. 372, 373

Isus este marea lumină care îl luminează pe fiecare om care vine în lume. Tot cerul este interesat de conflictul care are loc în această lume între adevăr și rătăcire, lumină și întuneric. Marea Sursă a întregii lumini strălucește în mod constant, iar cei care vor prinde razele Sale și le vor reflecta asupra altora vor fi purtători de lumină în această lume întunecată.

Noi nu suntem plăcuți lui Dumnezeu atunci când îi permitem minții noastre să stăruie asupra imperfecțiunilor noastre, plângându-ne tot timpul de starea noastră și având ochii îndreptați continuu asupra defectelor și greșelilor noastre. Vino la Isus! El este lumina lumii. Prinde-te de puterea Lui prin credință și fă pace cu El. Vei mai vorbi despre slăbiciunea ta? Nu, nu, pentru că acest lucru este pe placul vrăjmașului. Insistă asupra marelui ajutor care ți-a fost oferit în Isus, Răscumpărătorul tău. – „Are You Light-bearers?” *Australasian Union Conference Record*, May 6, 1907

Miercuri, 15 ianuarie

Nu există nicio încurajare dată pentru necredință. Domnul Își manifestă harul și puterea iar și iar, dar acest lucru ar trebui să ne învețe că este întotdeauna folositor, în toate împrejurările, să prețuim credința, să vorbim despre credință, să acționăm prin credință. Nu trebuie să ne lăsăm inimile și mâinile slăbite, permițând sugestiilor venite din partea unor minți suspicioase să planteze în inimile noastre semințele îndoielii și ale neîncrederii [Evrei 3:12 citat].

Domnul lucrează în cooperare cu voința și faptele agentului uman. Este privilegiul și datoria fiecărui om să-L creadă pe Dumnezeu pe cuvânt, să creadă în Isus ca Mântuitor personal și să răspundă cu înflăcărare, imediat, la propunerile pline de har pe care El le face. El trebuie să studieze să creadă și să asculte de învățătura divină din Scripturi. El trebuie să-și bazeze credința nu pe sentimente, ci pe dovezi și pe Cuvântul lui Dumnezeu. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 924

Dumnezeu a făcut tot ce a putut să facă pentru a-Și arăta marea Sa iubire și mila Sa. ... „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). De aceea, fii liniștit, pentru că ai asigurat iubirea lui Dumnezeu. Nu pentru că noi L-am fi iubit mai întâi pe El, ci Dumnezeu ne-a iubit pe noi, căci, pe când „eram noi încă păcătoși” (Romani 5:8), Hristos a murit pentru noi, luând toate măsurile pentru răscumpărarea noastră. Deși, prin neascultare, noi am meritat neplăcerea lui Dumnezeu și condamnarea, cu toate acestea, El nu ne-a uitat și nu ne-a lăsat să ne luptăm cu puterea vrăjmașului în propria și limitata noastră tărie. Îngerii cerești poartă bătăliile noastre și, conlucrând cu ei, putem fi biruitori asupra puterilor răului. Dacă ne apropiem de El prin

credință, El Se apropie de noi, adoptându-ne în familia Sa, făcându-ne fii și fiice, copii ai Săi. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 53 (16 febr.)

Dumnezeu și Hristos au cunoscut de la început apostazia lui Satana și căderea lui Adam prin puterea amăgitoare a marelui apostat. Planul de mântuire a fost alcătuit pentru a răscumpăra neamul omenesc căzut și pentru a-i da o nouă șansă. Domnul Hristos a fost desemnat ca mijlocitor încă de la creațiune, stabilit din veșnicie să fie Înlocuitorul și Garantul nostru. Înainte să fi fost făcută lumea, s-a plănuit ca divinitatea lui Hristos să fie înveșmântată în natura omenească. El spune: „Mi-ai pregătit un trup” (Evrei 10:5). ...

... Lucrarea de răscumpărare este aceea de a aduce omenirea în Hristos, de a aduce neamul omenesc să fie una cu Divinitatea. Domnul Hristos a luat natura omenească pentru ca omul să poată fi una cu El, după cum El este una cu Tatăl, așa încât Dumnezeu să-l poată iubi pe om așa cum Îl iubește pe Singurul Său Fiu, pentru ca oamenii să poată fi părtași naturii divine și să fie desăvârșiți în El. – *Solii alese*, cartea 1, p. 250

Joi, 16 ianuarie

Cuvintele spuse lui Isus la Iordan – „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” – cuprind întregul neam omenesc. Dumnezeu I-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. Oricât am fi de păcătoși și de slabi, noi nu suntem aruncați ca fără valoare. El ne-a primit „În Preaiubitul Lui” (Efeseni 1:6). Slava așezată asupra lui Hristos este o cheazășie a iubirii lui Dumnezeu față de noi. Ea ne vorbește despre puterea rugăciunii, despre felul în care poate ajunge glasul omenesc la urechea lui Dumnezeu și cum sunt primite cererile noastre în curțile cerești. Prin păcat, pământul a fost despărțit de cer și înstrăinat de legăturile cu el, dar Isus l-a legat din nou de tronul slavei. Iubirea Lui l-a înconjurat pe om și a ajuns la cerurile preainalte. Lumina care a venit asupra Mântuitorului nostru prin porțile deschise ale cerului va veni și asupra noastră când ne rugăm pentru ajutor ca să ne împotrivim ispitei. Glasul care I-a vorbit lui Isus îi spune fiecărui suflet credincios: Acesta este copilul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 113

„Dacă poți face ceva, fie-ți milă de noi și ajută-ne!” Câte suflete apăsate de păcat au făcut să răsună această rugăciune! Și tuturor, Mântuitorul milostiv le răspunde: „Dacă poți... Totul este cu putință celui care crede.”

Credința este aceea care ne pune în legătură cu cerul și ne aduce puteri pentru a ne lupta cu forțele întunericului. În Hristos, Dumnezeu i-a asigurat omului mijloacele pentru a birui orice trăsătură păcătoasă și a rezista oricărei ispite, oricât de puternică ar fi. Dar mulți simt că le lipsește credința și din cauza aceasta stau departe de Hristos. Faceți ca aceștia, în deznădejdea și necredința lor, să se predea harului Mântuitorului lor milostiv. Să nu privească la ei, ci la Hristos. Acela care i-a vindecat pe bolnavi și a scos demoni când umbla printre oameni este același Mântuitor puternic și astăzi. Credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Însușiți-vă făgăduința Sa: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Aruncați-vă la picioarele Sale și strigați: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” Niciodată nu vei pieri dacă faci astfel, niciodată! – *Hristos, Lumina lumii*, p. 428, 429

În legăturile tale cu alții, așază-te în locul lor. Trăiește simțămintele lor. Înțelege dificultățile, dezamăgirile, bucuriile și necazurile lor. Identifică-te cu semenii tăi și fă pentru ei exact ceea ce ai dori să facă ei pentru tine, dacă tu ai fi în locul lor și ei în locul tău. Tratează-i așa cum ai dori să te trateze ei. Aceasta este adevărata regulă a onestității. ... Aceasta a fost esența învățăturii profeților și va rămâne principiul divin, respectat de toți cei care sunt pregătiți pentru societatea sfântă din ceruri.

Regula de aur este principiul adevăratei amabilități și a fost cel mai bine văzută în viața și caracterul lui Isus. O, ce raze de bunătate, de duiosie și de frumusețe au strălucit în viața de zi cu zi a Mântuitorului nostru! Ce plăcută era atmosfera pe care o răspândea însăși prezența Sa! Același spirit se va vedea în viața și comportamentul copiilor Lui. Cei în care locuiește Hristos vor fi înconjurați de o atmosferă divină. ... Chipurile lor vor reflecta strălucirea Sa, luminând calea pentru picioarele celor ce sunt istoviți și se poticnesc. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 134, 135

Vineri, 17 ianuarie

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, cap. „Cine sunt frații Mei?”

Dumnezeu este inimos și milos

Sabat după-amiază, 18 ianuarie

Iubirea Domnului Hristos este profundă și caldă, curgând irezistibil, asemenea unui izvor de apă, către toți aceia care o primesc. În iubirea Sa nu este nimic egoist. Dacă această iubire de origine cerească este și devine un principiu stabil în inimă, ea se va face cunoscută nu numai față de aceia cu care noi avem cele mai plăcute relații sfinte, ci față de toți cei cu care avem vreo legătură. Ea ne va determina să facem mici gesturi de atenție, să facem concesii, să facem acte de bunătate, să vorbim cu blândețe, să spunem adevărul și să rostim cuvinte de încurajare. Ea ne va face să fim hrana acelor inimi care flămânez după simpatie. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 101 (4 apr.).

Dumnezeu nu Se poartă cu noi așa cum se poartă oamenii muritori unii cu alții. Gândurile Sale sunt gânduri de milă, de iubire și duioasă împreună simțire. ... Satana este gata să răpească binecuvântatele asigurări ale lui Dumnezeu. El dorește să ia din suflet orice licărire de nădejde și orice rază de lumină, dar nu trebuie să-i îngădui să facă acest lucru. Nu pleca urechea la ispititor. ... Parabola [fiului risipitor] spune cum avea să fie primit fiul risipitor: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15:18-20). Dar chiar și această parabolă, oricât de plăcută și mișcătoare este ea, totuși nu poate exprima mila de necuprins a Tatălui nostru ceresc. Domnul declară prin profetul Său: „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea” (Ieremia 31:3). În timp ce păcătosul este încă departe de casa Tatălui, cheltuindu-și averea într-o țară străină, inima Tatălui se topește de dor după el și orice dorință de întoarcere la Dumnezeu trezită în suflet nu este decât chemarea plină de căldură a

Duhului Său, îmbrându-l, rugându-l și atrăgându-l pe fiul răcăitor spre inima iubitoare a Tatălui. – *Calea către Hristos*, p. 53, 54

Tatăl nostru ceresc... urăște păcatul, dar îl iubește pe păcătos și S-a dat pe Sine în persoana Domnului Hristos, pentru ca toți cei care vor veni să fie mântuiți și să aibă parte de binecuvântarea veșnică în împărăția slavei. Ce limbaj mai puternic sau mai delicat ar fi putut fi folosit decât acela pe care l-a ales și prin care Își exprimă iubirea față de noi? El declară: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar, chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip” (Isaia 49:15). ...

Când citești făgăduințele Lui, adu-ți aminte că ele sunt expresia iubirii și a milei Sale nemărginite. Inima mare a Iubirii infinite se îndreaptă spre păcătos cu toată compasiunea. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Efeseni 1:7). Da! Nu trebuie decât să vezi că Dumnezeu este sprijinul tău. El dorește să restabilească în om chipul Său moral. Cu cât te vei apropia mai mult de El, mărturisindu-ți păcatele și pocăindu-te, El Se va apropia de tine cu mila și iertarea Sa. – *Calea către Hristos*, p. 54, 55

Duminică, 19 ianuarie

Probabil ați auzit de povestea tristă a mamei care, împreună cu soțul și copilul ei, a încercat să traverseze Munții Verzi în mijlocul iernii. Înaintarea lor a fost oprită de noapte și de o furtună. Soțul s-a dus după ajutor și s-a răcăcit în întuneric și în furtuna de zăpadă și s-a întors foarte greu. Mama a simțit frigul morții venind peste ea și și-a dezgolit pieptul în fața vântului înghețat și a zăpezii care cădea, ca să poată da tot ce mai rămăsese din viața ei pentru a o salva pe cea a copilului. Când a venit dimineața, copilașul viu a fost găsit înfășurat în șalul mamei..., întrebându-se de ce mama nu s-a trezit din somn.

Aici se vede o iubire mai puternică decât moartea, care leagă inima mamei de copilul ei. Și totuși, Dumnezeu spune că mama își va uita mai repede copilul, decât ar uita Domnul un suflet care se încrede în El. Faptul că El ne iubește este suficient pentru a trezi cea mai profundă recunoștință, în fiecare oră a vieții noastre. Dragostea lui Dumnezeu vă vorbește. ... Aveți încredere doar în dragostea lui Isus și veți avea cea mai profundă bucurie. – *Letter 12*, 9 august 1873, către Edson și Emma White.

Dragostea lui Hristos pentru copiii Săi este pe cât de puternică, pe atât de duioasă. Este o iubire mai puternică decât moartea, pentru că El a murit pentru noi. Este o iubire mai sigură decât cea a unei mame pentru copiii ei. Dragostea mamei se poate schimba, dar dragostea lui Hristos este neschimbătoare. „Sunt bine încredințat”, spune Pavel, „că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici vreo altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 8:38,39).

În fiecare încercare avem o mângâiere puternică. Nu este Mântuitorul nostru sensibil față de slăbiciunile noastre? Nu a fost El ispitit în toate lucrurile ca și noi? Și nu ne-a spus să aducem la El orice încercare și încurcătură? Atunci să nu ne îngrijorăm din cauza poverilor de mâine. ... Cel care dă putere pentru astăzi ne va da putere și pentru mâine. – *In Heavenly Places*, p. 269

În binecuvântările pline de îndurare pe care Tatăl nostru ceresc le-a revărsat peste noi, putem discerne nenumărate dovezi ale iubirii infinite și milei pline de duioșie care întrece atașamentul fierbinte al unei mame față de copilul ei îndărătnic. Când studiem caracterul divin în lumina crucii, vedem mila, bunătatea și iertarea contopite cu echitatea și dreptatea. Putem exclama la fel ca Ioan: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!”

În mijlocul tronului, Îl vedem pe Cel care poartă pe mâini, pe picioare și în coastă cicatricile suferinței îndurate pentru a-L împăca pe om cu Dumnezeu și pe Dumnezeu cu omul. Mila fără egal ne descoperă un Tată infinit, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, dar care ne primește la El prin meritele Fiului Său. – *Asemenea lui Hristos*, p. 284 (27 sept.)

Luni, 20 ianuarie

Mântuitorul Și-a manifestat mila dumnezeiască față de femeia siro-feniciană. Când i-a văzut durerea, inima Lui a fost mișcată. El ar fi dorit mult să-i dea imediat asigurarea că rugăciunea ei a fost ascultată, dar voia să le dea o lecție ucenicilor Săi și, de aceea, pentru un timp, a lăsat impresia că neglijează strigătul inimii ei zbuciumate. ...

Domnul Hristos Însuși a pus în inima mamei o stăruință care nu putea fi refuzată. Domnul Hristos a fost Acela care i-a dat văduvei curaj și

hotărâre în atitudinea ei față de judecător. Domnul Hristos a fost Acela care, cu veacuri înainte, i-a inspirat lui Iacov aceeași credință stăruitoare în lupta sa tainică de la pârlul Iaboc. Iar Domnul nu putea să nu răsplătească tocmai credința pe care El Însuși o sădise în inima acestor oameni. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 175, 176

Satana lucrează pentru a umple de îndoială inima oamenilor. El îi face să privească la Dumnezeu ca la un judecător aspru. Îi ispitește la păcat și apoi îi face să se considere prea răi ca să se mai apropie de Tatăl lor ceresc sau să facă apel la mila Lui. Domnul înțelege toate acestea. Isus îi asigură pe ucenicii Săi de iubirea dumnezeiască față de ei în nevoie și slăbiciuni. Orice suspin, orice durere și orice suferință care vă străpung sufletul fac să vibreze inima Tatălui.

... Dumnezeu Se apleacă de pe tronul Său pentru a asculta strigătele celor apăsăți. La fiecare rugăciune sinceră, El răspunde: „Iată-Mă!” El îi înalță pe cei întristați și oboșiți. În toate durerile noastre, El simte durerea împreună cu noi. În fiecare ispită și în fiecare încercare, îngerul feței Sale este aproape, ca să aducă eliberare. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 356

Pierzând din vedere caracterul adevărat al lui Iehova, israeliții nu aveau nicio scuză. Dumnezeu li Se descoperise adeseori ca fiind „îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și credincioșie” (Psalmii 86:15). Când Israel era un copil, mărturisea El, „L-am iubit și am chemat pe fiul Meu din Egipt” (Osea 11:1).

Domnul procedase cu Israel plin de îndurare în eliberarea din robia egipteană și în timpul călătoriei către țara făgăduită. „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime” (Isaia 63:9). ...

Moise și-a întemeiat rugăciunea lui minunată pentru viața copiilor lui Israel pe cunoașterea îndelungii răbdări a lui Iehova, a iubirii și a milei Sale infinite, atunci când, la hotarele Țării Făgăduinței, ei au refuzat să înainteze în ascultare de porunca Domnului. În culmea răzvrătirii lor, Domnul declarase despre Israel: „De aceea, îl voi lovi cu ciumă și-l voi nimici!” și îi propusese lui Moise să facă din urmașii lui „un neam mai mare și mai puternic decât el” (Numeri 14:12). Dar prorocul a stăruit amintind intervențiile minunate și făgăduințele lui Dumnezeu pentru poporul ales. Apoi a adus argumentul cel mai puternic, a invocat dragostea lui Dumnezeu pentru omul căzut. – *Profeți și regi*, p. 311, 312

Marți, 21 ianuarie

Când a văzut că mulțimile se adună în jurul Său, lui Hristos „I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi care n-au păstor”. Mântuitorul a văzut boala, întristarea, nevoile și degradarea mulțimilor care se îngrămădeau în jurul Său. Lui I-au fost prezentate nevoile și suferințele oamenilor din întreaga lume. Printre cei de sus și de jos, printre cei foarte onorați sau foarte disprețuiți, El vedea suflete care tânjeau după binecuvântările pe care El venise să le aducă, suflete care, pentru a deveni supuși ai Împărăției Sale, nu aveau nevoie de altceva decât de cunoștința harului Său. „Atunci a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui»” (Matei 9:36-38).

Și astăzi există aceeași nevoie. Lumea are nevoie de lucrători care să lucreze cum a lucrat Hristos pentru cei suferinzi și pentru cei păcătoși. Sunt, într-adevăr, mulțimi la care trebuie să se ajungă. Lumea este plină de boală, de suferință, de durere și de păcat. Este plină de oameni care au nevoie să li se slujească – slabi, neajutorați, ignorați, degradați. – *Mărturii*, vol. 6, p. 254

Oricare ar fi neliniștile și încercările tale, deschide-ți sufletul înaintea Domnului. Vei primi putere pentru a rezista. Va fi deschisă pentru tine o cale de a ieși din dificultăți și necaz. Cu cât ești mai slab și mai neajutorat, cu atât mai puternic vei deveni prin puterea Sa. Cu cât sunt mai grele poverile, cu atât este mai binecuvântată eliberarea când le pui asupra Purtătorului de poveri.

Circumstanțele îi pot separa pe prieteni, apele mereu agitate ale mării celei întinse pot năvăli între ei. Însă nicio situație sau distanță nu ne poate despărți de Mântuitorul. Oriunde ne-am afla, El este la dreapta noastră pentru a ne sprijini, pentru a ne susține și a ne ridica moralul. Dragostea lui Hristos pentru cei răscumparați ai Săi este mai mare decât iubirea unei mame pentru copilul ei. Este privilegiul nostru să ne odihnim în iubirea Sa, să spunem: „Voi avea încredere în El, căci El Și-a dat viața pentru mine.”

Iubirea omenească se poate schimba, însă cea divină nu cunoaște schimbare. Când strigăm la El după ajutor, mâna Sa este întinsă pentru a mântui. – *Divina vindecare*, p. 72

„Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de

urlete înfricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui, așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său și nu era niciun dumnezeu străin cu El” (Deuteronomul 32:9-12). Astfel i-a adus pe israeliți la Sine, ca să locuiască la umbra Celui Preaînalt. Feriți în mod minunat de primejdiile rătăcirii prin pustie, ei au fost, în cele din urmă, așezați în Țara Făgăduinței, ca o națiune favorizată. – *Profeți și regi*, p. 17

Miercuri, 22 ianuarie

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu gelos; El nu trebuie luat în derândere. ...

Niciodată nu putem să-L aflăm pe Dumnezeu doar căutând. El nu-Și dezvăluie planurile minților curioase și iscoditoare. Nu trebuie să încercăm să ridicăm cu îngâmfare perdeaua în spatele căreia El Își acoperă măreția. Apostolul exclamă: „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” Este o dovadă a milei Sale faptul că El Își ascunde puterea, că El este învăluit în norii înfricoșători ai misterului și obscurității, căci a ridica perdeaua care ascunde Prezența Divină înseamnă moarte. Nicio minte muritoare nu poate pătrunde taina locului în care Cel Puternic locuiește și a modului în care lucrează. Nu putem înțelege mai mult din purtarea Lui față de noi și din motivele care Îl însuflețesc decât crede El potrivit să ne descopere. El rânduiește totul în neprihănire, iar noi nu trebuie să fim nemulțumiți și neîncredători, ci să ne plecăm într-o supunere reverențioasă. El ne va descoperi din planurile Sale atât de mult cât este spre binele nostru să știm și, dincolo de asta, trebuie să ne încredem în mâna care este atotputernică, în inima care este plină de iubire. – *Lift Him Up*, p. 361

În purtarea Sa cu neamul omenesc, Dumnezeu îi suportă îndelung pe cei nepocăiți. El Își folosește toate mijloacele pentru a-i chema pe oameni la supunere și le oferă iertarea Sa deplină dacă se pocăiesc. Dar, pentru că Dumnezeu este îndelung răbdător, oamenii nesocotesc harul Său. Răbdarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, care ar trebui să înmoaie și să supună sufletul, au o influență cu totul diferită asupra celor nepăsători și păcătoși. Îi fac să nu mai aibă nicio reținere și îi întăresc în împotrivire. Foarte puțini își dau seama de păcătoșenia păcatului; ei se mângâie cu gândul că Dumnezeu este prea bun pentru a-l pedepsi pe cel

care a greșit. Dar cazuri ca al Mariei, sora lui Moise, al lui Aaron, al lui David și ale altora arată că nu este un lucru sigur să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu în faptă, în cuvânt sau chiar în gând. Dumnezeu este o ființă plină de iubire și are o compasiune infinită, dar El declară, de asemenea, că este un „foc mistuitor”, „un Dumnezeu gelos”. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1166

Căsătoria, o unire pe viață, este un simbol al unirii dintre Hristos și biserica Sa. Spiritul pe care l-a manifestat Hristos față de biserică trebuie să fie manifestat și de soț și de soție, unul față de altul.

Nici soțul și nici soția nu trebuie să pretindă să conducă. Domnul a lăsat principiul care trebuie să ne călăuzească în această privință. Soțul trebuie să se îngrijească de soția lui și să o protejeze așa cum S-a îngrijit Hristos de biserică și a protejat-o. Iar soția trebuie să-și respecte și să-și iubească soțul. Amândoi trebuie să cultive spiritul bunătății și al amabilității, fiind hotărâți să nu-l întristeze și să nu-l rănească pe celălalt. ... Nu lăsați ca viața voastră de căsătorie să fie una de luptă, de certuri. Dacă permiteți acest lucru, amândoi veți fi nefericiți. Fiți amabili în vorbire, blânzi în purtare, renunțând la propriile dorințe. ... Aduceți în viața voastră unită parfumul asemănării cu Hristos. – *Mărturii*, vol. 7, p. 46, 47

Joi, 23 ianuarie

Iubirea nu este doar un impuls, o emoție trecătoare, dependentă de împrejurări, ci este un principiu viu, o putere permanentă. Sufletul este hrănit de izvorul iubirii curate ce curge din inima lui Hristos asemenea izvorului unei fântâni ce nu seacă niciodată. O, cât de înviorată este inima, cât de înnobilate sunt motivele ei, cât de profunde devin înclinațiile minții prin această comuniune! Sub călăuzirea și disciplina Duhului Sfânt, copiii lui Dumnezeu se iubesc unii pe alții în mod real, sincer, natural – „fără părtinire, nefățarnic” (Iacov 3:17). Și aceasta, pentru că inima lor este îndrăgostită de Isus. Afețiunea noastră unii față de alții izvorăște din relația noastră comună cu Dumnezeu. Suntem o familie, ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El pe noi. ...

A iubi așa cum iubește Isus înseamnă a manifesta altruismul oricând și oriunde, prin cuvinte amabile și priviri plăcute. Iubirea autentică este un atribut prețios, de origine cerească, a cărui mireasmă se amplifică pe măsură ce este împărtășit cu alții. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 101 (4 apr.)

Mântuitorul a biruit pentru a-i arăta omului cum să biruiască și el. Mântuitorul a întâmpinat toate ispitirile lui Satana cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. Încercându-Se în făgăduințele lui Dumnezeu, El a primit putere pentru a asculta de poruncile Lui și ispititorul n-a putut să câștige niciun avantaj. La orice ispită, răspunsul Lui era: „Stă scris”. Așadar, Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, prin care să rezistăm răului. Făgăduințele extraordinar de mari și clare sunt ale noastre pentru ca, prin ele, să ne facem „părtași firii dumnezeiești”, după ce am „fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (2 Petru 1:4).

Îndeamnă-l pe cel ispitit să nu se uite la circumstanțe, la propria slăbiciune sau la puterea ispitei, ci la puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Toată puterea aceasta este a noastră. „Strâng cuvântul Tău în inima mea”, spune psalmistul, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.” „... după cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori” (Psalmii 119:11; 17:4). – *Temperanța*, p. 107

Într-o viață al cărei centru este propriul eu, nu poate exista nicio creștere și nicio rodire. Dacă L-ai acceptat pe Hristos ca Mântuitor personal, trebuie să uiți de tine însuși și să încerci să-i ajuți pe alții. Vorbește cu ei despre Domnul Hristos și spune-le despre bunătatea Sa. Îndeplinește fiecare îndatorire care se ivește. Poartă în inima ta povara salvării de suflete și caută prin orice mijloace care îți stau în putere să-i mântuiești pe cei pierduți. Pe măsură ce vei primi spiritul lui Hristos – spiritul iubirii neegoiste și al slujirii pentru binele altora – vei crește și vei fi roditor. Roadele Duhului se vor dezvolta în caracterul tău. Credința ta se va mări, convingerile tale vor deveni tot mai profunde, iubirea ta va fi făcută desăvârșită. Vei reflecta din ce în ce mai mult asemănarea cu Hristos în tot ce este curat, nobil și vrednic de iubit.

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22,23). Aceste roade nu vor putea pieri niciodată, ci vor produce un seceriș asemenea lor pentru viața veșnică. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 67, 68

Vineri, 24 ianuarie

Studiu suplimentar

Solii pentru tineret, din cap. 17, „Nu sentimente, ci o viață schimbată”, p. 71, 72.

Mânia iubirii divine

Sabat după-amiază, 25 ianuarie

Indignarea lui Hristos era îndreptată împotriva ipocriziei, a păcatelor grave, prin care oamenii își distrugau sufletul, înșelând poporul și dezonorându-L pe Dumnezeu. În raționamentul fățarnic și înșelător al preoților și conducătorilor, El a discernut lucrarea agenților satanici. El denunțase păcatul în cuvinte aspre și pătrunzătoare, dar nu a rostit cuvinte de răzbunare. Avea o mânie sfântă împotriva prințului întunericului, dar El nu a manifestat niciodată un temperament iritat. Astfel, creștinul care trăiește în armonie cu Dumnezeu, având atributele plăcute ale iubirii și milei, va simți o indignare îndreptățită împotriva păcatului, dar nu va fi însuflețit de patimă pentru a-i insulta pe cei care îl insultă. Chiar și atunci când îi întâlnește pe cei care sunt mânați de o putere de jos pentru a susține minciuna, el, prin Hristos, își va păstra calmul și stăpânirea de sine. – *Lift Him Up*, p. 337

Răbdarea lui Dumnezeu este foarte mare – atât de mare, încât, atunci când ne gândim la insulta continuă adusă poruncilor Sale sfinte, ne minunăm. Cel Atotputernic a desfășurat o putere restrângătoare asupra propriilor atribute. Dar El Se va scula cu siguranță să-i pedepsească pe cei nelegiuiți, care sfidează cu atâta îndrăzneală cerințele drepte ale Decalogului.

Dumnezeu le îngăduie oamenilor un timp de probă, dar este un punct dincolo de care răbdarea divină nu mai poate merge, iar pedepsele lui Dumnezeu trebuie să urmeze cu siguranță. Domnul îi tolerează multă vreme pe oameni și cetățile lor, dând avertizări pline de milă pentru a-i salva de mânia divină, dar vine o vreme când rugămintele pentru milă nu vor mai fi ascultate și cei răzvrățiți, care continuă să respingă lumina adevărului, vor fi spulberați, din milă pentru ei și pentru aceia care altfel ar fi influențați prin exemplul lor. – *Profeți și regi*, p. 276

Trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu mai multă atenție. Biblia este atât de simplă și de clară, încât toți cei ce doresc să o înțeleagă vor înțelege. Să-I mulțumim Domnului pentru Cuvântul Său cel prețios și pentru soliile Duhului Său, care ne dau atât de multă lumină. Sunt îndrumată să spun următoarele: Cu cât vom studia mai mult Vechiul și Noul Testament, cu atât vom fi mai convinși de faptul că fiecare Testament se află într-o legătură foarte strânsă cu celălalt și vom avea mai multe dovezi cu privire la inspirația lor divină. Vom înțelege cu claritate că au doar un singur Autor. Studiul acestor volume prețioase ne va învăța cum să ne formăm caractere în care se vor vedea atributele lui Hristos. – *Solii alese*, cartea 3, p. 359

Vechiul Testament ... nu a fost scris doar pentru cei din vechime, ci pentru toate generațiile și pentru toți oamenii. Isus dorește de la cei care le prezintă altora învățăturile Sale să cerceteze cu sârguință Vechiul Testament unde se află lumina care stabilește identitatea Sa ca Mesia cel prezis în profeție și descoperă natura misiunii Sale pentru lume. Vechiul și Noul Testament sunt inseparabile, pentru că ambele sunt învățăturile lui Hristos. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 5, p. 1094

Duminică, 26 ianuarie

„Cu toate acestea, ei n-au încetat să păcătuiască și n-au crezut în minunile Lui... Când îi lovea de moarte, ei Îl căutau, se întorceau și se îndreptau spre Dumnezeu; își aduceau aminte că Dumnezeu este Stânca lor și că Dumnezeul Atotputernic este Izbăvitorul lor” (Psalmii 78:32-35). Dar ei nu s-au întors la Dumnezeu din sinceritate. Cu toate că atunci când erau loviți de vrăjmași căutau ajutorul Lui, singurul care îi putea scăpa, totuși „inima nu le era tare față de El și nu erau credincioși legământului Său. Totuși, în îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea și nu nimicește; Își oprește de multe ori mânia și nu dă drumul întregii Lui urgi. El Și-a adus deci aminte că ei nu erau decât carne, o suflare care trece și nu se mai întoarce” (vers. 37-39). – *Patriarhi și profeți*, p. 410

Hristos Se apropia de sfârșitul misiunii Sale și El știa că, atunci când va veni timpul, ziua de har a Ierusalimului avea să fie sfârșitul. Dar El era reticent în a rosti cuvinte de condamnare. Timp de trei ani căutase roade și nu găsisese deloc. În timpul acestor ani, un singur obiectiv avusese întotdeauna ca o povară a sufletului Său – să prezinte înaintea poporului Său

nerecunoscător și neascultător avertizările solemne și invitațiile pline de har ale cerului. ...

El i-a purtat (pe copiii lui Israel) pe inima Sa. El a făcut tot ce a putut pentru a-i salva. Dar, la sfârșitul lucrării Sale în această lume, a fost silit să spună cu ochii în lacrimi: „Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața.”

Norul mâniei divine se aduna deasupra Ierusalimului. Hristos a văzut cetatea asediată. A văzut-o pierind. Cu un glas plin de lacrimi, El a exclamat: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.” – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 109 (10 apr.)

Dumnezeu a trimis solii din Cuvântul Său celor care duc o viață de nepăsare și cărora nu le este rușine de purtarea lor greșită.

Am auzit spunându-se cuvintele: „Pentru ce zici tu ... «Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului și dreptatea mea este trecută cu vederea înaintea Dumnezeului meu?» Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeu cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește” (Isaia 40:27,28). ...

Dumnezeu apelează în mod constant la inima omului, invitându-l să recunoască dragostea și mila Lui și să accepte neprihănirea Lui în locul principiilor răului. Așa a apelat El la omenire în toate veacurile. În zilele lui Noe, Hristos le-a vorbit oamenilor printr-un sol omenesc și le-a predicat celor care erau robi ai păcatului. El a venit la Israel învăluit într-un stâlp de nor ziua și într-un stâlp de foc noaptea. El a fost Cel care a îndrumat acea mare mulțime în pribegirea prin pustie.

Sunt mulți care nu cântăresc suficient aceste lucruri. Învățătura dată lui Israel trebuie înțeleasă astăzi de fiecare om . – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 278 (26 sept.)

Luni, 27 ianuarie

Când a aflat planul lui Dumnezeu de a cruța cetatea care, în ciuda nelegiurii ei, fusese determinată să se pocăiască în sac și cenușă, Iona ar fi trebuit să fie primul care să se bucure de harul minunat al lui Dumnezeu, dar el a îngăduit minții să zăbovească asupra posibilității ca el să fie privit ca un proroc mincinos. Gelos pentru renumele lui, el a pierdut din vedere valoarea infinit mai mare a ființelor din cetatea aceea nenorocită. Mila manifestată de Dumnezeu față de oamenii pocăiți din Ninive „n-a plăcut

deloc lui Iona și s-a mâniat”. „Nu este aceasta tocmai ce ziceam eu”, L-a întrebat el pe Domnul, „când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău!” (Iona 4:1,2) ...

... Pierzând din vedere interesele altora și considerând că ar fi mai bine să moară decât să trăiască și să vadă cetatea cruțată, în nemulțumirea lui a exclamat: „Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!” – *Profeți și regi*, p. 271

Lecția aceasta este pentru solii lui Dumnezeu de astăzi, când cetățile popoarelor se găsesc într-o nevoie la fel de mare după cunoașterea atributei și planului Dumnezeului celui adevărat, cum erau locuitorii din cetatea Ninive de altădată. Trimișii lui Hristos trebuie să îi îndrepte pe oameni către o lume mai bună care, într-o mare măsură, este pierdută din vedere. După învățăturile Sfintei Scripturi, singura cetate care va rezista este cetatea al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Cu ochii credinței, omul poate vedea poarta cerului strălucind de măreția slavei lui Dumnezeu. Prin slujitorii Săi, Domnul Isus îi cheamă pe oameni să lupte cu ambiție sfântă pentru a-și asigura o moștenire nepieritoare. El îi îndeamnă să-și pună comoara la tronul lui Dumnezeu. – *Profeți și regi*, p. 274

Iubirea divină face cele mai mișcătoare apeluri la inimă atunci când ne cheamă să dăm pe față aceeași milă duioasă pe care a manifestat-o Hristos. Numai acela care are o iubire neegoistă față de fratele său are adevărata iubire a lui Dumnezeu. Adevăratul creștin nu va îngădui cu bună știință ca sufletul care se află în primejdie și nevoie să treacă neavertizat și fără să se fi îngrijit de el. El nu va sta departe de cel rătăcit, lăsându-l să se afunde mai departe în nefericire și descurajare sau să cadă pe câmpul de luptă al lui Satana.

Cei care nu au experimentat niciodată iubirea duioasă și cuceritoare a lui Hristos nu îi pot conduce pe alții la izvorul vieții. Iubirea Lui în inimă este o putere constrângătoare care-i face pe oameni să-L descopere în vorbire, într-un spirit blând și milos, în înălțarea vieții acelor cu care sunt în legătură. Lucrătorii creștini care vor să aibă succes în strădaniile lor trebuie să-L cunoască pe Hristos și, pentru a-L cunoaște, ei trebuie să cunoască iubirea Lui. În ceruri, destoinicia lor ca lucrători este măsurată după capacitatea lor de a iubi așa cum a iubit Hristos și de a lucra cum a lucrat El. – *Faptele apostolilor*, p. 550

Marți, 28 ianuarie

Coborând încet treptele [templului] și ridicând biciul care, în mâna Lui, părea că se schimbase într-un sceptru regal, [Isus] a intrat în locul acela și le-a poruncit celor ce făceau acolo negustorie să plece din curțile sfinte ale templului și să-și ia marfa cu ei. Cu un zel impunător și cu o severitate pe care nu le manifestase niciodată mai înainte, El a răsturnat mesele schimbătorilor de bani; monedele au căzut sunând ascutit pe marmura pavajului. Nici cel mai împietrit și mai sfidător dintre ei nu a îndrăznit să pună la îndoială autoritatea, ci, cu o supunere imediată, slujitorii templului, preoții speculanți, samsarii și negustorii de vite au fugit din locul acela dorind să scape de prezența Lui....

Un sentiment de panică a străbătut prin mulțimea care s-a simțit umbrită de dumnezeirea Lui. Strigăte de groază ieșeau de pe sute de buze palide în timp ce mulțimea se zorea să plece din locul acela. Isus nu a lovit cu biciul, dar, în ochii celor vinovați, biciul acela simplu părea îngrozitor, ca o sabie de foc care se învârtea amenințător în toate direcțiile. ... Dacă prezența Domnului sfințise pe vremuri muntele, prezența Sa a sfințit acum templul ridicat în cinstea Sa. – *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, p. 118

Cât de ușor ar fi putut acea mare mulțime de oameni să se împotrivească autorității unui singur om! Dar puterea divinității Sale i-a copleșit cu confuzie și cu un sentiment de vinovăție. Ei n-au avut nicio putere să se împotrivească autorității divine a Mântuitorului lumii. Profanatorii locului sfânt al lui Dumnezeu au fost alungați din pridvoarele lui de Maiestatea Cerului.

După ce templul a fost curățit, înfățișarea lui Isus s-a schimbat; maiestatea înfricoșătoare a feței Sale a făcut loc unei expresii de cea mai caldă simpatie. El privea cu ochii plini de tristețe și compasiune mulțimea care se zorea să fugă. Au fost unii care au rămas, ținuți în loc de atracția irezistibilă a prezenței Sale. Ei nu au fost îngroziți de demnitatea Sa înfricoșătoare, inimile lor au fost atrase spre El cu dragoste și speranță. Acești oameni nu erau cei mari și puternici, care se așteptau să-L impresioneze prin grandoarea lor, ci erau cei săraci, bolnavi, suferinzi. – *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, p. 119

Este adevărat, există o indignare îndreptățită chiar și pentru urmașii lui Hristos. Când ei văd că Dumnezeu este dezonorat și slujirea Lui este batjocorită, când îl văd pe cel nevinovat apăsător, sufletul lor este mișcat de

o dreaptă indignare. O asemenea mânie, născută dintr-o conștiință morală sensibilă, nu este păcat. Dar aceia care la orice presupusă provocare se simt liberi să se mânie și să cultive resentimente își deschid inima înaintea lui Satana. Amărăciunea și spiritul de ceartă trebuie să fie izgonite din suflet dacă vrem să fim în armonie cu Cerul. ...

Mulți sunt plini de zel în servicii religioase, în timp ce între ei și frații lor sunt nefericite neînțelegeri pe care le-ar putea rezolva. Dumnezeu le cere să facă tot ce le stă în putere pentru a readuce armonia. Cât timp ei nu fac lucrul acesta, El nu poate primi slujirea lor. Datoria creștinilor în această problemă este arătată clar. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 310

Miercuri, 29 ianuarie

O milă dumnezeiască s-a arătat pe fața Fiului lui Dumnezeu când a aruncat o lungă privire de regret asupra templului și apoi asupra ascultătorilor Lui. Cu vocea înecată de durere și de lacrimi amare, a exclamat: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut.” Aceasta este lupta dinaintea despărțirii. În plângerile lui Isus se revărsa însăși inima lui Dumnezeu. – *Lift Him Up*, p. 337

Tatăl nostru ceresc nu necăjește cu plăcere, nici nu mâhnește bucuros pe copiii oamenilor. Lumea aceasta este scena încercărilor, durerilor și necazurilor noastre. Suntem aici ca să trecem testul dat de Dumnezeu. Cuptorul încercării trebuie să fie încins până ce zgura din noi este mistuită și ieșim de acolo ca aurul curățit prin foc. Atunci, din întuneric va străluci lumina. ... „Domnul a dat și Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului” (Iov 1:21). Aceasta să fie exprimarea inimii. Norul milei plutește deasupra capetelor noastre chiar și în ceasul cel mai întunecat. Binefacerile lui Dumnezeu față de noi sunt la fel de numeroase ca picăturile de ploaie care cad din nori pe pământul uscat pentru a-l uda și a-l înmprospăta. Îndurarea lui Dumnezeu este peste voi. ...

Dacă vi s-ar deschide ochii, L-ați vedea pe Tatăl vostru ceresc aplecându-Se asupra voastră cu iubire și, dacă ați putea auzi glasul Său, ați simți mila și înțelegerea Lui pentru voi, cei care sunteți doborâți de suferință și necazuri. Rămâneți tari în puterea Lui, la El veți găsi odihnă. – *In Heavenly Places*, p. 272

Doar în câțiva ani, împăratul Babilonului avea să fie folosit ca instrument al mâniei lui Dumnezeu asupra lui Iuda cel nepocăit. Iar și iar Ierusalimul avea să fie împresurat și cucerit de oștile năvălitoare ale lui Nebucadnețar. La început câțiva, dar mai târziu mii și zeci de mii aveau să fie luați robi în țara Șinear, pentru a locui acolo în exil forțat. Ioiachim, Ioiachin și Zedechia – toți acești regi iudei urmau la rândul lor să devină vasali ai conducătorului babilonian și toți aveau să se răscoale. Pedepse din ce în ce mai aspre aveau să îi fie date poporului răsculat, până când, în cele din urmă, țara întreagă avea să devină o pustietate, Ierusalimul avea să fie jefuit și nimicit prin foc, templul pe care îl clădise Solomon avea să fie distrus, iar Regatul lui Iuda avea să cadă, pentru a nu mai ocupa niciodată poziția lui de odinioară printre popoarele pământului.

Acele vremuri de schimbare, atât de pline de pericole pentru națiunea israelită, au fost marcate de multe solii trimise de la Dumnezeu prin Ieremia. În felul acesta, Domnul le-a dat copiilor lui Iuda o mare ocazie de a se elibera din alianța cu Egiptul și de a evita lupta cu conducătorii Babilonului. Când pericolul amenințător s-a apropiat mai mult, Ieremia a învățat poporul prin parabole, sperând ca în felul acesta să-l trezească la un simțământ al obligației sale față de Dumnezeu și să-l încurajeze să păstreze legături de prietenie cu conducerea babiloniană. – *Profeți și regi*, p. 422, 423

Joi, 30 ianuarie

Dacă ar fi putut să-L facă pe Domnul Hristos să păcătuiască în cel mai mic detaliu, Satana ar fi rănit capul Mântuitorului. În realitate, el a putut să-I atingă numai călcâiul. Dacă ar fi atins capul lui Hristos, speranța neamului omenesc ar fi pierit. Mânia divină ar fi venit asupra lui Hristos, așa cum a venit asupra lui Adam. Domnul Hristos și biserica ar fi fost fără nicio speranță. Nu trebuie să avem nicio îndoială cu privire la neprihănirea desăvârșită a naturii omenești a lui Hristos. Credința noastră trebuie să fie rațională, privind la Isus cu o încredere deplină în jertfa Sa ispășitoare. Acest lucru este important, pentru ca sufletul să nu fie cuprins de întuneric. Înlocuitorul cel sfânt este în stare să mântuiască pe deplin, pentru că El i-a prezentat universului, care privea cu uimire, umilința deplină și desăvârșită manifestată în caracterul Său omenesc și în ascultarea desăvârșită față de toate cerințele lui Dumnezeu. Puterea divină îi este dată omului, pentru ca el să poată ajunge părtaș naturii divine, după

ce a fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte. De aceea, omul care se pocăiește și crede poate fi făcut să fie neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos. – *Solii alese*, cartea 1, p. 256

Aproape că nu există doi oameni ale căror experiențe să fie exact la fel în toate detaliile. Încercările unuia nu pot fi încercările altuia, iar inițiile noastre ar trebui să fie întotdeauna deschise în fața simpatiei și a bunăvoinței și să strălucească de dragostea divină pe care a manifestat-o Isus față de toți frații Săi. Hristos a muștrat uneori cu severitate și, în unele cazuri poate fi necesar să facem și noi acest lucru, dar ar trebui să ținem seama de faptul că Hristos cunoștea exact starea celor pe care i-a muștrat, știa câtă muștrare puteau suporta și răul care era nevoie să fie corectat în viața lor, dar El știa și cum să-Și arate mila față de cel răătăcit, să mângâie pe cel nefericit și să-l încurajeze pe cel slab. El știa foarte bine cum să inspire speranță și curaj, pentru că El cunoștea motivele și încercările personale cu care se lupta mintea fiecăruia. El muștra cu înțelegere și îi iubea cu o iubire divină pe cei pe care îi muștra. Domnul Isus nu putea să greșească, dar judecata omenească dă greș, poate să nu fie dreaptă. Oamenii pot să judece greșit motivele, pot fi înșelați de aparențe și, când consideră că au dreptate să muștre răul, pot merge prea departe, pot condamna cu asprime și îl pot răni pe cel pe care ar vrea să-l vindece sau, printr-o milă neînțeleaptă, pentru că nu cunosc multe lucruri, pot contracara o muștrare îndreptățită și făcută la timpul potrivit.

Domnul dorește ca noi să fim supuși voinței Sale și sfințiți pentru a face lucrarea Sa. Egoismul trebuie îndepărtat cu totul, împreună cu orice alt defect din caracterul nostru. Trebuie să murim zilnic față de eu. Pavel a avut această experiență. El a spus: „În fiecare zi, eu sunt în primejdie de moarte” (în engl.: „Eu mor zilnic”). În fiecare zi, în el avea loc o naștere din nou, în fiecare zi făcea un pas înainte spre cer. Și noi trebuie să dobândim victorii zilnice în viața spirituală dacă vrem să ne bucurăm de favoarea lui Dumnezeu. Dumnezeul nostru este îndurător, plin de milă și de îndurare. El ne cunoaște slăbiciunile și nevoile și ne va ajuta în neputințele noastre dacă ne vom încrede în El. – „Love the Fulfilling of the Law”, „*Signs of the Times*, Martie 3, 1887.

Vineri, 31 ianuarie

Studiu suplimentar

Tragedia veacurilor, cap. „Distrugerea Ierusalimului”.

Dumnezeu iubește dreptatea

Sabat după-amiază, 1 februarie

Dumnezeu ne-a iubit cu o dragoste de nedescris, iar când înțelegem ceva din lungimea, lărgimea, adâncimea și înălțimea acestei iubiri care întrec orice cunoștință, în inima noastră se naște dragostea față de El. Prin descoperirea caracterului plăcut și atrăgător al Domnului Hristos, prin cunoașterea iubirii pe care a manifestat-o El față de noi pe când eram încă păcătoși, inima împietrită este sensibilizată și cucerită, iar păcătosul este transformat, devenind un copil al Cerului. Dumnezeu nu folosește mijloace de constrângere, ci alungă păcatul din inimă prin intermediul iubirii. ...

Dumnezeu este iubire. Iubirea, lumina și bucuria se revarsă asupra tuturor fapturilor create de El, asemenea razelor de lumină ale soarelui. Dăruirea este esența naturii Sale. Însăși viața Lui este izvorul iubirii neegoiste. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 76, 77

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al milei. El îi tratează pe călătorii Legii Sale cu îndelungă răbdare și cu o milă plină de bunătate. Și, cu toate acestea, chiar în zilele noastre, când oamenii au atât de multe ocazii să cunoască Legea divină, așa cum a fost descoperită în Cartea sfântă, marele Conducător al universului nu poate privi cu nicio satisfacție la cetățile nelegiuite, unde domnesc violența și crima. Sfârșitul răbdării lui Dumnezeu față de aceia care persistă în neascultare se apropie cu repeziune. – *Profeți și regi*, p. 275

Sub domnia lui Ahab, cei din poporul Israel rătăceau departe de viul Dumnezeu. Umbra întunecată a apostaziei acoperea întreaga țară. Chipurile lui Baal și ale Astarteei erau văzute pretutindeni. Templele idolatre se înmulțeau. Aerul era murdărit de fumul jertfelor aduse zeilor falși. Dealurile și văile răsunau de strigătele de beție ale unor preoți păgâni, care aduceau jertfe soarelui, lunii și stelelor.

Poporul era învățat că idolii zeilor care fuseseră înălțați erau divinități care conduceau prin puterea lor misterioasă elementele pământului, focul și apa. Pâraiele și izvoarele de apă vie, roua cea plăcută, ploaia care înviora pământul și făcea câmpiile să rodească din belșug – toate erau atribuite bunăvoinței lui Baal și Astarteei, în loc să fie privite ca venind de la Dătătorul oricărui dar bun și desăvârșit. Poporul a uitat că Dumnezeu cel viu stăpânea soarele, norii cerului și toate puterile naturii. – *From Splendor to Shadow*, p. 60

Metoda lui Dumnezeu de a trata păcatul nu este în armonie cu vederile nutrite de o mare clasă de oameni care ocupă o poziție proeminentă printre cei ce se declară urmași ai lui Hristos. Mulți dintre acești oameni îndrăgesc păcatul și laudă bunăvoința și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, stăruind asupra caracterului iubitor al lui Isus – plin de milă și de blândețe –, dar trec cu vederea avertizările despre mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului și a păcătoșilor și muștrările aspre ale ipocriziei și autoamăgirii pe care le-a făcut Mântuitorului nostru. Cei care nu au un simț ascuțit al teribilei păcătoșenii a păcatului sunt gata să pună la îndoială dreptatea lui Dumnezeu manifestată prin pedepsirea cu atâta severitate a păcatelor amaleciților, canaaniților și madianiților. Cei care iubesc păcatul sunt incapabili să înțeleagă purtarea lui Dumnezeu cu supușii Săi. – „God’s Judgment Upon the Midianites”, *Signs of the Times*, January 6, 1881, par. 7

Duminică, 2 februarie

... Domnul ... Își reține judecățile ca să mijlocească pentru cei nepocăiți. Acela care dă pe față „îndurare, judecată și dreptate pe pământ” (Ieremia 9:24) stăruie pe lângă copiii Săi rătăcitori; pe orice cale posibilă, El caută să-i învețe calea vieții veșnice. El îi scosese pe izraeliți din robie ca să-L slujească pe El, singurul Dumnezeu viu și adevărat. Cu toate că rătăciseră multă vreme în idolatrie și nu luaseră seama la avertizările Sale, El tot Își face acum cunoscută dorința de a amâna pedeapsa și de a acorda încă o ocazie de pocăință.

El explică faptul că numai printr-o reformă profundă a inimii putea fi îndepărtată nenorocirea care stătea să vină. Zadarnică era încrederea pe care ei aveau s-o pună în templu și slujbele lui. Ritualurile și ceremoniile nu puteau face ispășire pentru păcate. Cu toată pretenția lor de a fi poporul ales al lui Dumnezeu, numai reforma inimii și a vieții practice îi

putea salva de urmarea inevitabilă a unei nelegiuiri continue. – *Profeți și regi*, p. 413, 414

Iubirea lui Dumnezeu a fost exprimată atât în dreptatea, cât și în mila Sa. A fost planul lui Satana acela de a despărți mila de adevăr și dreptate. El a căutat să demonstreze că neprihănirea Legii lui Dumnezeu este un vrăjmaș al păcii. Dar Hristos a arătat că în planul lui Dumnezeu ele sunt în mod indisolubil legate, că una nu poate exista fără cealaltă. „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută” (Psalmii 85:10).

Prin viața și moartea Sa, Hristos a dovedit că dreptatea lui Dumnezeu nu nimicește mila Sa și că păcatul poate fi iertat, că Legea este dreaptă și că poate fi în mod desăvârșit ascultată. Acuzațiile lui Satana erau astfel respinse. Dumnezeu îi dăduse omului dovezi de netăgăduit despre iubirea Sa. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 762

Fiecare bărbat, femeie și copil este proprietatea lui Dumnezeu și a fost cumpărat cu un preț, cu prețul infinit al sângelui prețios al Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va tolera nedreptatea omului față de semenii săi. El nu va trece cu vederea opresiunea și răul. Oamenii aflați în funcții de răspundere nu pot să permită practicarea nedreptății și totuși să fie curați în fața judecății lui Dumnezeu. Pentru sufletul lor și de dragul sufletelor altora, oamenii aflați în poziții de încredere ar trebui să caute să le facă bine semenilor lor, reprezentând caracterul marelui Dătător al Legii. „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți-le și voi la fel, căci în aceasta sunt cuprinse Legea și Prorocii.” ...

Fiecare lucrare trebuie adusă la judecată și fiecare lucru ascuns, fie că este bun, fie că este rău, și fiecare om va fi răsplătit după cum a fost lucrarea sa. Cei care practică nedreptatea și asuprirea disprețuiesc autoritatea lui Dumnezeu și declară prin faptele lor că nu țin seama de cuvântul lui Hristos, care a plătit răscumpărarea noastră cu un preț infinit. – „Rule in the Fear of God”, *The Review and Herald*, October 1, 1895

Luni, 3 februarie

Scurtimea timpului este anunțată ca un îndemn pentru noi să căutăm neprihănirea și să-L facem pe Hristos prietenul nostru. Dar nu acesta este marele motiv. Acesta aduce a egoism. Este oare necesar ca groaza zilei lui Dumnezeu să fie pusă înaintea noastră pentru a ne constrânge, prin frică, să facem ce este bine? Nu ar trebui să fie așa. Isus este minunat. El este plin de dragoste, milă și compasiune. El ne propune să ne fie prieten, să

meargă cu noi pe toate căile aspre ale vieții. El îți spune: Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău; umblă cu Mine și îți voi umple cărarea cu lumină. Isus, Maiestatea cerului, Își propune să-i înalțe la gradul de prieteni cu El pe cei care vin la El cu poverile, slăbiciunile și grijile lor. El îi va face copiii Săi scumpi și, în cele din urmă, le va da o moștenire mai valoroasă decât imperiile împăraților, o coroană de glorie mai bogată decât cele care au împodobit vreodată fruntea celui mai înălțat monarh pământesc.

Este privilegiul nostru să avem o umblare liniștită, apropiată și fericită cu Isus în fiecare zi pe care o trăim. – *That I May Know Him*, p. 320

Cum vom ajunge să cunoaștem personal bunătatea și dragostea lui Dumnezeu? Psalmistul nu ne spune: „Auziți și aflați, citiți și veți ști” sau „credeți și cunoașteți”, ci: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul.” În loc să vă bazați pe cuvintele altora, gustați voi înșivă.

Experiența este cunoaștere dobândită experimental. Religia experimentală este lucrul de care avem nevoie acum. „Gustați și vedeți ce bun este Domnul.” Unii – da, un mare număr – au o cunoaștere teoretică a adevărului religios, dar nu au simțit niciodată puterea înnoitoare a harului divin asupra inimii lor. Acești oameni ... neglijează cele mai prețioase ocazii de a face pace cu Dumnezeu. ...

Ei nu au gustat, nu au aflat din experiență personală că Domnul este bun. – *Mărturii*, vol. 5, p. 221

Pentru bucuria care Îi era pusă înaintea, Hristos a suferit crucea. El a murit pe cruce ca jertfă pentru lume și, prin această jertfă, vine cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu o putea da – darul Duhului Sfânt. Această binecuvântare este pentru toți aceia care Îl vor primi pe Hristos. Lumea căzută este câmpul de luptă pentru cel mai mare conflict la care universul cerească și puterile pământești au fost vreodată martore. A fost desemnat să fie scena pe care se va da marea luptă dintre bine și rău, dintre rai și iad. Fiecare ființă umană joacă un rol în acest conflict. Nimeni nu poate sta pe un teren neutru. Oamenii trebuie fie să-L accepte, fie să-L respingă pe Răscumpărătorul lumii. Toți sunt martori, fie pentru, fie împotriva lui Hristos. Hristos îi cheamă pe cei care stau sub steagul Său să se angajeze în luptă alături de El ca soldați credincioși, ca să poată moșteni cununa vieții. Ei au fost adoptați ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. – *Lift Him Up*, p. 253

Marți, 4 februarie

Satana a declarat că mila nimicește dreptatea, că moartea lui Isus Hristos a desființat Legea Tatălui. Dacă ar fi fost posibil ca Legea să fie schimbată sau desființată, atunci n-ar mai fi fost nevoie ca Isus Hristos să moară. Dar desființarea Legii ar fi însemnat ca păcatul să rămână veșnic și ca lumea să fi ajuns sub controlul lui Satana. Dar, pentru că Legea nu putea fi schimbată și pentru că omul putea să fie salvat numai prin ascultarea de preceptele ei, Hristos Isus a fost ridicat pe cruce. Și totuși, chiar mijlocul prin care Hristos a întărit Legea, este prezentat de Satana ca nimicind-o. Aici, în acest punct, se va da marea bătălie între Hristos și Satana. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 762

Dumnezeu a existat dintotdeauna. El este marele EU SUNT. Psalmistul declară: „Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu” (Psalmii 90:2). El este Cel Preaînalt și înălțat care locuiește în veșnicie. „Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb”, declară El. În El nu există nici schimbare, nici umbră de întoarcere. El este „același ieri, azi și în veci” (Evrei 13:8). El este infinit și omniprezent. În limbajul nostru nu există cuvinte care să descrie măreția și maiestatea Sa.

Tronul Său este deasupra tulburărilor de pe pământ; toate lucrurile sunt deschise înaintea ochilor Săi și, din marea și liniștita Sa veșnicie, El poruncește ceea ce providența Sa vede că este cel mai bine.

Dumnezeu nu-Și propune să dea socoteală pentru căile și lucrările Sale. Este spre slava Lui să-Și ascundă planurile acum, însă, încetul cu încetul, ele vor fi descoperite în adevărata lor importanță. Dar El nu Și-a ascuns marea Sa dragoste, care stă la temelia tuturor relațiilor Sale cu copiii Săi. – *The Faith I Live By*, p. 42

Domnul dorește ca noi să vorbim despre bunătatea Sa și să mărturisim despre puterea Sa. El este onorat prin exprimarea laudei și a mulțumirii noastre. Dumnezeu spune: „Cine aduce mulțumiri ca jertfă acela Mă proslăvește” (Psalmii 50:23). În timpul călătoriei prin pustie, poporul Israel Îl lauda pe Dumnezeu prin cântări sfinte. Călătorii peregrini au transpus în cântece poruncile și făgăduințele Domnului și le-au cântat pe întregul parcurs al călătoriei lor. Iar în Canaan, când se adunau cu ocazia sărbătorilor sfinte, comemorau lucrările minunate ale lui Dumnezeu și înălțau imnuri mărețe de recunoștință la adresa Numelui Său. În felul acesta, calea Domnului trebuia să fie cunoscută pe întregul

pământ și mântuirea Sa, printre toate popoarele (Psalmii 67:2). Tot așa trebuie să se întâmple și în zilele noastre. Popoarele lumii se închină unor dumnezei falși. Ele trebuie întoarse de la închinarea lor falsă, nu prin condamnarea idolatriei lor, ci prin prezentarea unei închinări mai bune. Ele trebuie ajutate să cunoască bunătatea lui Dumnezeu. „Voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu” (Isaia 43:12). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 298, 299

Miercuri, 5 februarie

„Lasă-Mă ... și-i voi mistui”, au fost cuvintele lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu Și-ar fi propus să-l nimicească pe Israel, cine putea mijloci pentru el? Cât de puțini ar fi fost aceia care să nu fi voit să-i lase pe păcătoși să-și urmeze soarta lor! ...

Dar Moise a găsit temei pentru nădejde acolo unde se vedeau numai descurajare și mânie. El a înțeles cuvintele lui Dumnezeu, „lasă-Mă”, nu în sensul că interziceau mijlocirea, ci ele o încurajau, înțelegându-se că numai rugăciunile lui Moise îl puteau salva pe Israel, iar dacă ar fi fost rugat astfel, Dumnezeu Și-ar fi cruțat poporul. El „s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și a zis: «Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare?»”

Dumnezeu făcuse să se înțeleagă că l-a lepădat pe poporul Său. ...

Toți [cei din națiunile înconjurătoare] urmăreau să vadă ce va face Dumnezeul lui Israel pentru poporul Său. Dacă ei ar fi fost nimiciți atunci, vrăjmașii lor ar fi triumfat și Dumnezeu ar fi fost dezonorat. ...

... Domnul a ascultat cererile lui [Moise] și a împlinit rugăciunea lui neegoistă. – *Patriarhi și profeți*, p. 318, 319

Dumnezeu ne cere să ne mărturisim păcatele și să ne umilim inima înaintea Sa, dar, în același timp, trebuie să avem încredere în El ca într-un Tată duios, care nu îi va părăsi pe aceia care își pun speranța în El. ...

Dumnezeu nu renunță la noi din cauza păcatelor noastre. Putem să facem greșeli și să-L întristăm pe Duhul Său, dar, când ne pocăim și venim la El cu inima smerită, El nu ne va întoarce spatele. Sunt piedici care trebuie înlăturate. Au fost cultivate sentimente greșite și au existat mândrie, mulțumire de sine, nerăbdare și murmurări. Toate acestea ne despart de Dumnezeu. Păcatele trebuie să fie mărturisite și să aibă loc o lucrare mai adâncă a harului în inimă. Aceia care se simt slabi și descurajați pot să

ajungă oameni ai lui Dumnezeu puternici și să facă o lucrare nobilă pentru Domnul. Dar trebuie să aibă o perspectivă înaltă în lucrarea lor și să nu fie influențați de motive egoiste. – *Solii alese*, cartea 1, p. 350

Dumnezeu i-a avertizat întotdeauna pe oameni despre judecățile care trebuiau să vină. Cei care au crezut în soliile Lui pentru vremea aceea și și-au dovedit credința prin ascultare de poruncile Lui au scăpat de judecățile care au căzut asupra celor neascultători și necredincioși. Lui Noe i s-a spus: „Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea.” Noe a ascultat și a fost salvat. Lui Lot i s-a trimis vestea: „Sculati-vă, ieșiți din locul acesta, căci Domnul are să nimicească cetatea” (Geneza 7:1; 19:14). Lot s-a lăsat ocrotit de trimișii Cerului și a fost salvat. Tot astfel le-a fost dat ucenicilor Domnului un avertisment despre distrugerea Ierusalimului. Aceia care au așteptat să vadă semnul pierzării apropiate și au fugit din cetate au scăpat de distrugere. Tot așa ni se dă și nouă o avertizare despre a doua venire a lui Hristos și despre prăpădul care trebuie să cadă asupra lumii. Toți aceia care iau seama la avertizare vor fi salvați. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 634

Joi, 6 februarie

Hristos le aducea oamenilor ceva cu totul contrar prezentărilor lui Satana, referitoare la caracterul lui Dumnezeu, și căuta să-i convingă de iubirea Tatălui, care „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). El le-a subliniat oamenilor necesitatea rugăciunii, a pocăinței, a mărturisirii și a părăsirii păcatului și i-a învățat cinstea, toleranța, mila și compasiunea, cerându-le să îi iubească nu numai pe cei care îi iubeau pe ei, ci și pe aceia care îi urau și-i tratau cu ostilitate. Prin toate acestea, El le arăta caracterul Tatălui, care este îndelung răbdător, milos, plin de iubire, încet la mânie și plin de bunătate și de adevăr. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 29

Este foarte aproape ziua când tainele lui Dumnezeu vor fi înțelese și toate căile Sale vor fi îndreptățite, când mila, iubirea și dreptatea vor fi înțelese ca atribute ale tronului Său. Când lupta de pe pământul acesta va fi încheiată, când toți sfinții vor ajunge acasă, prima noastră temă va fi cântarea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu. Cea de a doua temă va fi cântarea Mielului, cântul harului și al răscumpărării. Acest imn va fi mai

înalt și mai puternic, iar ecourile lui vor răsună maiestuos în curțile cerului până la cele mai mari depărtări. Așa va fi cântat imnul providenței lui Dumnezeu, care s-a manifestat de-a lungul diferitelor secole, iar atunci totul va fi înțeles cu claritate, deoarece vâlul care acoperea Legea, Profeții și Evanghelia va fi dat la o parte. Istoria bisericii de pe pământ și istoria bisericii răscumpărate din cer își au centrul la crucea de pe Golgota. Aceasta este tema, acesta este cântecul: Hristos, totul în toate, iar oștirea imposibil de numărat, de mii și de zeci de mii câte zece mii de răscumpărați, va înălța imnuri de laudă. Totul se reunește în această cântare a lui Moise și a Mielului. Este o cântare nouă, deoarece nu a mai fost cântată niciodată în cer. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 433

Vi-L recomand pe Isus, binecuvântatul meu Mântuitor. Îl ador; Îl preamăresc. O, dacă aș avea o limbă nemuritoare, ca să-L pot lauda așa cum aș dori! Dacă aș putea să stau în fața adunării universului și să aduc laudă farmecului Său fără pereche!

Și, în timp ce eu Îl ador și Îl preamăresc, vreau ca și voi să Îl preamăriți împreună cu mine. Lăudați-L pe Domnul chiar și atunci când cădeți în întuneric! Lăudați-L chiar și în ispită! „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul!”, spune apostolul; „Iarăși zic, bucurați-vă!” Va aduce aceasta întristare și întuneric în familiile voastre? Desigur că nu; va aduce o rază de soare. În felul acesta, veți aduna raze din lumina veșnică, de la tronul slavei, și le veți răspândi în jurul vostru. Vă îndemn să vă angajați în această lucrare, să răspândiți această lumină, această viață, în jurul vostru, nu doar pe calea voastră, ci și pe calea celor cu care vă asociați. Ținta voastră să fie aceea de a-i face mai buni pe cei din jurul vostru, de a-i înălța, de a-i îndrepta către cer și slavă și de a-i conduce să caute, mai presus de toate lucrurile pământești, comorile veșnice, moștenirea nemuritoare, comorile care sunt nepieritoare. – *Mărturii*, vol. 2, p. 593

Problema răului

Sabat după-amiază, 8 februarie

Dumnezeu este iubire. Răul care este în lume nu vine de la El, ci de la marele nostru vrăjmaș, a cărui lucrare a fost întotdeauna aceea de a-l degrada pe om, de a-i slăbi și perverti facultățile. Însă Dumnezeu nu ne-a lăsat în ruina pe care a adus-o căderea în păcat. ... Noi suntem ai Săi – moștenirea Sa răscumpărată. Dumnezeu și Fiul Său au plătit pentru familia omenească un preț infinit.

Prin ascultarea Sa desăvârșită de lege, prin viața Sa și prin caracterul Său, Răscumpărătorul lumii, singurul Fiu al lui Dumnezeu, a salvat tot ce se pierduse din cauza căderii și a făcut cu putință ca omul să asculte de acea lege sfântă și neprihănită pe care Adam a călcat-o. Domnul Hristos nu a schimbat divinitatea pentru umanitate, ci a îmbinat umanitatea cu divinitatea și, în corp omenesc, El a trăit legea în favoarea familiei omenești. Păcatele tuturor acelor care aveau să-L primească pe Hristos au fost puse în seama Sa și El a satisfăcut pe deplin dreptatea lui Dumnezeu. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 429

Dumnezeu nu a creat răul. El a făcut doar binele, care era asemenea Lui. Dar Satana nu a fost mulțumit să cunoască voia lui Dumnezeu și să o împlinească. El și-a întins curiozitatea până la ceea ce Dumnezeu a considerat că nu trebuia să știe. Răul, păcatul și moartea nu au fost create de Dumnezeu, ci sunt urmarea neascultării, care și-a avut originea în Satana. Dar, prin viclenia lui Satana, cunoașterea răului a fost adusă acum în lume. Acestea sunt niște lecții foarte grele, care cer un preț foarte mare, dar oamenii vor să le învețe și mulți nu vor fi niciodată convinși că este o binecuvântare să fii ignorant în ce privește un anumit fel de cunoaștere, cerută de dorințe nesatisfăcute și de scopuri nefinite.

Fiii și fiicele lui Adam au aceeași curiozitate și încredere în ei înșiși cum a avut Eva în căutarea cunoașterii interzise. Ei dobândesc o experiență, o cunoaștere pe care Dumnezeu n-a intenționat niciodată ca ei să

o aibă, iar consecința va fi, așa cum a fost și pentru primii noștri părinți, pierderea căminului lor din Eden. Când vor învăța ființele omenesti ceva ce este atât de clar demonstrat înaintea lor? – *Mărturii*, vol. 5, p. 503

„Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4:16). Natura Sa este iubire, Legea Sa este iubire. El dintotdeauna a fost astfel și așa va fi pururea. „Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică” și ale cărui „cărări sunt veșnice”, nu Se schimbă. În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Isaia 57:15; Habacuc 3:6; Iacov 1:17). Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite. Suveranitatea lui Dumnezeu implică deplina binecuvântare a tuturor ființelor create. ...

Istoria marelui conflict dintre bine și rău – de la data când a izbucnit pentru prima dată în ceruri și până la înfrângerea finală a răzvrătirii și eradicarea definitivă a păcatului – constituie, de asemenea, o demonstrație a iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, p. 33

Duminică, 9 februarie

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui” (2 Petru 3:9). El nu-i uită și nici nu-i neglijează pe copiii Săi, dar le permite celor nelegiuiți să-și descopere adevăratul caracter, pentru ca niciunul dintre cei care doresc să facă voia Sa să nu se înșele în privința lor. Mai mult, cei neprihăniți sunt puși în cuptorul necazurilor ca ei înșiși să fie curățați, ca exemplul lor să-i convingă pe alții de realitatea credinței și a evlaviei și, de asemenea, ca purtarea lor statornică să îi condamne pe cei care nu se tem de Dumnezeu.

Dumnezeu le îngăduie celor nelegiuiți să prospere și să-și manifeste vrăjmășia împotriva Lui, pentru ca, atunci când vor umple măsura nelegiuirii lor, toți să vadă dreptatea și îndurarea Sa în distrugerea lor deplină. Ziua răzbunării Sale se apropie – când toți cei care au călcat Legea Sa și l-au oprimat pe poporul Său vor primi o răsplată dreaptă pentru faptele lor. Atunci orice faptă de cruzime sau de nedreptate față de credincioșii lui Dumnezeu va fi pedepsită ca și când ar fi fost făcută față de Hristos Însuși. – *Tragedia veacurilor*, p. 48

În lucrarea de reformă care trebuie să fie făcută astăzi, este nevoie de bărbați care, asemenea lui Ezra și Neemia, nu vor acoperi și nu vor scuza păcatul, nici nu se vor da înapoi de la apărarea onoarei lui Dumnezeu. Aceia asupra cărora zace povara acestei lucrări nu-și vor găsi pacea când

se săvârșește răul și nici nu vor acoperi păcatul cu un veșmânt de milă falsă. Ei își vor aduce aminte că Dumnezeu nu caută la fața oamenilor și că asprimea pentru câțiva se poate dovedi a fi milă pentru mulți. Își vor aminti, de asemenea, că, în acela care mustră păcatul, trebuie să se dea pe față spiritul lui Hristos. – *Profeți și regi*, p. 675

[Hristos] este pironit pe cruce și atârână suspendat între cer și pământ. Răscumpărătorul slăvit al unei lumi pierdute suferea pedeapsa încălcării legii Tatălui de către om. El era pe punctul de a plăti prețul pentru poporul Său cu propriul sânge.

Ah, nu au existat niciodată o suferință și o întristare ca acelea îndurate de Mântuitorul muribund! Simțământul neplăcerii Tatălui Său a fost cel care a făcut ca paharul Său să fie atât de amar. Nu suferința trupească a pus capăt atât de repede vieții lui Hristos pe cruce, ci greutatea zdrobitoare a păcatelor lumii și simțământul mâniei Tatălui Său. Ispita teribilă a gândului că Tată Său L-a părăsit pentru totdeauna l-a smuls acel strigăt sfâșietor de pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

În chinurile Sale de moarte, predându-Și viața Sa prețioasă, El a trebuit să se încreadă numai prin credință în Cel de care a fost întotdeauna bucuria Lui să asculte. Neavând nicio rază de speranță sau încredere cu privire la viitorul Său triumf, El strigă cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul” (Luca 23:46). El cunoaște caracterul Tatălui Său, dreptatea, îndurarea și marea Sa iubire și, în supunere, Se lasă cu totul în mâinile Sale. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 170 (11 iun.)

Luni, 10 februarie

Inspirația divină pune multe întrebări la care nici cel mai serios învățat nu poate răspunde. Aceste întrebări nu au fost puse pentru că noi am putea răspunde la ele, ci pentru a ne atrage atenția asupra tainelor adânci ale lui Dumnezeu și pentru a-i face pe oameni să înțeleagă că înțelepciunea lor este limitată, că în lucrurile obișnuite ale vieții cotidiene există taine dincolo de înțelegerea minților mărginite, că judecata și scopurile lui Dumnezeu sunt dincolo de a putea fi descoperite și înțelepciunea Lui e de nepătruns. Când i Se descoperă omului, face aceasta învăluindu-Se în norul dens al misterului.

Planul lui Dumnezeu este să ascundă din Sine mai mult decât îi face cunoscut omului. Dacă oamenii ar putea înțelege pe deplin căile și

lucrările lui Dumnezeu, nu ar mai crede că El este Cel Infinit. El nu trebuie înțeles de om în înțelepciunea, motivele și scopurile Sale. „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Romani 11:33). Dragostea Lui nu poate fi niciodată explicată după principii naturale. Dacă s-ar putea face acest lucru, nu am simți că ne putem încrede în El cu toate preocupările sufletelor noastre. Scepticii refuză să creadă, deoarece, cu mintea lor limitată, ei nu pot înțelege puterea infinită prin care Dumnezeu li Se descoperă oamenilor. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 114

Ce lecție de umilință și credință putem învăța când privim la relațiile lui Dumnezeu cu ființele pe care le-a creat! Domnul nu poate face decât puțin pentru copiii oamenilor, pentru că ei sunt atât de plini de mândrie și slavă deșartă. Ei se înalță pe ei înșiși, ridicându-și în slăvim puterea, învățătura și înțelepciunea lor. Pentru ca ei să învețe să se încreadă numai în El, Dumnezeu trebuie să le arate că speranțele lor sunt deșarte și să le zădărnicească planurile. Toate puterile noastre sunt de la Dumnezeu, noi nu putem face nimic independent de puterea pe care ne-a dat-o El. Cine este bărbatul, femeia sau copilul pe care nu-l susține Dumnezeu? Este vreun loc pustiu pe care Dumnezeu să nu-l umple? Este vreo nevoie pe care Dumnezeu să nu o poată împlini?

El dorește ca noi să-L facem protectorul și ghidul nostru în toate îndatoririle și problemele vieții. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1141

„Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii” (Iov 38:1) și i-a descoperit slujitorului Său tăria puterii Sale. Când Iov a întrezărit o străfulgerare a Creatorului lui, i-a fost silă de sine și s-a pocăit în țărână și cenușă. Atunci, Domnul a fost gata să-l binecuvânteze cu îmbelșugare și să facă din ultimii lui ani de viață cei mai buni ani.

Speranța și curajul sunt esențiale pentru o slujire desăvârșită adusă lui Dumnezeu. Acestea sunt roadele credinței. Descurajarea este păcătoasă și irațională. Dumnezeu poate și dorește „cu mai multă tărie” (Evrei 6:17) să reverse asupra slujitorilor Săi puterea de care au nevoie în încercările și în experiențele lor amare. Planurile vrăjmașilor lucrării Sale pot părea bine gândite și puternice, dar Dumnezeu îl poate răsturna pe cel mai tare dintre ele. Și aceasta o face la timpul Său și pe calea Sa, atunci când vede că toată credința slujitorilor Săi a fost încercată destul. – *Profeți și regi*, p. 164

Marți, 11 februarie

Noi nu înțelegem măreția și maiestatea lui Dumnezeu și uităm distanța de nemăsurat dintre Creator și făpturile mâinilor Sale. Cel care stă în cer, ținând sceptrul universului, nu judecă după standardul nostru limitat și nici nu evaluează după măsura noastră. Greșim dacă gândim cumva că tot ce este mare pentru noi trebuie să fie mare și pentru Dumnezeu și ce este mic pentru noi trebuie să fie mic și pentru El. Dacă ar avea doar capacitățile noastre, El nu ar fi cu nimic mai înălțat și mai măreț decât noi. ...

Dumnezeu spune prin profetul Său: „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând. Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” Avem nevoie de un discernământ clar, ca să putem măsura păcatul după standardul Domnului, și nu după al nostru. Să luăm drept regulă nu părerile oamenilor, ci Cuvântul divin. – *Mărturii*, vol. 5, p. 337

În viața sa, psalmistul David a experimentat multe schimbări ale modului de a gândi. Uneori, reușind să vadă voia și căile lui Dumnezeu, era în extaz. Apoi, când verdea reversul milei și al iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu, totul părea să fie învăluit într-un nor de întuneric. Dar, prin întuneric, el a obținut o înțelegere a atributelor lui Dumnezeu, care i-a dat încredere și i-a întărit credința. Meditând la dificultățile și pericolelor vieții, acestea îi apăreau atât de cumplite, încât se credea părăsit de Dumnezeu din cauza păcatelor lui. ... Dar, în timp ce plângea și se ruga, el a avut o imagine mai clară a caracterului și atributelor lui Dumnezeu. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 3, p. 1149

Gândindu-se la cerințele Domnului și la făgăduințele făcute de El [copiilor lui Israel], conștient că erau la fel de valabile pentru toți cei care au nevoie de ele ca și pentru Israel, David și le-a însușit pentru sine, spunând: „... voi lăuda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară; da, mă voi gândi la toate lucrările Tale și voi lua aminte la toate isprăvile Tale.” Credința lui s-a prins strâns de Dumnezeu și a fost întărit și îmbărbătat; deși a recunoscut căile lui Dumnezeu ca fiind tainice, totuși știa că erau milostive și bune, căci așa era caracterul Său, așa cum i-a fost descoperit lui Moise. . . .

Când și-a însușit aceste făgăduințe și privilegii, David s-a hotărât să nu mai fie pripit la judecată și să nu se descurajându-se, lăsându-se să cadă într-o disperare neajutorată. Sufletul său a prins curaj contemplând caracterul lui Dumnezeu, așa cum era descoperit în învățătura Lui, în îndurarea și mila Lui și în măreția Sa nemaipomenită și a văzut că lucrările și minunile lui Dumnezeu nu se aplică în mod limitat. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1149

Miercuri, 12 februarie

Frâiele stăpânirii de sine au fost puse în mâinile sale [ale lui Adam]. El trebuia să fie stăpân peste judecata, capacitatea de a gândi și conștiința cu care fusese înzestrat. Domnul Dumnezeu l-a luat pe om și l-a așezat în Grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească. „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: «Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.»”

Adam și Eva puteau să mănânce din roadele oricărui pom din grădină, cu excepția unuia singur. Era o singură interdicție. Pomul interzis era la fel de plăcut și de atrăgător ca oricare alt pom din grădină. Era numit pomul cunoștinței, deoarece, dacă mâncau din acest pom, despre care Domnul spusese: „Să nu mănânci din el”, ar fi cunoscut păcatul, ar fi experimentat neascultarea. – *Confruntarea cu ispita*, p. 12

Dumnezeu ar fi putut să-l creeze pe om fără posibilitatea de a călca Legea Sa; El ar fi putut opri mâna lui Adam de a atinge fructul oprit, dar, în cazul acesta, omul n-ar mai fi fost un agent moral liber, ci un simplu automat. Fără libertatea de a alege, ascultarea sa nu avea să fie de bună-voie, ci forțată. În situația aceasta nu putea avea loc nicio dezvoltare a caracterului. O astfel de situație ar fi fost contrară planului lui Dumnezeu de a proceda cu locuitorii celorlalte lumi. Ar fi fost nedemn pentru om, ca ființă inteligentă, și acest lucru ar fi întărit acuzația lui Satana, potrivit căreia conducerea lui Dumnezeu este arbitrară.

... El l-a înzestrat cu o deosebită putere intelectuală și i-a prezentat cele mai puternice apeluri posibile pentru a fi credincios legământului său de supunere. Ascultarea, desăvârșită și continuă, era condiția fericirii veșnice. Cu această condiție, el avea să aibă acces la pomul vieții. ...

Atâta timp cât rămâneau loiali legii divine, capacitatea de a cunoaște, de a se bucura și de a iubi avea să crească continuu. Ei aveau să câștige

mereu noi comori de cunoștință, descoperind noi izvoare de fericire și obținând concepții din ce în ce mai clare despre iubirea nemăsurată și de nesecat a lui Dumnezeu. – *Conflict and Courage*, p. 13

Fiecare suflet are un cer de câștigat și un iad de evitat. Slujitorii îngerești sunt gata să vină în ajutorul sufletului încercat și ispitit. Fiul Dumnezeului celui infinit a suportat pentru noi încercarea. Crucea de pe Golgota stă cu claritate înaintea fiecărui suflet. Când cazul fiecărui om va fi judecat și cei pierduți vor fi trimiși să sufere pentru că L-au disprețuit pe Dumnezeu și au desconsiderat onoarea Sa prin neascultarea lor, nimeni nu va avea o scuză și nimeni nu va fi în situația de a fi fost nevoit să piară. Fiecare a avut posibilitatea de a alege personal cine să-i fie prinț – Hristos sau Satana. În marea încercare, fiecare om poate să primească ajutorul pe care l-a primit Domnul Hristos. Crucea este o garanție că nimeni nu trebuie să fie pierdut, pentru că s-a pregătit un ajutor abundent pentru fiecare suflet. Noi putem să-i biruim pe slujitorii satanici sau ne putem alătura puterilor care caută să combată lucrarea lui Dumnezeu din lumea noastră. – *Solii alese*, cartea 1, p. 96

Joi, 13 februarie

În toate veacurile, martorii aleși de Dumnezeu au făcut obiectul ocării și prigoanei din pricina adevărului. Iosif a fost vorbit de rău și persecutat, din cauză că și-a păstrat virtutea și integritatea. David, solul ales al lui Dumnezeu, era vânat de vrăjmașii lui ca o fiară de pradă. Daniel a fost aruncat într-o groapă cu lei, fiindcă era credincios supunerii sale față de cer. Iov a rămas fără bunuri pământești, iar trupul său a fost atât de lovit de boală, încât rudelor și prietenilor lui le era scârbă de el, totuși, el și-a păstrat integritatea. ... Pavel a fost întemnițat, bătut cu nuiiele, împrorcat cu pietre și, în cele din urmă, dat morții pentru că era un sol credincios al lui Dumnezeu pentru neamuri. ... Aceste exemple de statornicie omenescă dau mărturie despre credincioșia făgăduințelor lui Dumnezeu, despre dăinuitoarea Sa prezentă și despre harul Său susținător. Ele dau mărturie despre puterea credinței de a se împotrivi puterilor lumii. Lucrarea credinței este aceea de a te sprijini pe Dumnezeu în clipa cea mai întunecoasă, de a simți, oricât de dureros încercat și azvârlit încoace și încolo de furtună, că Tatăl nostru este la cârmă. Numai ochiul credinței poate privi dincolo de lucrurile vremelnice pentru a prețui cum se cuvine valoarea bogățiilor veșnice. – *Faptele apostolilor*, p. 575

Dacă veți fi nevoiți să treceți prin cuptorul aprins al suferinței pentru cauza lui Isus, El va fi alături de voi așa cum a fost alături de cei trei credincioși din Babilon. Cei care Îl iubesc pe Răscumpărătorul lor se vor bucura de fiecare ocazie de a fi părtași ai umilinței și ai ocării pe care le-a suferit El. Iubirea față de Domnul lor îi va face să considere că suferința pentru cauza Lui este o experiență plăcută.

Satana i-a persecutat pe credincioșii lui Dumnezeu în toate timpurile. El i-a torturat și i-a dus la moarte, dar, murind, ei au devenit biruitori. Prin credința lor statornică, ei au dovedit că există Unul mai puternic decât Satana. Chiar dacă Satana a fost în stare să-i tortureze și să le nimească trupul, totuși nu a fost capabil să se atingă de viața lor spirituală, care era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. ... Ei au văzut slava care se afla dincolo de întuneric și au declarat: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 30

Se va prinde omul de puterea divină și i se va împotrivi lui Satana cu hotărâre și cu perseverență, după exemplul pe care i l-a dat Hristos, în lupta Sa cu vrăjmașul, în pustia ispitirii? Dumnezeu nu poate să mântuiască un om, din puterea vicleniilor lui Satana, împotriva voinței lui. Omul trebuie să lucreze cu puterea lui omenească, ajutat de puterea divină a lui Hristos, pentru a se împotrivi și pentru a învinge cu orice preț. Cu alte cuvinte, omul trebuie să biruiască așa cum a biruit Hristos. Și apoi, prin biruința pe care este privilegiul lui să o câștige în Numele atotputernic al lui Isus, el poate să devină moștenitor al lui Dumnezeu și împreună-moștenitor cu Isus Hristos. Lucrurile nu ar putea sta astfel dacă Hristos ar obține singur toată biruința. Omul trebuie să-și facă partea lui, trebuie să fie biruitor în dreptul lui, prin puterea și prin harul pe care i le dă Hristos. Omul trebuie să fie colaborator cu Hristos, să participe alături de El la această biruință și apoi va fi părtaș cu Hristos și la slava Lui. – *Mărturii*, vol. 4, p. 32, 33

Vineri, 14 februarie

Studiu suplimentar

Calea către Hristos, „Iubirea lui Dumnezeu față de om”, p. 9–15;
Asemenea lui Hristos, „Prin încercări, Dumnezeu ne învață să nu ne încredem în noi înșine”, p. 358 (10 dec.).

Voința umană liberă, iubirea divină și providența

Sabat după-amiază, 15 februarie

Lucrările făcute de Dumnezeu pentru poporul Său ar trebui să fie repetate adesea. Cât de des așeza Domnul pietre de aducere-aminte despre purtarea Sa față de vechiul Israel! Ca să nu uite istoria trecutului, El i-a poruncit lui Moise să pună acele evenimente într-o cântare, iar părinții să-i învețe pe copii cuvintele cântării. Ei trebuiau să ridice semne de aducere-aminte și să le așeze la vedere. S-au făcut eforturi speciale pentru păstrarea lor, pentru ca, atunci când copiii aveau să întrebe despre acele lucruri, întreaga istorie să poată fi repetată. Astfel, erau păstrate vii în minte lucrările providențiale și deosebita bunătate și îndurarea lui Dumnezeu, manifestate prin purtarea Lui de grijă și prin eliberarea poporului Său. Noi suntem îndemnați să ne aducem „aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe” (Evrei 10:32). Pentru poporul Său din această generație, Domnul acționat ca un Dumnezeu care face minuni. Este nevoie ca istoria cauzei lui Dumnezeu să fie adusă adesea înaintea poporului, tineri și vârstnici. Avem nevoie să ne aducem adesea aminte de bunătatea lui Dumnezeu și să-L lăudăm pentru lucrările Lui minunate. – *Mărturii*, vol. 6, p. 364

Sunt trei căi prin care Domnul ne descoperă voia Lui, ca să ne îndrumăm și să ne facă în stare să-i îndrumăm și noi pe alții. Cum putem deosebi glasul Său de cel al unui străin? Cum îl putem deosebi de cel al unui păstor fals? Dumnezeu ne descoperă voia Sa în Cuvântul Său, în Sfânta Scriptură. Glasul Său ni se descoperă și în lucrările providențiale și îl vom putea recunoaște dacă nu ne vom îndepărta sufletul de El umblând pe căile noastre, acționând conform voinței noastre și urmând îndemnul unei inimi nesfințite până când simțurile devin atât de confuze, încât nu

mai pot să discearnă lucrurile veșnice, iar glasul lui Satana nu mai este recunoscut, ci este acceptat ca fiind glasul lui Dumnezeu.

O altă cale prin care glasul lui Dumnezeu se face auzit sunt apelurile Duhului Său Sfânt, care produc impresii asupra inimii și se manifestă în caracter. – *Mărturii*, vol. 5, p. 512

Supărări și neplăceri zilnice asaltează calea celor tineri și a celor bătrâni. Cei care vor să ducă o viață plină de răbdare, de dragoste și de bucurie să se roage. Doar primind ajutor continuu de la Dumnezeu putem obține biruință asupra eului.

În fiecare dimineață, consacrați-vă pe voi și pe copiii voștri lui Dumnezeu pentru acea zi. Nu vă faceți socoteli pentru luni sau ani, acestea nu vă aparțin. Nu vă este dată decât o zi scurtă. Ca și când ar fi ultima voastră zi pe pământ, lucrați pentru Domnul în toate orele ei. Așezați toate planurile voastre înaintea lui Dumnezeu, ca să fie împlinite sau abandonate după cum va arăta providența Sa. Acceptați planurile Sale în locul celor întocmite de voi, chiar dacă acceptarea lor vă cere să renunțați la propriile proiecte. În felul acesta, viața voastră va fi modelată mai mult și mai mult după exemplul divin. „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4:7). – *Mărturii*, vol. 7, p. 44

Duminică, 16 februarie

În fața celor mai categorice porunci ale lui Dumnezeu, oamenii își urmează propriile înclinații și apoi au îndrăzneala să se roage, ca să-L convingă pe Dumnezeu să le permită să acționeze contrar voinței Sale clar exprimate. Domnului nu Îi plac astfel de rugăciuni. Satana vine lângă astfel de persoane, așa cum a venit lângă Eva, în Eden. ... Lumea religioasă este învăluită într-un giulgiu de întunecime morală. Superstiția și bigotismul controlează mințile oamenilor și le orbesc judecata, astfel că nu mai văd datoria pe care o au față de semenii lor și aceea de a se supune în ascultare indiscutabilă față de voința lui Dumnezeu.

... Dar Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. El le va îngădui să-și urmeze dorințele inimii. Psalmii 81:11,12: „Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu... Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor și au urmat sfaturile lor.” – *Mărturii*, vol. 3, p. 72, 73

Când aveți căderi, când sunteți amăgiți și păcătuiți, să nu simțiți că nu vă puteți ruga, că nu sunteți vrednici să veniți înaintea Domnului. ... Cu

brațele întinse, El așteaptă să-l întâmpine pe fiul risipitor. Du-te la El și spune-I despre greșelile și eșecurile tale! Roagă-L să te întărească pentru o nouă strădanie. El nu te va dezamăgi niciodată, nu va abuza niciodată de încrederea ta.

„În seninătate și încredere va fi tăria voastră.” Hristos cunoaște puterea ispitelor tale și tăria puterii tale de a te împotrivi. Mâna Lui este întotdeauna întinsă cu o delicatețe compătimitoare față de fiecare copil suferind. Celui ispitit și descurajat El îi spune: Tu ești un copil pentru care am suferit și am murit; nu poți să te încrezi în Mine? „Puterea ta să țină cât zilele tale” (Deuteronomul 33:25). – *Lift Him up*, p. 299

O, cât de mult este dezonorat Hristos de aceia care, pretinzând că sunt creștini, fac de rușine numele pe care îl poartă prin faptul că viața lor nu corespunde mărturisirii lor, prin faptul că nu se tratează unul pe altul cu dragostea și cu respectul pe care Dumnezeu așteaptă ca ei să le manifeste prin cuvinte amabile și prin fapte binevoitoare!

Forțele adâncului se agită cu putere. Rezultatul – război și vărsare de sânge. Atmosfera morală este otrăvită de fapte pline de cruzime, odioase. Spiritul de dezbinare se răspândește și abundă în orice loc. ...

Cel care vede dincolo de suprafață, care citește inima tuturor oamenilor, spune despre aceia care au avut multă lumină: ... „Toți aceștia își aleg căile lor și sufletul lor găsește plăcere în urâciunile lor. De aceea și Eu voi alege ce este spre nefericirea lor și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem, căci, când am chemat Eu, n-au răspuns și, când am vorbit Eu, n-au ascultat, ci au făcut ce este rău înaintea Mea și au ales ce nu-Mi place!” (Isaia 66:3,4). „Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de ră-tăcire, ca să creadă o minciună”, „pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți”, „ci au găsit plăcere în nelegiuire” (2 Tesaloniceni 2:11,10,12). – *Mărturii*, vol. 8, p. 248, 249

Luni, 17 februarie

În Hristos [Dumnezeu] a dăruit tot cerul, pentru ca imaginea morală a lui Dumnezeu să poată fi refăcută în om. ... Darul Său nu putea să fie mai mare, pentru că este infinit. Harul Său, în toată vastitatea sa, este asigurat pentru toți. Nimeni nu are nicio scuză pentru egoism. În inimile tuturor acelor care Îl primesc, va lua chip Hristos, nădejdea slavei. Mântuitorul îi spune fiecăruia dintre cei pentru care El a murit: Tu trebuie să primești Duhul Sfânt, Duhul înfierii. Trebuie să ajungi atât

de strâns unit cu Dumnezeu, încât să poți da și altora harul pe care l-ai primit. Astfel, vei deveni un canal viu, prin care Dumnezeu poate să reverse lumina Sa către lume.

Dumnezeu nu poate să aprobe lucrarea noastră atâta timp cât există în ea o urmă de egoism. Păcatul care a închis porțile Paradisului pentru Adam și Eva a fost, în aparență, mic. Dar chiar de atunci, păcatul a început să crească și să se extindă și continuă să crească. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a încetat să manifeste bunătatea Sa. Purtarea de grijă și iubirea lui Dumnezeu încă se revarsă asupra pământului. – „Christ Our Example”, *The General Conference Bulletin*, October 1, 1890

Domnul nu-i mântuiește pe păcătoși desființând Legea Sa, temelia guvernării Sale în cer și pe pământ. Dumnezeu este judecător, păzitorul dreptății. Încălcarea Legii Sale, chiar și într-o singură situație, în cel mai mic amănunt, este păcat. Dumnezeu nu se poate dispensa de Legea Sa, nu poate renunța la cel mai mic element al ei, pentru a ierta păcatul. Dreptatea, excelența morală a legii trebuie menținute și justificate înaintea universului ceresc. Și acea lege sfântă nu putea fi menținută cu un preț mai mic decât moartea Fiului lui Dumnezeu. – „Christ’s Attitude Toward the Law”, *Advent Review and Sabbath Herald*, November 15, 1898

Domnul vede că rugăciunea este adesea amestecată cu interese pă-mân-tești. Oamenii se roagă pentru lucruri care să le satisfacă dorințele egoiste, iar Domnul nu le împlinește cererile în modul în care se așteaptă ei. El îi trece prin teste și încercări, îi trece prin umilințe, până când ei văd mai clar de ce au nevoie cu adevărat. ... Când venim la Dumnezeu, trebuie să fim ascultători și smeriți cu inima, supunând totul voinței Sale sfinte.

În Grădina Ghetsimani, Hristos S-a rugat Tatălui Său spunând: „Tată, dacă este cu putință, să treacă de la Mine paharul acesta” (Matei 26:39). Paharul pentru care El Se ruga să fie îndepărtat, care părea atât de amar sufletului Său, era paharul despărțirii de Dumnezeu din cauza păcatului lumii. ... Spiritul de supunere pe care l-a manifestat Hristos când a înălțat această rugăciune înaintea lui Dumnezeu este spiritul care este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Fie ca sufletul să-și simtă nevoia, neputința, nimicnicia și toate energiile să fie mobilizate într-o dorință sinceră de ajutor, și ajutorul va veni. – *In Heavenly Places*, p. 89

Marți, 18 februarie

Domnul nu obligă pe nimeni să facă dreptate, să iubească mila și să umble smerit cu Dumnezeu lui, ci El pune în fața omului binele și răul și îi arată clar care va fi rezultatul sigur al fiecărei variante. Hristos ne cheamă zicând: „Urmați-Mă „. Dar nu suntem niciodată forțați să mergem pe urmele Sale. Dacă mergem pe urmele Sale acesta este rezultatul propriei noastre alegeri. Pe măsură ce înțelegem viața și caracterul lui Hristos, simțim o dorință tot mai puternică de a fi ca El, căutăm să Îl cunoaștem mai bine și aflăm că El se ivește ca zorile dimineții. Apoi începem să înțelegem de ce „cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând, până la miezul zilei”. – *Sfaturi pentru administrarea creștină a vieții*, p. 138

Dumnezeu dă suficientă lumină și dovezi pentru ca omul să fie în stare să deosebească adevărul de abaterea de la el. Însă El nu îl forțează pe om să primească adevărul. Îl lasă să aleagă liber binele sau răul. Dacă omul se împotrivesc dovezilor evidente, care sunt suficiente ca să-i conducă mintea în direcția cea bună, și alege răul o dată, a doua oară îi va fi mult mai ușor să facă acel lucru. A treia oară va fi și mai dispus să se îndepărteze de Dumnezeu și să aleagă să stea de partea lui Satana. Și va continua în această direcție până când va fi convins de rău și va ajunge să creadă minciunile pe care le-a nutrit drept adevăr. Împotrivirea își va aduce roadele. ... Alegerile pe care le facem în viața aceasta vor rămâne așa toată veșnicia. Noi putem primi fie viața veșnică, fie moartea veșnică. Nu există teren neutru, nici o a doua șansă. Suntem chemați ca, în această viață, să biruim așa cum a biruit Hristos. Cerul ne-a asigurat suficiente oportunități și privilegii ca să putem birui așa cum a biruit Hristos și să stăm împreună cu El pe scaunul Său de domnie. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 6, p. 1112

Cuvântul [lui Dumnezeu] este sigur. Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Sa nu se va muta de la poporul Său și legământul Său de pace nu se va clătina. Glasul Lui se aude: „Te iubesc cu o iubire veșnică” (Ieremia 31:3). „Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică” (Isaia 54:8). Cât de uimitoare este această dragoste, că Dumnezeu binevoiește să îndepărteze orice motiv de îndoială și întrebare din temerile și slăbiciunile omenești, apucă mâna tremurândă întinsă spre El cu credință și ne ajută să ne încredem în El înmulțind asigurările și garanțiile pe care ni le dă. El Și-a confirmat făgăduința

printr-un jurământ: „De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ.” Ce ar mai putea face Domnul nostru pentru a ne întări credința în promisiunile Sale? – *That I May Know Him*, p. 262

Miercuri, 19 februarie

[În] Anglia chiar înainte de vremea lui Wesley ... mulți afirmău că Hristos a desființat Legea morală și, ca urmare, creștinii nu mai au obligația să o păzească, iar cel credincios este eliberat de „sclavia faptelor bune”. ...

Alții, susținând de asemenea că „cei aleși nu pot să cadă din har și nici nu pot să piardă favoarea divină”, au ajuns la concluzia și mai oribilă că „faptele rele pe care le fac nu sunt în realitate păcătoase, nici nu trebuie considerate o călcare a Legii divine și că, în consecință, nu au motiv nici să-și mărturisească păcatele, nici să înceteze să le mai facă, prin pocăință” (McClintock and Strong, *Cyclopedia*, art. „Antinomians”). De aceea, ei declarau că și cel mai dezgustător păcat, „considerat de toată lumea ca o încălcare îngrozitoare a Legii divine, nu este păcat în ochii lui Dumnezeu” dacă este săvârșit de unul dintre cei aleși. ...

Aceste doctrine monstruoase ... au ca sursă același spirit genial – acela care și-a început acțiunea de a da la o parte restricțiile juste ale Legii lui Dumnezeu chiar între locuitorii fără păcat ai cerului. – *Tragedia veacurilor*, p. 260, 261

Parabola vierilor necredincioși arată clar că iudeii și-au îndeplinit dorințele ambițioase până când dragostea și frica de Dumnezeu s-au îndepărtat de ei.

Nimeni nu trebuie să înțeleagă din această scriptură că Dumnezeu a orbit în mod arbitrar ochii și a împietrit inimile evreilor. Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a înmuia inimile împietrite. Dar, dacă oamenii se vor împotrivi lucrării lui Hristos, rezultatul sigur fi că inimile lor se vor împietri.

Hristos a citat o profeție care, cu mai mult de o mie de ani înainte, prezisese ceva ce Dumnezeu, în preștiința Sa, văzuse că va fi. Profețiile nu modelează caracterele oamenilor care le împlinesc. Oamenii acționează prin propria voință liberă pentru a avea un caracter fie modelat de Dumnezeu, fie pus sub conducerea aspră a Satanei. – „Walk in the Light”, *Advent Review and Sabbath Herald*, November 13, 1900

În experiența apostolului Ioan din timpul prigoanei, avem o lecție minunată de tărie și mângâiere pentru creștin. Dumnezeu nu împiedică uneltirile oamenilor răi, însă El face ca planurile lor să lucreze spre binele celor care, în încercări și lupte, și-au păstrat credința și loialitatea. Deseori, slujitorii Evangheliei își fac lucrarea în mijlocul furtunilor și prigoanei, al cruntei împotriviri și al ocărilor nedrepte. În asemenea vremuri, ei trebuie să-și amintească de faptul că experiența câștigată în cuptorul încins al încercărilor și necazurilor este pe măsura a ce i-a costat. În felul acesta, Dumnezeu îi aduce pe copiii Săi aproape de Sine, pentru ca ei să vadă slăbiciunea lor și puterea Lui. Dumnezeu îi învață să se sprijine pe El. Astfel, îi pregătește să întâmpine întâmplările neașteptate, să ocupe poziții de încredere și să îndeplinească lucruri mari pentru care le-au fost date suficiente puteri. – *Faptele apostolilor*, p. 574

Joi, 20 februarie

Hristos știa că vrăjmașul avea să vină la orice ființă omenească, încercând să profite de slăbiciunile moștenite și să-i ademenească, prin minciunile și viclenia lui, pe toți aceia care nu și-au pus încrederea în Dumnezeu. Mergând prin locurile pe unde trebuie să treacă omul, Domnul a pregătit calea pentru ca noi să biruim. El nu vrea să fim mai slabi în lupta cu Satana. El nu vrea să ne lăsăm intimidați și descurajați de atacurile șarpelui. „Îndrăzniți”, zice El, „Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). ...

...Prin ce mijloc a biruit El în lupta cu Satana? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. El n-a putut să Se împotrivească ispitei decât prin Cuvânt. „Stă scris”, a spus El. Nouă ne-au fost date „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe ca, prin ele” ni se spune, „să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte” (2 Petru 1:4). Nouă ne aparține fiecare făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie să trăim „prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Când sunteți atacați de ispite, nu priviți la împrejurări sau la slăbiciunile personale, ci la puterea Cuvântului! Toată puterea vi se dă vouă. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 122, 123

„V-am spus aceste lucruri”, a zis Mântuitorul, „pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15:11). Lucrarea de biruință nu este o lucrare lipsită de bucurie, nu, într-adevăr, nu! Ea înseamnă comunicare cu Cerul. Tu poți merge la Dumnezeu în rugăciune, poți să ceri și să primești, poți să crezi, legându-ți sufletul neajutorat

de Hristos. Înseamnă că omenirea poate lucra voia și căile lui Dumnezeu. Omenescul și divinitatea sunt combinate tocmai pentru acest scop. ...

El îngăduie ca apele adânci ale suferinței să treacă peste sufletele noastre, pentru ca noi să-L putem cunoaște pe El și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El, ca să putem avea dorința adâncă a inimii de a fi curățiți de întinăciune și să putem ieși din încercare mai curați, mai sfinți, mai fericiți. Adesea intrăm în cuptorul suferinței cu sufletele întunecate de egoism, dar, dacă suntem răbdători sub testul acesta important, vom ieși reflectând caracterul divin. Când scopul Său în suferință este împlinit „El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina și dreptul tău, ca soarele la amiază” (Psalmii 37:6). – *In Heavenly Places*, p. 279

Puterea lui Hristos trebuie să fie mângâierea, speranța și cununa bucuriei fiecăruia care îl urmează pe Isus în conflictele și în luptele sale în viață. Cel care Îl urmează cu adevărat pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii poate striga pe măsură ce înaintează: „... ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4).

Ce fel de credință este aceea care biruiește lumea? Este acea credință care face din Hristos Mântuitorul tău personal, acea credință care, atunci când îți recunoști neputința, totala incapacitate de a te mântui pe tine însuși, pune stăpânire pe ajutorul care este puternic să salveze ca singura ta speranță. Este credința care nu se descurajează, care aude glasul lui Hristos spunând: „Îndrăzniți, eu am biruit lumea și vă dau puterea Mea divină.” ... „Iată că Eu sunt cu voi voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” – *That I May Know Him*, p. 166

Vineri, 21 februarie

Studiu suplimentar

Mărturii, vol. 4, p. 360–371, „Religia în viața de zi cu zi”; *Calea către Hristos*, cap. „Bucuria în Domnul”.

Conflictul cosmic

Sabat după-amiază, 22 februarie

Este imposibil să explicăm originea păcatului și să găsim un motiv pentru existența lui. Totuși putem înțelege suficient de mult, atât despre originea, cât și despre soluționarea finală a păcatului, încât să vedem limpede dreptatea și iubirea lui Dumnezeu în modul în care a tratat răul. Nimic nu este explicat mai clar în Scriptură decât faptul că Dumnezeu n-a fost în niciun fel răspunzător pentru apariția păcatului; răzvrătirea nu a luat naștere în urma unei retrageri arbitrare a harului divin sau a vreunui defect al guvernării lui Dumnezeu. Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate găsi niciun motiv. Este misterios, inexplicabil. A-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi vreo justificare sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat. Unica definiție pe care putem să o dăm păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu: „păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4), este manifestarea unui principiu aflat în conflict cu marea lege a iubirii, care este baza conducerii divine. – *Tragedia veacurilor*, p. 492

Lucifer a fost invidios și gelos pe Isus Hristos. Deși inima lui era plină de invidie și ură, totuși, când îngerii s-au aplecat înaintea lui Isus pentru a recunoaște supremația Lui, înalta autoritate și domnia Sa de drept, el s-a aplecat împreună cu ei. Domnul Hristos fusese chemat să participe la sfatul special al lui Dumnezeu cu privire la planurile Sale, iar Lucifer nu știa nimic despre ele. El nu a înțeles, nici nu i s-a îngăduit să cunoască scopurile lui Dumnezeu. Totuși Hristos era recunoscut ca suveran al cerului, iar puterea și autoritatea Sa erau recunoscute ca fiind la fel ca ale lui Dumnezeu Însuși. Lucifer a crezut că el era cel favorizat în cer printre îngeri. El fusese foarte onorat, dar faptul acesta nu l-a făcut să aibă simțăminte de recunoștință și laudă față de Creatorul său. El a aspirat să ajungă la poziția înaltă pe care o deținea Însuși Dumnezeu. El s-a simțit strălucit în măreția lui. Lucifer știa că era onorat de îngeri și că avea de

îndeplinit o misiune deosebită. El fusese lângă Marele Creator, iar razele de lumină pline de slavă care Îl înconjurau fără încetare pe Dumnezeu cel veșnic au strălucit asupra lui într-un mod deosebit. El s-a gândit la felul în care îngerii ascultaseră cu plăcere și promptitudine poruncile lui. Nu erau veșmintele lui luminoase și frumoase? Ca urmare, de ce trebuia Hristos să fie onorat mai presus de el? – *Istoria mântuirii*, p. 14

Chiar și atunci când s-a hotărât că Satana nu mai poate rămâne în cer, Înțelepciunea infinită nu l-a distrus. Deoarece Dumnezeu acceptă doar o slujire care vine din iubire, loialitatea ființelor create de El trebuie să aibă la bază convingerea că El este drept. În momentul acela, locuitorii cerului și ai lumilor celorlalte, nefiind pregătiți să înțeleagă natura sau consecințele păcatului, n-ar fi putut să vadă, în distrugerea lui Satana, dreptatea și mila lui Dumnezeu. Dacă Satana ar fi fost suprimat imediat, ei l-ar fi slujit lui Dumnezeu mai mult din teamă decât din iubire. Influența amăgitorului n-ar fi fost cu totul anihilată, nici spiritul de revoltă n-ar fi fost eradicat. Răului trebuia să i se îngăduie să ajungă la maturitate. Pentru binele întregului univers de-a lungul veșniciei, Satana trebuia să-și dezvolte și mai amplu principiile, pentru ca acuzațiile lui la adresa conducerii divine să fie văzute în adevărata lor lumină de toate ființele create, pentru ca dreptatea și mila lui Dumnezeu, precum și caracterul imuabil al Legii Sale să nu mai poată fi niciodată puse la îndoială. – *Tragedia veacurilor*, p. 498

Duminică, 23 februarie

Învățătura acestei parabole [despre neghină] ilustrează modul în care îi tratează Dumnezeu atât pe oameni, cât și pe îngeri. Satana este un înșelător. Când a păcătuit în cer, nici chiar îngerii loiali lui Dumnezeu nu au înțeles pe deplin caracterul lui. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu l-a nimicit imediat. Dacă Satana ar fi fost nimicit imediat, îngerii sfinți nu ar fi înțeles dreptatea și iubirea lui Dumnezeu. Îndoiala cu privire la bunătatea lui Dumnezeu ar fi fost ca o sămânță rea, care ar fi adus roadele amare ale păcatului și ale nenorocirii. Prin urmare, autorul răului a fost cruțat și lăsat să-și manifeste caracterul pe deplin.

De-a lungul veacurilor, Dumnezeu a suportat durerea de a vedea lucrările răului. Decât să îngăduie ca vreuna dintre ființele create de El să fie înșelată de declarațiile mincinoase ale celui nelegiuit, mai degrabă a oferit darul nemăsurat al Jertfei de pe Golgota, deoarece neghina nu poate

fi smulsă fără să existe pericolul de a smulge și grâul prețios odată cu ea. Oare nu ar trebui să fim noi la fel de răbdători cu semenii noștri cum este Domnul cerului și al pământului cu Satana? – *The Upward Look*, p. 77

Domnul Hristos ... nu ne-a încredințat nouă lucrarea de a judeca motivele și caracterul oamenilor. El cunoaște prea bine firea noastră și de aceea nu ne-a dat această misiune. Dacă am încerca să-i smulgem din biserică pe aceia despre care presupunem că sunt niște creștini falși, putem fi siguri că am comite greșeli. Adesea, noi îi considerăm ca fiind niște cazuri fără speranță tocmai pe aceia pe care Domnul Hristos îi atrage la Sine. Dacă ar trebui să tratăm aceste suflete în conformitate cu judecata noastră nedesăvârșită, probabil că acest fapt ar duce la spulberarea ultimei lor speranțe. Mulți care se consideră buni creștini vor fi găsiți în cele din urmă nevrednici. În cer se vor afla mulți oameni despre care semenii lor au crezut că nu vor ajunge niciodată acolo. Omul judecă după aparențe, dar Dumnezeu judecă inima. Neghina și grâul trebuie să crească împreună până la seceriș, iar secerișul are loc la încheierea timpului de probă. În cuvintele Mântuitorului se află și o altă lecție, o lecție a răbdării minunate și a iubirii pline de duioșie. După cum rădăcinile neghinei sunt strâns împletite cu rădăcinile grâului, tot astfel membrii falși ai bisericii se pot afla într-o relație apropiată cu ucenicii adevărați. Adevăratul caracter al acestor așa-ziși credincioși nu este manifestat pe deplin. Dacă ei ar fi separați de biserică, ar putea fi determinați să se poticnească și alții care, altfel, ar fi rămas statornici. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 71, 71

Trebuie să ne ferim să ne complăcem într-un spirit de bigotism și intoleranță. Nu trebuie să stăm deoparte de alții într-un spirit care pare să spună: „Nu te apropia de mine, căci eu sunt mai sfânt decât tine.” Nu trebuie să ne închidem în fața semenilor noștri, ci trebuie să căutăm să le împărtășim adevărul prețios care ne-a binecuvântat inimile. ... [Cu toate acestea], ar trebui să fim ferm înrădăcinați în convingerea că, în relațiile noastre cu oamenii, orice ne-ar abate în vreun fel de la adevăr și dreptate nu ne poate fi de folos și îl dezonorează foarte mult pe Dumnezeu. – *In Heavenly Places*, p. 310

Luni, 24 februarie

Înainte de apariția păcatului, în tot universul era pace și bucurie. Totul era în perfectă armonie cu voința Creatorului. Iubirea față de Dumnezeu

era supremă, dragostea față de semeni era imparțială. Hristos, Cuvântul, Singurul născut din Dumnezeu, era una cu Tatăl cel veșnic – în natură, caracter și scop –, fiind singura ființă din tot universul care putea să participe la sfaturile și planurile lui Dumnezeu. Prin Hristos a creat Tatăl toate ființele cerești. „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri... fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri” (Coloseni 1:16). Tot cerul se supunea lui Hristos în aceeași măsură ca și Tatălui. – *Tragedia veacurilor*, p. 493

Pentru mulți oameni, originea păcatului și motivul existenței lui sunt o sursă de mare nedumerire. Ei văd acțiunea răului, cu nenorocirile și distrugerile pe care le aduce, și se întreabă cum pot exista toate acestea sub conducerea Aceluia care este infinit în înțelepciune, putere și dragoste. Acesta este un mister căruia nu-i găsesc nicio explicație. În nesiguranța și îndoiala lor, sunt orbi față de adevărurile clar prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu, adevăruri esențiale pentru mântuire. Unii, în tentativa lor de a explica existența păcatului, încearcă să cerceteze ceea ce Dumnezeu nu a făcut cunoscut niciodată. Ca urmare, nu găsesc nicio rezolvare pentru dificultățile lor. Înclinați spre îndoială și critică, fac din eșecul lor o scuză pentru a respinge cuvintele Sfintei Scripturi. – *Tragedia veacurilor*, p. 492

În clipa în care omul a acceptat ispitele lui Satana și a făcut exact lucrurile pe care Dumnezeu îi spusese că nu trebuie să le facă, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a stat între vii și morți, spunând: „Pedeapsa să cadă asupra Mea. Eu voi sta în locul omului. El va mai avea o șansă.”

Ce iubire! Ce har uimitor! Împăratul slavei a propus să Se smerească pentru omenirea căzută! El avea să-Și așeze picioarele pe urmele pașilor lui Adam. El avea să ia asupra sa natura căzută a omului și urma să se angajeze să lupte împotriva dușmanului puternic care a triumfat asupra lui Adam. El avea să-l învingă pe Satana și, făcând astfel, avea să deschidă calea pentru a-i răscumpăra, din rușinea păcătuirii și căderii lui Adam, pe toți aceia care aveau să creadă în El. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1085

Isus a venit în această lume pentru a ilustra caracterul lui Dumnezeu în propria Sa viață și a înlătura reprezentările greșite despre Dumnezeu, care își aveau originea în Satana; El i-a revelat omului slava lui Dumnezeu. Numai trăind între oameni a putut să le arate mila, compasiunea și iubirea Tatălui Său ceresc, pentru că numai prin acțiuni de bunătate putea

să prezinte harul lui Dumnezeu. Necredința oamenilor era profund înrădăcinată, totuși ei n-au putut să reziste în fața mărturiei exemplului Său dumnezeiesc și a faptelor Sale pline de iubire și adevăr. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 139 (12 mai)

Marti, 25 februarie

Dar a existat cineva care a ales să pervertească această libertate. Păcatul și-a avut originea în cel care, după Hristos, fusese onorat de Dumnezeu în cea mai mare măsură și care deținea cea mai înaltă putere și slavă printre locuitorii cerului. Înainte de cădere, Lucifer era primul dintre heruvimii ocrotitori, sfânt și nepătat. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Ajunsesesi la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scanteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine»” (Ezechiel 28:12-15). – *Tragedia veacurilor*, p. 493

Lucifer ar fi putut rămâne în grația lui Dumnezeu, iubit și onorat de toate oștile îngerești, exercitându-și puterile nobile pentru binecuvântarea altora și pentru a-L slăvi pe Creatorul său. Dar profetul spune: „Ți s-a îngâmflat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta” (Ezechiel 28:17). Puțin câte puțin, Lucifer a ajuns să nutrească o dorință de înălțare: „pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu” (Ezechiel 28:6); „Tu ziceai în inima ta: «... îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării, ... mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt»” (Isaia 14:13,14). În loc să caute să-L pună pe Dumnezeu pe primul loc în iubirea și devotamentul fapturilor Sale, Lucifer se străduia să câștige pentru el însuși slujirea și închinarea lor. Râvnind la onoarea pe care Tatăl infinit o revărsase asupra Fiului Său, acest prinț al îngerilor a aspirat la puterea pe care numai Hristos avea privilegiul s-o exercite. – *Tragedia veacurilor*, p. 494

Ce se înțelege prin neascultare se vede în istoria lui Satana, care, din cauza neascultării, a fost aruncat din cer. Cele mai mari talente și cele mai înalte daruri care îi puteau fi acordate unei ființe create i-au fost date

lui Lucifer, heruvimul ocrotitor. Înainte de a cădea, el a fost o ființă glorioasă care ocupa o poziție alături de Hristos, dar, căutând să fie egal cu Dumnezeu, și-a adus asupra-și o ruină iremediabilă.

Având înaintea noastră această lecție, să ne ascundem în Hristos. El este sursa întregii înțelepciuni, a întregii inteligențe, a oricărei puteri. Privește crucea lui Hristos, singura garanție pentru mântuirea noastră! Privește-L pe Mântuitorul dându-Și viața pentru noi, ca să putem deveni creștini! Cei care se străduiesc să trăiască viața de creștin luptă împotriva minciunii diavolului. Putem să ne îndoim de rezultatul acestui conflict? Dumnezeu trăiește, domnește și, în fiecare zi, face minuni. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 287 (5 oct.)

Miercuri, 26 februarie

„Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: «Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății, căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă dar Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.» Drept răspuns, Isus i-a zis: «Înapoia Mea, Satano! Este scris: Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-I slujești.»»

Satana I-a înfățișat lui Isus împărățiile lumii în cea mai atrăgătoare lumină. El s-a oferit să renunțe la pretențiile pe care le avea asupra bogățiilor pământului dacă Isus avea să i Se închine acolo. Dacă planul mântuirii avea să fie dus până la capăt și dacă Isus murea pentru a-l răscumpăra pe om, Satana știa că propria putere avea să fie limitată și luată în cele din urmă de la el și că avea să fie nimic. Din acest motiv, planul gândit de el era acela de a împiedica, dacă era cu putință, ducerea la bun sfârșit a marii lucrări care fusese începută de Fiul lui Dumnezeu. Dacă planul de răscumpărare avea să dea greș, Satana urma să-și păstreze împărăția a cărei stăpânire o pretindea atunci. Și, dacă ar fi avut sorti de izbândă, gândea el cu satisfacție, urma să domnească în opoziție cu Dumnezeul cerurilor.

... Dar Isus l-a întâmpinat pe ispititor cu mustrarea: „Înapoia Mea, Satano!” El nu avea să Se închine decât înaintea Tatălui Său. – *Scrieri timpurii*, p. 157

Satana a pretins că împărăția pământului era a lui și a insinuat că Isus ar fi putut scăpa de toate suferințele Sale, că nu era nevoie să moară pentru a obține împărățiile acestei lumi și, dacă avea să i Se închine, ar fi putut avea toate bogățiile pământului și slava de a domni peste ele.

Dar Isus a fost de neclintit. Știa că va veni vremea când va redobândi cu propria viață împărăția de la Satana și că, după un timp, totul în cer și pe pământ i Se va supune. A ales viața de suferință și moartea îngrozitoare ca fiind calea aprobată de Tatăl Său pentru a putea deveni un moștenitor de drept al împărățiilor pământului și a le putea stăpâni cu mâna Sa pentru veșnicie. Satana avea să fie dat și el în mâna Lui ca să fie nimicit prin moarte, pentru a nu-L mai tulbura vreodată pe Isus sau pe sfinți, în slavă. – *Scrieri timpurii*, p. 157

Hristos nu le-a spus ucenicilor Săi că lucrarea lor avea să fie ușoară. El le-a prezentat vasta alianță a răului, desfășurată împotriva lor. Ei aveau să lupte „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor înținericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Însă ei nu aveau să fie lăsați să lupte singuri. El i-a asigurat că avea să fie cu ei și că, dacă vor merge înainte în credință, se vor mișca sub pavăza Celui Atotputernic. El i-a îndemnat să fie curajoși și tari, căci în rândurile lor avea să fie Cineva mai puternic decât îngerii – Comandantul oștirilor cerului. – *Faptele apostolilor*, p. 493

Joi, 27 februarie

Legea iubirii fiind baza guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor create depindea de aderarea lor totală la marile principii ale neprihănirii. Dumnezeu dorește de la toate ființele pe care le-a creat să-L iubească și să-L onoreze pentru că Îi apreciază caracterul într-un mod rațional. Lui nu-I face plăcere o ascultare din constrângere, ci le acordă tuturor libertatea de voință, ca să-I slujească de bunăvoie. – *Tragedia veacurilor*, p. 493

Stăpânirile și puterile înținericului se adunaseră în jurul crucii, aruncând umbrele necredinței, ale iadului, în inimile oamenilor. Când Domnul a creat aceste ființe ca să stea înaintea tronului Său, ele erau frumoase și pline de slavă. Frumusețea și sfințenia lor erau în armonie cu poziția lor înaltă. Ele erau bogate în înțelepciune dumnezeiască și înzestrate cu strălucirea cerească. Erau slujitorii lui Iehova. Dar cine putea recunoaște în îngerii căzuți pe serafimii slăviți, care au slujit cândva în curțile cerești?

Agenții lui Satana s-au unit cu oamenii răi pentru a face poporul să creadă că Hristos este cel mai mare dintre păcătoși și pentru a stârni

toată ura împotriva Lui. Aceia care și-au bătut joc de Hristos, în timp ce atârna pe lemnul crucii, erau plini de spiritul primului mare rebel. El i-a umplut cu vorbe stricate și murdare. Le-a inspirat batjocurile. Dar, din toate acestea, n-a avut nimic de câștigat. ...

... Hristos Și-a plecat capul și a murit, dar Și-a păstrat cu tărie credința și supunerea față de Dumnezeu. „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum au venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos»” (Apocalipsa 12:10). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 760, 761

Dumnezeu a dat legea Sa pentru reglementarea conduitei națiunilor, familiilor și indivizilor. Nu există nici măcar un singur om care să facă răul, chiar dacă păcatul lui este cel mai mic și cel mai tainic, care să scape de acuzația adusă de acea lege. Întreaga lucrare a tatălui minciunilor este consemnată în cărțile cerului, iar cei care acceptă să îi slujească lui Satana, pentru a le prezenta oamenilor minciunile lui prin învățătură și practică, vor primi răsplata potrivit cu faptele lor. Pentru fiecare ofensă adusă lui Dumnezeu, oricât de mică, vor trebui să dea socoteală. Și, când sabia dreptății va fi luată în mână, ea va face lucrarea care a fost făcută Suferindului Divin. Dreptatea va lovi, pentru că ura lui Dumnezeu față de păcat este intensă și copleșitoare.

Adevărul, așa cum este el în Isus, ne va învăța lecții importante. Va arăta că dragostea lui Dumnezeu este largă și profundă, că este infinită și că, pedepsindu-i pe cei răzvrățiți, care au călcat în picioare Legea lui Dumnezeu, va fi intransigentă. Aceasta este dragostea lui Dumnezeu care lucrează împreună cu dreptatea Sa. Ea ajunge până în adâncul suferinței și degradării omenești, pentru a-i ridica pe cei căzuți și asupriți care se prind strâns de adevăr prin pocăință și credință în Isus. – *Lift Him Up*, p. 158

Vineri, 28 februarie

Studiu suplimentar

Mărturii, vol. 5, p. 503, 504, „Religia și educația științifică”; *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, „Câmpul de luptă”, p. 36 (28 ian.)

Reguli de luptă

Sabat după-amiază, 1 martie

Voind să pară îndrăzneți și sfidători, dar îngroziți în inimile lor vinovate, preoții falși pregătesc altarul, pun pe el lemnele și jertfa, apoi încep să-și rostească incantațiile. Strigătele lor răsună strident, iar ecoul se întoarce de prin pădurile și înălțimile vecine când ei invocă numele zeului lor, zicând; „Baale, auzi-ne! „ Preoții se adună în jurul altarului lor cu țipete, smulgându-și părul și făcându-și tăieturi în carne și îl cheamă pe dumnezeul lor să le vină în ajutor. ...

Bucuros ar fi venit Satana să-i ajute pe aceia pe care îi amăgise și care erau devotați servirii lui. Bucuros ar fi trimis fulgerul să le aprindă jertfa. Dar Iehova i-a pus hotare lui Satana, i-a limitat puterea, și toate născocirile vrăjmașului nu au putut trimite nici măcar o scânteie pe altarul lui Baal. – *Profeți și regi*, p. 149, 150

Spiritismul modern și formele vechi de vrăjitorie și de închinare la idoli – toate aceste forme având ca principiu vital comunicarea cu cei morți – sunt întemeiate pe acea primă minciună prin care Satana a înșelat-o pe Eva, în Eden: „Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din el, ... veți fi ca Dumnezeu” (Geneza 3:4,5). Fiind de asemenea bazate pe minciună și perpetuând-o, și ele sunt de la tatăl minciunilor. ...

„Duhurile de ghicit” nu erau duhuri ale morților, ci îngeri răi, soli ai lui Satana. Vechea idolatrie, care după cum am văzut cuprinde în sine atât cultul morților, cât și pretinsa comunicare cu ei, e declarată de Biblie ca fiind cultul demonilor. Apostolul Pavel, avertizându-i pe frații săi să nu ia parte în niciun fel la idolatria vecinilor lor păgâni, spunea: „Ce jertfesc neamurile jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii” (1 Corinteni 10:20). ... În așa-numitul cult al morților, de fapt, ei se închinau demonilor. – *Patriarhi și profeți*, p. 685, 686

Satana, conducătorul îngerilor căzuți, a avut cândva o poziție înaltă în cer. El a fost următorul după Hristos în ce privește felul în care era onorat. Cunoașterea pe care o aveau el și îngerii care au căzut împreună cu el, despre caracterul lui Dumnezeu, despre bunătatea Lui, despre milostivirea, înțelepciunea și slava Sa extraordinară, a făcut ca vina lor să fie de neiertat. ... Principiile după care a acționat Satana în cer sunt aceleași principii după care lucrează acum prin agenți umani în această lume. Prin aceste principii corupătoare, fiecare imperiu pământesc și bisericile au fost din ce în ce mai corupte. Prin aplicarea acestor principii, Satana înșală și corupe întreaga lume de la început până la sfârșit. El continuă aceeași lucrare începută inițial în universul ceresc. El stimulează întreaga lume cu violența sa, cu care a corupt lumea în zilele lui Noe. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 4, p. 1163

Duminică, 2 martie

Avem în fața noastră în Cuvântul lui Dumnezeu exemple de forțe cerești care lucrează asupra minții regilor și conducătorilor, în timp ce și puterile satanice au lucrat asupra minții lor. Nicio elocvență umană, în opinii umane puternic expuse, nu poate împiedica lucrarea agenților satanici. Satana caută continuu să blocheze calea, astfel încât adevărul să fie legat prin păreri omenesti, iar cei care au lumină și cunoaștere sunt în cel mai mare pericol dacă nu se consacră în mod constant lui Dumnezeu, umilinându-se pe sine și înțelegând pericolul grav al vremurilor.

Ființele cerești sunt desemnate să răspundă rugăciunilor celor care lucrează în mod neegoist pentru interesele cauzei lui Dumnezeu. Îngerii cei mai puternici din curțile cerești sunt numiți să aducă la îndeplinire rugăciunile care se înalță la Dumnezeu pentru înaintarea cauzei Sale. Fiecare înger are lucrarea sa specifică, pe care nu i se permite să o părăsească pentru altceva. Dacă ar pleca, puterile întunericului ar câștiga avantaj. – *Lift Him Up*, p. 370

Ca popor nu înțelegem așa cum ar trebui marele conflict care are loc între puterile pe care nu le vedem, lupta dintre îngerii loiali și cei neloiali. Îngerii răi lucrează în mod constant, își planifică linia de atac, controlând, în calitate de comandanți, regi și conducători, forțele umane neloiale lui Dumnezeu. ... Nu vă lăsați în speculații fanteziste. Cuvântul Scris este unica noastră siguranță. Trebuie să ne rugăm, la fel ca Daniel, ca să fim păziți de către ființele cerești. Ca duhuri slujitoare, îngerii sunt trimiși

să le slujească celor ce vor moșteni mântuirea. Rugați-vă, frații mei, rugați-vă așa cum nu v-ați rugat niciodată înainte! Nu suntem pregătiți pentru venirea Domnului. Trebuie să lucrăm temeinic pentru eternitate. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 4, p. 1173

Prin manifestarea unei puteri supranaturale, aceea de a transforma șarpele într-un medium al său, Satana i-a dus la cădere pe Adam și pe Eva, în Eden. Înainte de sfârșitul timpului, el va face minuni și mai mari. Atât cât îi va permite puterea pe care o are, el va face minuni reale. Sfânta Scriptură spune: „Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă”, nu doar prin pretinse minuni. În acest pasaj din Scriptură, ne este adus în atenție ceva care este mai mult decât o simplă șarlatanie. Dar este o limită dincolo de care Satana nu poate să treacă și, din acest punct încolo, el cheamă înșelăciunea în ajutorul său și contraface lucrarea pe care, în realitate, nu are puterea să o facă. În zilele din urmă, el va apărea în așa fel, încât să-i facă pe oameni să creadă că el este Hristos venind în lume pentru a doua oară. Se va transforma, într-adevăr, într-un înger de lumină. Dar, deși va avea înfățișarea lui Hristos în toate privințele, atât cât permite înfățișarea exterioară, el nu-i va înșela decât pe aceia care, la fel ca Faraon, caută să se împotrivescă adevărului. – *Mărturii*, vol. 5, p. 698

Luni, 3 martie

Lui Ioan i-au fost prezentate guvernele pământești care se vor angaja în mod special în călcarea Legii lui Dumnezeu și persecutarea poporului Său sub simbolurile unui mare balaur roșu, a unei fiare asemenea unui leopard și a unei fiare cu coarne ca de miel. Lupta ține până la sfârșitul timpului. Poporul lui Dumnezeu, simbolizat printr-o femeie sfântă și copiii ei, a fost reprezentat în general ca o minoritate. În ultimele zile a mai existat doar o rămășiță. Despre cei ce o alcătuiesc, Ioan spune că sunt cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos”.

Satana și armata sa de aliați au fost dușmanii declarați ai lui Dumnezeu în lumea noastră, luptându-se continuu împotriva cauzei adevărului și a dreptății. Satana a continuat să le prezinte oamenilor, așa cum le prezentase îngerilor, reprezentările sale false despre Hristos și despre Dumnezeu și a câștigat lumea de partea lui. Chiar și bisericile care se pretind creștine au trecut de partea marelui apostat. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 972, 973

Noi suntem continuu în pericolul de a deveni satisfăcuți de noi înșine, de a ne baza pe înțelepciunea noastră și de a nu face din Dumnezeu puterea noastră. Nimic nu-l deranjează atât de mult pe Satana ca faptul că noi cunoaștem planurile lui. Dacă simțim pericolele în care ne aflăm, vom simți nevoia de rugăciune la fel ca Neemia și, la fel ca el, vom obține acea apărare puternică ce ne va oferi siguranță în vreme de primejdie. Dacă suntem neglijenți și indiferenți, cu siguranță vom fi biruiți de amăgirile lui Satana. Trebuie să fim vigilenți. Chiar dacă ne rugăm, la fel ca Neemia, aducând înaintea lui Dumnezeu toate nedumeririle și poverile noastre, nu ar trebui să simțim că noi nu mai avem nimic de făcut. Trebuie să veghem și să ne rugăm. Ar trebui să urmărim activitatea adversarilor noștri, ca nu cumva să câștige niște avantaje în a înșela sufletele. Ar trebui ca, în înțelepciunea lui Hristos, să depunem eforturi pentru a le înfrânge planurile și, în același timp, să nu le permitem să ne abată de la marea noastră lucrare. Adevărul este mai puternic decât rătăcirea. Neprihănirea va triumfa asupra răului. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1138

Domnul privește cu milă și duioșie la copiii Săi ispitiți și încercați. Pentru o vreme, asupritorilor li se va îngădui să triumfe asupra acelor care cunosc poruncile sfinte ale lui Dumnezeu. Tuturor le este dată aceeași ocazie care i-a fost acordată primului mare răzvrătit, de a da pe față spiritul care le motivează faptele. Scopul lui Dumnezeu este ca fiecare să fie pus la încercare pentru a se vedea dacă va fi credincios sau necredincios față de legile care guvernează Împărăția cerurilor. Dumnezeu îi îngăduie lui Satana să-și dea pe față caracterul, ca mincinos, acuzator și ucigaș, până la sfârșit. În felul acesta, triumful final al copiilor Săi va fi mai remarcabil, mai plin de slavă și deplin.

Cei din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie cât se poate de vigilenți, să nu se încreadă în înțelepciunea proprie, ci să se încreadă întru totul în înțelepciunea Conducătorului lor. Ei trebuie să pună deoparte zile pentru post și rugăciune. – *Solii alese*, cartea 3, p. 414

Martți, 4 martie

În general, iudeii credeau că păcatul e pedepsit în viața aceasta. Orice suferință era privită ca pedeapsă pentru vreo faptă rea, fie a suferindului, fie a părinților lui. Este adevărat că orice suferință vine din călcarea Legii lui Dumnezeu, dar adevărul acesta fusese răstălmăcit. Satana, autorul

păcatului și al urmărilor lui, îi făcuse pe oameni să creadă că suferințele și moartea vin de la Dumnezeu ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului. Din cauza aceasta, acela asupra căruia căzuse vreo suferință sau vreo nenorocire mare mai avea pe deasupra și povara de a fi privit ca un mare păcătos. ...

Dumnezeu dăduse o învățătură pentru a contracara mentalitatea aceasta. Istoria vieții lui Iov arătase că suferința este adusă de Satana, dar că, prin ea, Dumnezeu Își aduce la îndeplinire planurile harului Său.
– *Hristos, Lumina lumii*, p. 471

Fiecărui urmaș al lui Hristos îi este desemnat un înger păzitor. Acești gardieni cerești îi ocrotesc pe cei dreپți de puterea celui rău. Satana însuși a recunoscut acest lucru când a spus: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui?” (Iov 1:9,10). Modul în care Dumnezeu îi ocrotește pe copiii Săi este descris în cuvintele psalmistului: „Îngerul Domnului tabără în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie” (Psalmii 34:7). ... Îngerii însărcinați cu paza copiilor lui Dumnezeu au întotdeauna intrare liberă în prezența Sa.

Poporul lui Dumnezeu, expus puterii ademenitoare și răutății neobosite a prințului întunericului, este asigurat de protecția neîncetată a îngerilor. O astfel de asigurare a harului și ocrotirii divine le-a fost dată copiilor lui Dumnezeu tocmai pentru că există forțe puternice ale răului care trebuie înfruntate – forțe numeroase, hotărâte și neobosite, în fața răutății și puterii cărora nimeni nu poate fi în siguranță dacă nu este în deplină cunoștință de cauză sau dacă nu acordă atenție acestor aspecte.
– *Tragedia veacurilor*, p. 512, 513

Vrăjmașul nu îl poate birui pe umilul ucenic al lui Hristos, pe cel care umblă cu rugăciune înaintea Domnului. Hristos intervine ca un loc de adăpost, un scut în fața atacurilor celui rău. Este dată făgăduința: „Când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă.”

Lui Satana i s-a permis să-l ispitească pe Petru, cel atât de încrezător în sine, așa cum i s-a permis să-l ispitească pe Iov, dar, când acea încercare a fost terminată el a trebuit să se retragă. Dacă i s-ar fi îngăduit lui Satana să continue nu ar mai fi existat nicio speranță. ... El ar fi adus un naufragiu complet al credinței. Dar vrăjmașul nu îndrăznește să treacă nici măcar cât un fir de păr dincolo de ce îi este îngăduit. Nu există nicio putere în întreaga forță satanică care să poată birui sufletul care se încrede, cu o credință simplă, în înțelepciunea care vine de la Dumnezeu.
– *My Life Today*, p. 316

Miercuri, 5 martie

Când a venit în lumea aceasta, Hristos a văzut că Satana făcea aici tot ce voia. Vrajmașul lui Dumnezeu și al oamenilor credea că este cu adevărat stăpânul pământului, dar Hristos a luat lumea în mână Sa, ca să o scoată de sub autoritatea și puterea lui Satana. El a venit să o răscumpere de sub blestemul păcatului și pedeapsa fărădelegii, pentru ca păcătosul să poată fi iertat. Crucea Lui a stat între pământ și cer, între Divinitate și omenire, și, privind la cruce, Tatăl a fost satisfăcut. ... [La cruce] „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută.” – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1137

Când a fost dus în pustie pentru a fi ispitit, Isus a fost mânat de Duhul lui Dumnezeu. El nu a chemat ispita. S-a dus în pustie ca să fie singur și să mediteze asupra misiunii și lucrării Sale. Prin post și rugăciune, El avea să-și întărească sufletul pentru cărarea însângărată pe care trebuia să meargă. Dar Satana știa că Isus S-a dus în pustie și a socotit că acela era timpul cel mai potrivit pentru a se apropia de El.

În lupta care se dădea între Domnul luminii și mai marele împărăției întunericului, aveau să se hotărască lucruri mari pentru lume. După ce l-a ademenit pe om la păcat, Satana avea pretenția că pământul este al lui și s-a numit pe sine domn al acestei lumi. Pentru că părinții neamului omenesc primiseră firea lui, el voia să-și așeze împărăția aici. El spunea că oamenii l-au ales ca domnitor. Câștigând stăpânirea asupra oamenilor, el și-a întins puterea peste lumea întreagă. Hristos a venit să respingă pretenția lui Satana. Ca Fiu al omului, Hristos avea să stea hotărât de partea lui Dumnezeu. În felul acesta, se dovedea că Satana nu stăpânea întregul neam omenesc, iar pretenția lui asupra lumii era falsă. Toți cei care doreau aveau să fie eliberați de sub puterea lui. Stăpânirea pierdută de Adam prin păcat avea să fie recâștigată. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 114

Isus Se sprijinea pe cuvântul acesta și de aceea nu i-a dat lui Satana niciun câștig de cauză. Atunci când urmau să se ia ultimele măsuri pentru umilirea Lui și când sufletul Său a fost cuprins de cea mai adâncă durere, Hristos le-a spus ucenicilor: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine.” „Stăpânitorul lumii acesteia este judecat.” „Acum va fi aruncat” (Ioan 14:30; 16:11; 12:31). Cu ochi profetic, Hristos a văzut scenele care aveau să aibă loc în ultima Sa bătălie. El știa că, atunci când va zice: „S-a sfârșit!”, tot cerul va tresălta de bucuria biruinței. Urechea Lui

a auzit cântecele îndepărtate și strigătele de biruință din curțile cerești. Știa că atunci avea să sune clopotul de moarte al domniei lui Satana, iar Numele lui Hristos avea să fie rostit dintr-o lume în alta, în tot universul. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 678, 679

Joi, 6 martie

În modul Său de a lucra, Dumnezeu nu face nimic fără cooperarea omului. El nu constrânge voința nimănui. Ea trebuie să Îi fie predată Domnului în totalitate, altfel Domnul nu poate să-Și îndeplinească lucrarea divină pe care ar face-o prin intermediul omului. Isus a declarat că, într-un anumit loc, nu a putut să facă multe lucrări mărețe printre oameni din cauza necredinței lor. El voia să facă pentru cei din acel loc exact ce știa că trebuia să facă, dar nu a putut pentru că necredința lor a ridicat bariere. Olarul nu poate modela și fasona un vas de cinste, dacă lutul nu a fost niciodată pus în mâinile lui. Viața creștină este o viață de predare zilnică, de supunere și biruință continuă, obținând noi victorii în fiecare zi. Aceasta este creșterea în Hristos, modelarea vieții după Modelul divin. – *That I May Know Him*, p. 55

Unele dintre sufletele sărmene care s-au lăsat fascinate de cuvintele pline de elocvență ale învățătorilor spiritismului și au cedat influenței lui îi descoperă după aceea caracterul mortal și ar vrea să renunțe la el și să se elibereze, dar nu pot. Satana îi ține captivi în puterea lui și nu vrea să le dea drumul. El știe că, atâta timp cât își exercită asupra lor controlul lui special, aceștia sunt în mod sigur ai lui, dar, dacă reușesc să se elibereze o dată din puterea lui, el nu-i va mai putea determina niciodată să creadă în spiritism și să se mai supună stăpânirii lui.

Pentru aceste suflete sărmene, singura cale de a-l birui pe Satana este aceea de a face deosebire între adevărul Bibliei și ceea ce este doar legendă și ficțiune. Atunci când recunosc cerințele adevărului, ei se așază acolo unde pot fi ajutați. Ei ar trebui să-i roage pe cei care au o experiență religioasă și care cred în făgăduințele lui Dumnezeu să mijlocească la Atotputernicul Izbăvitor în favoarea lor. Va fi o luptă strânsă. Satana îi va întări pe îngerii răi, care le-au ținut în stăpânire pe aceste persoane, dar, dacă sfinții lui Dumnezeu vor posti și se vor ruga în adâncă umilință, rugăciunile lor vor birui. Isus va trimite îngeri sfinți să i se împotrivească lui Satana, iar acesta va fi forțat să dea înapoi, iar puterea lui asupra celor chinuiți și înrobiți va fi zdrobită. – *Mărturii*, vol. 1, p. 343, 344

Noi toți vom avea parte de osteneți, conflicte și tăgăduire de sine. Nimeni nu le poate evita. Trebuie să mergem pe calea pe care ne conduce Isus. Poate trece prin lacrimi, încercări, doliu, se poate să ne treacă prin întristarea pentru păcate sau lupta pentru a ne stăpâni dorințele păcătoase, pentru a ne supune caracterul instabil și temperamentul nesfânt. Este nevoie de un efort serios pentru a ne prezenta ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu. Lucrarea aceasta are în vedere întreaga ființă. Nu trebuie să rămână niciun loc în mintea noastră în care Satana să poată stăpâni și să-și pună în aplicare planurile. El trebuie răstignit. Este nevoie de consacrare, supunere și va trebui să facem sacrificii care vor părea ca și cum ni s-ar lua sângele din inimă.

Te vei întrista dacă vei fi bătut, disprețuit, batjocorit, defăimat de lume? Nu ar trebui, pentru că Isus ne-a spus cum va fi. „Dacă vă urăște lumea”, a spus El, „știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră” (Ioan 15:18). Apostolul Pavel, marele erou al credinței, mărturisește: „Căci eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18). – *That I May Know Him*, p. 280

Vineri, 7 martie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Ispite incomparabile”, p. 162 (3 iun.).

„Ce aş mai fi putut face?”

Sabat după-amiază, 8 martie

Domnul Hristos a pus propriul mod de a lucra în contrast cu metodele acuzatorilor Săi. Prinderea Lui în miez de noapte de către o gloată de oameni, batjocura crudă şi abuzurile comise asupra Lui mai înainte de a fi condamnat erau modul lor de a lucra, şi nu al Lui. El Şi-a făcut lucrarea pe faţă, înaintea tuturor. El nu a avut nimic de ascuns în doctrinele Sale. Astfel, El a muştrăat poziţia lor şi a dezvăluit ipocrizia saducheilor.

Adevărul nu a lăncezit niciodată pe buzele Sale, nu a suferit niciodată în mâinile Sale din lipsa unei supunerii totale faţă de cerinţele lui. „Eu pentru aceasta M-am născut”, a declarat Hristos, „şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr”. Şi puternicele principii ale adevărului au curs de pe buzele Lui cu prospeţimea unei noi revelaţii. Adevărul a fost rostit de El cu o seriozitate proporţională cu importanţa lui nemărginită şi cu rezultatele care depind de succesul său. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZŞ*, vol. 5, p. 1148

Asupra Domnului Hristos, ca înlocuitor şi garant al nostru, a fost aşezată nelegiuirea noastră, a tuturor. El a fost aşezat în rândul celor fără-delege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea legii. Vinovăţia fiecărui urmaş al lui Adam apăsă asupra inimii Sale. Mânia lui Dumnezeu faţă de păcat şi manifestarea teribilă a neplăcerii Sale faţă de nelegiuire umpleau inima Fiului Său de groază. În toată viaţa Sa, Domnul Hristos vestise unei lumi căzute vestea cea bună a îndurării şi a iubirii iertătoare a Tatălui. Tema Sa era mântuirea pentru păcătosul cel mai mare. Dar acum, sub povara teribilă a vinovăţiei ce apăsă asupra Sa, nu putea vedea faţa dătătoare de pace a Tatălui. Retragerea prezenţei divine de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea niciodată să fie înţeleasă de către om. Atât de mare a fost chinul acesta, încât durerea fizică de-abia mai era simţită. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 753

Suntem în siguranță numai dacă mergem pe calea pe care ne conduce Hristos. Calea va deveni din ce în ce mai luminoasă și strălucirea ei va merge crescând și va ajunge ca aceea de la miezul zilei.

Datoria omului este să lucreze în cooperare cu Dumnezeu. Singur, îi vor aluneca picioarele, chiar pe calea ce pare a fi cea mai sigură. Nu putem face un pas în siguranță dacă ne bazuim doar pe înțelepciunea umană. Ca să mergem fără teamă, trebuie să știm că mâna lui Isus Hristos o ține strâns pe a noastră. Și noi putem ști asta doar cercetând Cuvântul Dumnezeului celui viu.

Dumnezeu dorește ca oamenii să-și simtă dependența de El și să se încreadă în Mâna care poate mântui în mod desăvârșit, în acea Inimă care vibrează ca răspuns la apelurile omenirii suferinde. Nu trebuie să avem încredere în om sau în brațul nostru de carne. Încrederea noastră trebuie să fie pusă în Mână caldă, plină de viață și în Inima care freamătă de dragoste pentru cei lipsiți de ajutor. – *In Heavenly Places*, p. 258

Duminică, 9 martie

Satana ... îi ispitește pe oameni să nu se încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să se îndoiască de înțelepciunea Lui. El caută continuu să trezească un spirit de curiozitate nesfântă, o dorință nepotolită și plină de curiozitate de a pătrunde în tainele înțelepciunii și puterii divine. În eforturile lor de a descoperi ceea ce Dumnezeu a binevoit să păstreze ascuns, mulți pierd din vedere adevărurile pe care El le-a descoperit și care sunt esențiale pentru mântuire. Satana îi ispitește pe oameni la neascultare, făcându-i să creadă că în acest fel ei pătrund într-un minunat câmp al cunoașterii. Dar toate acestea nu sunt decât o înșelăciune. Plini de ideile lor despre progres, călcând în picioare cerințele lui Dumnezeu, merg pe drumul ce duce la degradare și moarte. – *Patriarhi și profeți*, p. 54

Această Ființă slăvită l-a iubit pe sărmanul păcătos și a luat chip de rob ca să sufere și să moară în locul omului. Isus ar fi putut să rămână la dreapta Tatălui Său, să poarte coroana și hainele Sale regale. Dar El a ales să schimbe toate bogățiile, onoarea și slava cerului pentru sărăcia omenirii și poziția Sa, de înaltă comandă, pentru groaza din Ghetsimani și pentru umilința și agonia de pe Golgota. A devenit un om al durerii și obișnuit cu suferința pentru ca, prin botezul suferinței și al sângelui, cu care a fost botezat, să poată curăți și răscumpăra o lume vinovată. ...

... Aşa a suferit şi Hristos, în afara porţilor Ierusalimului, pentru că Golgota era în afara zidurilor cetăţii. Aceasta trebuia să arate că Hristos nu a murit doar pentru evrei, ci pentru întreaga omenire. El le spune locuitorilor unei lumi căzute că a venit să fie Răscumpărătorul lor şi îi îndeamnă stăruitor să accepte mântuirea pe care le-o oferă. ... „Şi, fiindcă avem un Mare-Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credinţă deplină, cu inimile stropite şi curăţite de un cuget rău şi cu trupul spălat cu o apă curată.” – *Mărturii*, vol. 4, p. 121

Conducerea lui Dumnezeu nu se bazează pe o supunere oarbă, pe un control lipsit de raţiune, aşa cum ar vrea Satana să se înţeleagă. Ci ea apelează la raţiune şi conştiinţă. „Veniţi totuşi să ne judecăm”, sună invitaţia Creatorului adresată fiinţelor create de El (Isaia 1:18). Dumnezeu nu forţează voinţa fiinţelor pe care le-a creat. El nu poate primi o închinare care nu este adusă de bună voie şi în mod inteligent. O supunere forţată ar fi o piedică în calea unei adevărate dezvoltări a minţii şi a caracterului, ceea ce ar face din om un simplu automat. Nu acesta este scopul Creatorului cu noi. El doreşte ca omul, coroana puterii Sale creatoare, să atingă cele mai înalte culmi posibile ale dezvoltării. El aşează înaintea noastră binecuvântările cele mai înalte la care doreşte să ajungem prin harul Său. El ne invită să ne predăm cu totul Lui, pentru ca să poată lucra în noi, după toată voinţa Sa. Rămâne ca noi să alegem dacă vrem să fim liberi de robia păcatului şi să ne bucurăm de glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu. – *Calea către Hristos*, p. 43

Luni, 10 martie

Ispăşirea lui Hristos nu este doar o cale de a ne fi iertate păcatele, este un remediu divin pentru vindecarea nelegiurii şi refacerea sănătăţii spirituale. Este mijlocul rânduit de Cer prin care neprihănirea lui Hristos poate fi nu numai o manta pusă peste noi, ci poate fi şi în inimile şi în caracterele noastre. Hristos a venit în această lume pentru a ne arăta ce poate face Dumnezeu şi ce putem face noi în cooperare cu Dumnezeu. Când era în trup omenesc, a fost dus în pustie pentru a fi ispitit de vrăjmaş. El ştie ce înseamnă foamea şi setea. El cunoaşte slăbiciunea şi neputinţele firii omeneşti. El a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi.

Răscumpărarea noastră a fost plătită de Mântuitorul nostru. Nimeni nu trebuie să fie înrobit de Satana. Hristos stă în faţa noastră ca Exemplul

nostru divin, Ajutorul nostru atotputernic. Am fost cumpărați cu un preț care este imposibil de calculat. Cine poate măsura bunătatea și mila iubirii răscumpărătoare? – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1074

Dovezile abundente dată de Dumnezeu că El dorește mântuirea tuturor vor constitui condamnarea celor care refuză darul cerului. În ziua cea mare a sfârșitului, când toți vor fi răsplătiți sau pedepsiți în funcție de supunerea sau neascultarea lor, crucea Golgotei va apărea clar înaintea celor care stau în fața Judecătorului întregului pământ pentru a primi sentința pentru veșnicie. ...

Cerul urmărește conflictul dintre bine și rău cu mare atenție. Nimeni în afară de cei ascultători nu poate să intre pe porțile cetății lui Dumnezeu. Pentru cei care aleg să continue să calce Legea lui Dumnezeu, în cele din urmă va fi rostită condamnarea la moarte. Pământul va fi curățit de păcatele lor, de atitudinea lor de sfidare față de Dumnezeu.

Legea lui Dumnezeu este transcrierea caracterului Său. ... Regulile de viață pe care le-a dat Domnul îi vor face pe oameni curați, fericiți și sfinți. Numai aceia care se supun acestor reguli pot auzi de pe buzele lui Hristos cuvintele: „Vino mai sus!” – *In Heavenly Places*, p. 361

Fiecare manifestare a puterii lui Dumnezeu pentru cei ce fac parte din poporul Său stârnește vrăjmășia lui Satana. De fiecare dată când Dumnezeu lucrează în favoarea lor, Satana cu îngerii lui acționează cu forțe noi, străduindu-se să-i distrugă. ... Satana se străduiește să-i înspăimânte pe oameni cu gândul că situația lor este lipsită de speranță și că întinarea lor nu mai poate fi spălată niciodată. În felul acesta, el speră să le distrugă credința, astfel încât să cedeze într-un totuș ispitelor lui și să rupă legământul lor cu Dumnezeu.

Copiii lui Dumnezeu nu sunt capabili să răspundă singuri la acuzațiile lui Satana. Când privesc la ei înșiși, ajung în pragul disperării. Dar ei apelează la Apărătorul divin, invocând meritele Răscumpărătorului lor. Dumnezeu poate să fie „neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Romani 3:26). Cu încredere, copiii lui Dumnezeu strigă către El, implorându-L să aducă la tăcere acuzațiile lui Satana și să facă fără efect planurile lui. ... Domnul Hristos prezintă marele argument al crucii, aducându-l la tăcere pe acuzatorul îndrăzneț. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 168

Marţi, 11 martie

Prin Fiul Său, Dumnezeu căutase roade, dar nu găsisese deloc. Poporul Israel era o povară inutilă pentru pământ. Însăşi existenţa lui era un blestem, deoarece, în locul pe care îl ocupa în vie, ar fi putut creşte un pom roditor. El jefuia lumea de binecuvântările pe care Dumnezeu plănuise să le ofere prin intermediul lui. Israeliţii L-au reprezentat greşit pe Dumnezeu printre popoare. Ei nu erau doar nefolositori, ci o piedică evidentă. Religia lor îi deruta pe oameni într-o mare măsură şi, în locul mântuirii, le aducea ruină.

În parabolă, îngrijitorul viei nu pune la îndoială decizia că, dacă rămâne neroditor, pomul trebuie să fie tăiat, dar el cunoaşte şi împărtăşeşte interesul proprietarului faţă de acel pom fără roade. Nimic nu i-ar putea face o bucurie mai mare decât să vadă că pomul creşte şi aduce rod. El răspunde dorinţei proprietarului, spunând: „Mai lăsa-l şi anul acesta, am să-l sap de jur împrejur şi am să-i pun gunoi la rădăcină. Poate că de acum înainte va face rod” (Luca 13:8,9).

Grădinarul nu refuză să se ocupe de o plantă atât de nepromiţătoare. El este gata să-i acorde o îngrijire chiar şi mai mare. El îi va asigura condiţiile cele mai favorabile şi îi va acorda cu prisosinţă toată atenţia. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 216

Părintele ceresc sădise această viţă de soi bun pe dealurile Palestinei şi El Însuşi fusese vierul. Mulţi erau atraşi de frumuseţea acestei Viţe şi recunoscuseră obârşia ei dumnezeiască. Dar, pentru conducătorii lui Israel, era ca un lăstar care iese dintr-un pământ uscat. Au luat Viţa, au zdrobit-o şi au călcat-o în picioarele lor nesfinte. Gândul lor era să o nimicască pentru totdeauna. Dar Vierul ceresc niciodată nu pierduse din vedere Viţa Sa. După ce oamenii ajunseseră să creadă că au nimicit-o, El a luat-o şi a răsădit-o de cealaltă parte a zidului. Tulpina de viţă nu se mai vedea. Ea era ascunsă de atacurile crude ale oamenilor. Dar mlădiţele ei atârnavă peste zid. Ele trebuiau să facă Viţa cunoscută. Prin ele se mai puteau altoi şi alte ramuri în Viţă. Din ele a ieşit rod. Roadele lor îmbelşugate au fost culese de trecători. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 675

Oare putea Dumnezeu să ne dea vreo dovadă mai mare a iubirii Sale, decât aceasta, de a-L da pe Fiul Său să treacă prin această scenă a suferinţei? Şi aşa cum darul lui Dumnezeu pentru om a fost fără plată, cum dragostea Sa este infinită, la fel şi cerinţele pe care le are Dumnezeu din partea noastră – încredere, ascultare, toată inima şi toată dragostea

noastră – sunt infinite. El cere tot ce poate omul să dea. Supunerea din partea noastră trebuie să fie proporțională cu darul lui Dumnezeu, trebuie să fie completă, să nu-i lipsească nimic. Noi toți îi suntem datori lui Dumnezeu. El are asupra noastră pretenții pe care nu le putem satisface fără să ne dăm pe noi înșine ca jertfă, pe deplin și de bunăvoie. El cere o ascultare promptă și de bunăvoie și nu va accepta nimic mai puțin decât atât. – *Mărturii*, vol. 3, p. 369

Miercuri, 12 martie

Această parabolă [a viei Domnului] este de mare importanță pentru toți cei cărora li se încredințează responsabilități în slujirea Domnului. Dumnezeu a ales un popor care să fie învățat de Hristos. El i-a adus pe israeliți în pustie ca să fie instruiți pentru serviciul Său și acolo le-a dat cel mai înalt cod de moralitate – Legea Sa sfântă. Lor le-a fost încredințată cartea cu lecțiile date de Dumnezeu, Scripturile Vechiului Testament. Învăluit în stălpul de nor, Hristos i-a condus când au umblat prin pustiu. Prin puterea Sa, El a transplatat vița sălbatică din Egipt în via Sa. De aceea Dumnezeu a fost îndreptățit să întrebe: „Ce aș mai fi putut face viei Mele, și nu i-am făcut?” (Isaia 5:4).

Istoria copiilor lui Israel este scrisă ca îndemn, pentru învățătura noastră a celor peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Cei care vor rămâne fermi în credință în aceste zile din urmă și, în final, vor putea să intre în Canaanul ceresc, trebuie să asculte cuvintele de avertizare rostite de Isus Hristos pentru israeliți. Aceste lecții i-au fost date bisericii din pustie pentru a fi învățate și ascultate de copiii lui Dumnezeu de-a lungul generațiilor, pentru totdeauna. Experiența poporului lui Dumnezeu din pustiu va fi experiența poporului Său în acest veac. Adevărul este o garanție în toate timpurile pentru cei care vor păstra credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. – *The Upward Look*, p. 232

Poporul evreu s-ar fi putut pocăi, dacă ar fi vrut, dar era îmbrăcat cu hainele propriei neprihăniri. Iudeii au pretins că sunt descendenții lui Avraam și au considerat fiecare făgăduință făcută lui Israel ca fiind doar a lor. Dar Israelul lui Dumnezeu sunt cei care s-au convertit, nu cei care sunt descendenții direcți ai lui Avraam. – *The Upward Look*, p. 80

Îngerii priveau cu uimire la iubirea nemărginită a Domnului Hristos, care, suferind cea mai grozavă agonie în corp și suflet, Se gândea numai

la alții, încurajând sufletul pocăit să creadă. În umilința Sa, El, ca profet, Se adresase fiicelor Ierusalimului; ca Preot și Apărător, El mijlocise înaintea Tatălui pentru iertarea omorătorilor Săi; ca Mântuitor iubitor, El iertase păcatele tâlharului pocăit. ...

Și acum, Domnul slavei era pe moarte, o jertfă de răscumpărare pentru neamul omenesc. În jertfirea prețioasei Sale vieți, Domnul Hristos nu era susținut de o bucurie a biruinței. Totul era un întuneric apăsător. Nu frica de moarte apăsa greu asupra Lui. Nu durerea și ocara crucii I-au provocat chinul de nedescris. Domnul Hristos a fost prințul celor ce au suferit, dar suferința Sa provenea din faptul că era conștient de răutatea păcatului, de faptul că, prin familiarizarea cu răul, omul devine orb față de grozăvia lui. Domnul Hristos a văzut cât de înrădăcinată este puterea păcatului în inima omenească și cât de puțini vor fi binevoitori să se rupă de sub puterea lui. El știa că, fără ajutorul lui Dumnezeu, omenirea avea să piară și vedea mulțimile pierind, deși aveau la îndemână un ajutor îmbelșugat. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 752

Joi, 13 martie

Din cauza vinovăției sale, omul căzut nu mai putea să vină direct înaintea lui Dumnezeu cu cererile lui, pentru că încălcarea Legii divine ridicase o barieră de netrecut între Dumnezeu cel sfânt și omul păcătos. Dar fuse-se deja făcut un plan pentru ca sentința de moarte să cadă asupra unui Înlocuitor. Întrucât consecința păcatului făcut de om era moartea, planul de mântuire presupunea o jertfă de sânge. Animalele pentru jertfe urmau să Îl prefigureze pe Hristos. În victima jertfită, omul trebuia să vadă împlinirea cuvintelor spuse de Dumnezeu: „Vei muri negreșit. „Iar sângele ce curgea din victimă trebuia să însemne ispășire. Nu exista nicio virtute deosebită în sângele animalelor, dar acel sânge trebuia să arate înaintea, către Răscumpărătorul care urma să vină și să moară pentru păcatele oamenilor. În felul acesta, Hristos avea să înalțe justetea Legii Tatălui Său. – *Confruntarea cu ispita*, p. 21

Ce L-a susținut pe Fiul omului în timpul vieții Sale de trudă și sacrificiu? El a văzut roadele muncii sufletului Său și a fost mulțumit. Privind în veșnicie, El a văzut fericirea acelor care, prin umilința Sa, au primit iertare și viață veșnică. Urechea Sa a prins strigătul de bucurie al celor răscumparați. El i-a auzit pe cei mântuiți cântând cântarea lui Moise și a Mielului.

Noi putem avea o viziune asupra viitorului, asupra fericirii cerești. În Biblie, sunt descoperite viziunile gloriei viitoare, scene zugrăvite de mâna lui Dumnezeu, și acestea sunt scumpe bisericii Sale. Prin credință, noi putem sta pe pragul cetății veșnice și auzi plăcuta urare de bun-venit, adresată acelor care, în viața aceasta, au conlucrat cu Hristos, socotind ca o cinste să sufere pentru Numele Său. Atunci când sunt rostite cuvintele: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu”, ei își aruncă la picioarele Răscumpărătorului coroanele lor, exclamând: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” ... „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor” (Matei 25:34; Apocalipsa 5:12,13). – *Faptele apostolilor*, p. 601

Hristos avea mereu înaintea ochilor rezultatul misiunii Sale. Viața Sa pământească, plină de atâta trudă și jertfire de sine, era înviorată la gândul că toată această osteneală a Sa nu va fi în zadar. Dându-Și viața pentru oameni, El avea să restabilească în ei chipul lui Dumnezeu. El avea să ne ridice din țărână, să ne remodeleze caracterul după modelul caracterului Său și să-l înfrumusețeze cu propria Sa slavă.

... Deși mai întâi trebuia să primească botezul sângelui, deși păcatele lumii aveau să-I apese sufletul nevinovat, deși avea asupra Lui umbra unei tristeți de nespus, cu toate acestea, pentru bucuria pusă înaintea Sa, El a ales să îndure crucea și a disprețuit rușinea. – *Divina vindecare*, p. 504

Vineri, 14 martie**Studiu suplimentar**

Faptele apostolilor, cap. 1, „Planul lui Dumnezeu cu biserica Sa”, partea a doua (p. 14–16).

Iubirea și dreptatea – cele două porunci supreme

Sabat după-amiază, 15 martie

Iubirea lui Ioan pentru Maestrul său nu era numai o prietenie omenească, ci era iubirea unui păcătos căit care simțea că a fost răscumpărat prin sângele prețios al lui Hristos. El prețuia ca pe cea mai înaltă onoare faptul de a lucra și a suferi în serviciul Domnului. Iubirea lui pentru Isus îl motiva să îi iubească pe toți aceia pentru care a murit Hristos. Religia lui era practică. El a înțeles că iubirea față de Dumnezeu se arată prin iubirea pentru copiii Săi. El era auzit adesea repetând cuvintele: „Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții” (1 Ioan 4:11). „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», și urăște pe fratele său, este un mincinos, căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” (vers. 19, 20).

Viața apostolului era în armonie cu învățăturile sale. Iubirea pentru Hristos, care ardea în inima sa, îl constrângea să depună cel mai serios și neobosit efort pentru semenii săi și, îndeosebi, pentru frații săi din comunitatea creștină. El era un predicator puternic, zelos și de o seriozitate adâncă, iar cuvintele sale erau însoțite de o mare putere de convingere. – *Sfințirea vieții*, p. 53

Dacă Îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima, trebuie să-i iubim și pe copiii Săi. Această dragoste este spiritul lui Dumnezeu. Ea este cea podoabă a cerului care îi dă sufletului adevărata nobțe și demnitate și care face ca viața noastră să se asemene cu aceea a Învățătorului nostru. Indiferent câte calități am avea, indiferent cât de onorabili și de rafinați ne-am considera, dacă sufletul nu ne este botezat cu darul ceresc al dragostei față de Dumnezeu și față de semenii, atunci ne lipsește adevărata

bunătate și nu suntem potriviți pentru cer, unde totul este dragoste și unitate. – *Mărturii*, vol. 4, p. 223

Slujitorii lui Hristos nu trebuie să urmeze îndemnul inimii lor firești. Ei trebuie să aibă o strânsă comuniune cu Dumnezeu, ca nu cumva, fiind provocați, eul să se manifeste și ei să verse un torent de cuvinte nefolositoare, care nu sunt ca roua sau ca ploaia liniștită ce înviorează plantele ofilite. Satana ar dori ca ei să se poarte astfel, pentru că acestea sunt metodele lui. Balaurul se mânia; duhul lui Satana este acela care se dă pe față în mânie și acuzații. Dar servii lui Dumnezeu trebuie să fie reprezentanții Săi. El dorește ca ei să folosească numai moneda cerului, adevărul care poartă imaginea și pecetea Sa. Puterea prin care ei trebuie să biruiască răul este puterea lui Hristos. Slava lui Hristos este tăria lor. Ei trebuie să-și ațintească ochii spre frumusețea Lui. Atunci ei pot să prezinte Evanghelia cu tact și blândețe divină. Spiritul care rămâne blând sub provocare vorbește cu mai multă forță în favoarea adevărului decât oricare argument, oricât de puternic. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 353

Duminică, 16 martie

Învățătorul legii nu era mulțumit de poziția pe care o adoptaseră fariseii și nici de faptele lor. El studiase Scripturile cu dorința de a cunoaște adevăratul lor înțeles. Se interesase foarte mult de această problemă și întrebase cu sinceritate: „Ce să fac?” În răspunsul său cu privire la cererile legii, el trecuse cu vederea mulțimea preceptelor privitoare la ceremonii și ritualuri. El nu susținea că acestea n-au valoare, ci prezentase cele două mari principii de care erau legate Legea și Prorocii. Răspunsul acesta, lăudat de Hristos, Îl așază pe Mântuitorul pe un teren favorabil față de rabini. Ei nu puteau să-L condamne pentru că aprobase ceea ce fusese prezentat de un învățător al legii.

„Fă așa și vei avea viața veșnică”, a zis Isus. El prezentase Legea ca pe un tot divin și în această învățătură arătase că nu este cu putință să ții un precept și să calci un altul, deoarece același principiu le călăuzește pe toate. Viitorul omului va fi determinat de ascultarea lui față de toată legea. Iubirea supremă față de Dumnezeu și iubirea nepărtinitoare față de om sunt principiile care trebuie să ne conducă viața. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 497, 498

Când tânărul conducător a venit la Domnul Isus, sinceritatea și seriozitatea lui au cucerit inima Mântuitorului. „Isus S-a uitat țintă la el, l-a

iubit” (Marcu 10:21). Domnul a văzut în el un om care ar fi putut sluji ca predicator al neprihănirii. El era tot atât de dispus să-l primească pe acest tânăr talentat și nobil cum i-a primit pe umilii pescari care L-au urmat. Dacă și-ar fi dedicat aptitudinile în slujba lucrării de salvare a sufletelor, el ar fi putut deveni un lucrător sârguincios și plin de succes pentru Hristos.

Dar mai întâi trebuia să accepte condițiile uceniciei. El trebuia să se consacre fără rezerve lui Dumnezeu. La chemarea Mântuitorului, Ioan, Petru, Matei și tovarășii lor au lăsat totul, s-au ridicat și au mers după El (Luca 5:28). Aceeași consacrare i se cerea și tânărului conducător.

Și, în această privință, Domnul Hristos nu i-a cerut un sacrificiu mai mare decât cel pe care îl făcuse El Însuși. „El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9). Tânărul trebuia doar să meargă pe calea pe care îl conducea Domnul Hristos. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 392, 393

Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu nu pot nutri ură sau invidie. Atunci când principiul ceresc al iubirii veșnice umple inima, el se revarsă în afară, către ceilalți, nu pentru aceștia ar face favoruri, ci pentru că dragostea este principiul acțiunii și ea schimbă caracterul, stăpânește impulsurile, controlează pasiunile, supune dușmănia, înalță și înobilează sentimentele. Această dragoste nu este limitată doar la „eu și al meu”, ci este largă cât lumea și înalță cât cerul, fiind în armonie cu cea a îngerilor slujitori. Cultivată în suflet, dragostea aceasta îndulcește întreaga viață și răspândește o influență purificatoare asupra tuturor celor din jur. – *Mărturii*, vol. 4, p. 223

Luni, 17 martie

Mulți care poartă numele de creștini slujesc altor dumnezei în afară de Domnul. Creatorul nostru cere devotamentul nostru suprem, credincioșie față de El mai presus de orice. Oricare lucru ce tinde să slăbească dragostea noastră pentru Dumnezeu sau să afecteze slujirea care I se cuvine devine astfel un idol. Pentru unii, idolii sunt pământurile lor, casele lor, marfa lor. Afacerile și lucrul lor sunt urmărite cu zel și energie, în timp ce slujirea lui Dumnezeu este considerată secundară. Închinarea în familie este neglijată, rugăciunea tainică este uitată. Mulți pretind că se comportă corect cu semenii lor și par să simtă că, făcând astfel, își îndeplinesc întreaga datorie. Dar nu este suficient să respectăm ultimele șase porunci

ale Decalogului. Trebuie să-L iubim pe Domnul Dumnezeu nostru din toată inima. Nimic în afară de ascultarea față de fiecare precept, nimic mai puțin decât iubirea supremă față de Dumnezeu, precum și o iubire față de semenii noștri așa cum ne iubim pe noi înșine, nu poate satisface pretențiile legii divine. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 2, p. 1011

Vrăjmașul știe bine că, dacă nu avem dragoste unii pentru alții, el își poate atinge obiectivul și poate să aducă suferință bisericii și o poate slăbi, provocând neînțelegeri între frați. El îi poate determina să nutrească bănuieli rele, să vorbească de rău, să acuze, să condamne și să se urască unul pe altul. În felul acesta, i se aduce dezonoare cauzei lui Dumnezeu, Numele lui Hristos este făcut de ocară și se face un rău nespus sufletelor oamenilor. ...

Nu opoziția lumii ne va pune cel mai mult în pericol, ci răul nutrit chiar în mijlocul nostru este cel care ne produce cel mai grozav dezastru. Viața neconsacrată a celor ce sunt de partea Domnului doar cu jumătate de inimă este factorul care întârzie lucrarea adevărului și aduce întuneric asupra bisericii lui Dumnezeu. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 165 (5 iun.)

Să fie bine întipărit în minte faptul că mila și dragostea lui Dumnezeu trebuie să fie exprimate față de copiii lui Dumnezeu. Cercetează cerul și pământul și vei vedea că nu există un adevăr revelat mai puternic decât acela care este manifestat în milă pentru cei care au nevoie de simpatia și de ajutorul tău pentru a rupe jugul și a-i elibera pe cei asupriți. Aici adevărul este trăit, adevărul este ascultat, adevărul este predat așa cum este în Isus.

Există multă mărturisire a adevărului, dar adevărul practicat pentru a-i ajuta pe semenii noștri are o mare influență, ajungând până la cer și măsurându-se cu eternitatea. Fiecare om din lumea noastră este judecat și experiența fiecărui om, istoria vieții lui obișnuite, spune într-un limbaj inconfundabil dacă el este un împlinitor al cuvintelor și al lucrărilor Lui Hristos. Se repetă în mod constant un șir întreg de lucruri mărunte pe care numai Dumnezeu le vede; practicarea principiile adevărului în aceste lucruri va aduce o răsplată prețioasă. Lucrurile mari și importante sunt recunoscute de aproape toți, dar, prea rar, cei ce pretind că sunt creștini înțeleg că acestea sunt legate ca un tot de lucrurile considerate de mai mică importanță. Religia este prea mult declarativă și prea puțin trăită. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 224 (3 aug.)

Marți, 18 martie

Domnul Hristos a venit pentru a-i da lumii un exemplu cu privire la desăvârșirea la care poate să ajungă natura omenească dacă este unită cu natura divină. El i-a prezentat lumii un nou aspect al măreției, prin manifestarea milei și a dragostei Sale. El le-a oferit oamenilor o nouă viziune despre Dumnezeu. În calitate de Cap al omenirii, El i-a învățat pe oameni lecțiile științei guvernării divine, prin care El a dat pe față neprihănirea împăcării milei cu dreptatea. Împăcarea dintre milă și dreptate nu a implicat niciun compromis cu păcatul, nici nu a ignorat vreo cerință a dreptății, ci, atribuindu-i fiecăreia locul rânduit, mila putea să fie exercitată în pedepsirea omului păcătos și nepocăit, fără a se nimici îndurarea ei și fără a se pierde caracterul ei plin de compătimire, iar dreptatea putea să fie exercitată în iertarea nelegiuitului care se pocăiește, fără a se călca integritatea ei. – *Solii alese*, cartea 1, p. 260

Fie ca cei ce ocupă poziții de încredere să se elibereze de spiritul neiertător care este atât de neplăcut lui Dumnezeu. Dreptatea și judecata sunt temelia tronului Său. Nimeni să nu creadă că Dumnezeu le-a dat oamenilor autoritatea de a-i conduce pe semenii lor. El nu va accepta slujirea niciunui om care rănește și descurajează moștenirea lui Hristos. Acum este timpul ca fiecare om să se cerceteze pe sine, să se verifice pe sine ca să vadă dacă este în credință. Cercetați îndeaproape motivele care vă determină să acționați! Suntem angajați în lucrarea Celui Preaînalt. Să nu introducem în țesătura lucrării noastre vreun fir de egoism! – *Manuscript 42*, 1901

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei”, a spus Isus, „dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Când sunt legați împreună, nu prin forță sau interes personal, ci prin iubire, oamenii arată acțiunea unei influențe care este mai presus de orice influență umană. Acolo unde există această unitate, ea este o dovadă că imaginea lui Dumnezeu este refăcută în omenire, că a fost implantat un nou principiu de viață. Ea arată că în natura divină există putere de a rezista puterilor supranaturale ale răului și că harul lui Dumnezeu supune egoismul inerent inimii firești.

Această iubire, manifestată în biserică, va stârni cu siguranță mânia lui Satana. Hristos nu le-a arătat ucenicilor Săi o cale ușoară. „Dacă vă urăște lumea”, a spus El, „știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște

lumea. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său.» Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni.” ... Evanghelia trebuie dusă înainte prin lupte energice, în mijlocul opoziției, pericolelor, pierderilor și suferinței. Dar cei care fac această lucrare nu fac decât să calce pe urmele Stăpânului lor. – *Lift Him Up*, p. 298

Miercuri, 19 martie

Adevărații închinători ai lui Dumnezeu vor face lucrările lui Hristos. Vor fi darnici cu cei nevoiași, nu-l vor nedreptăți pe sărac, nici nu își vor găsi scuze pentru a evita să-i ajute pe cei care au nevoie de ajutor; ei își vor iubi aproapele ca pe ei înșiși, nu închizându-se în ei înșiși, ci luând seama la starea săracului, orfanului și văduvei; ei nu își vor însuși nicio parte din câștigurile drepte ale celor care ar putea fi sub stăpânirea lor. „Să nu nedreptățești pe simbriașul sărac și nevoiaș, fie că este unul din frații tăi, fie că este unul din străinii care locuiesc în țara ta, în cetățile tale. Să-i dai plata pentru ziua lui înainte de apusul soarelui, căci e sărac și o dorește mult. Altfel, ar striga către Domnul împotriva ta și te-ai face vinovat de un păcat.” ...

„Cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia astfel: «Așa a vorbit Domnul oștirilor: Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul. Nu asupriți pe văduvă și pe orfan, nici pe străin și pe sărac și niciunul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său.»” – „The Blessed of the Father”, *The Home Missionary*, July 1, 1891

Citiți cuvintele Domnului Hristos din Matei 23:23: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, iar pe acelea să nu le lăsați nefăcute.” Aceste acuzații sunt adresate ca un avertisment dat tuturor celor ce, „pe dinafară, par neprihăniți înaintea oamenilor”, dar, „pe dinăuntru, sunt plini de fățarnicie și fărădelege”. ... Ce lecții prețioase se află aici! Cât de hotărâte și de înfiorătoare sunt ele! „De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omori și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate.” Această profeție a fost împlinită literalmente de iudei prin felul în care L-au tratat pe Domnul Hristos și pe solii trimiși de El. Oare, oamenii din aceste zile ale sfârșitului vor urma exemplul

celor pe care i-a acuzat Domnul Hristos? – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 79

Hristos era neînțeleș de frații Lui pentru că nu le semăna. Idealul Lui nu era idealul lor. Pentru că se luaseră după oameni, ei se îndepărtaseră de Dumnezeu și în viața lor nu se manifesta puterea Lui. Formele religiei pe care le țineau ei nu puteau să transforme caracterul. Ei dădeau „zeciuială din izmă, din mărar și din chimen”, dar lăseau nefăcute „cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia” (Matei 23:23). Exemplul lui Hristos era pentru ei o provocare continuă. El nu ura decât un singur lucru pe lume, și acesta era păcatul. El nu putea să fie de față când se săvârșea ceva rău fără să aibă un sentiment de durere, pe care nu-l putea ascunde. Era izbitor contrastul dintre formalști, a căror sfințenie aparentă ascundea iubirea pentru păcat, și un caracter în care râvna pentru slava lui Dumnezeu era întotdeauna mai presus de orice. Pentru că viața lui Isus condamna răul, avea adversari atât în familie, cât și în afară. Cinstea și altruismul Lui erau luate în batjocură. Răbdarea și bunătatea Lui erau numite lașitate. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 88

Joi, 20 martie

Mulți, foarte mulți, au slăbit și și-au pierdut curajul în marea bătălie a vieții; un cuvânt de amabilă îmbărbătare i-ar întări ca să biruiască. Niciodată să nu trecem pe lângă un suflet suferind, fără să căutăm să-i dăm mângâierea cu care suntem mângâiați de Dumnezeu.

Toate acestea sunt numai împlinirea principiului legii, principiu ilustrat prin parabola samariteanului milos și manifestat în viața lui Isus. Caracterul Său descoperă adevărata însemnătate a legii și ne arată ce înseamnă să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Și, când manifestă îndurare, bunătate și iubire față de toți oamenii, copiii lui Dumnezeu dovedesc caracterul rânduielilor cerului. Ei dau mărturie că „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul” (Psalmii 19:7). Și oricine nu manifestă această iubire calcă legea pe care pretinde că o onorează. Atitudinea față de frații noștri arată care este atitudinea noastră față de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu în inimă este singurul izvor pentru iubirea față de aproapele. „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», și urăște pe fratele său, este un mincinos, căci cine nu iubește pe fratele, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” Preaiubiților, „dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi,

și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi” (1 Ioan 4:20,12). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 504, 505

Caracteristicile pe care este necesar să le cultive cel mai mult poporul lui Dumnezeu care păzește poruncile Lui sunt răbdarea și îndelunga răbdare, pacea și dragostea. Când lipsește dragostea, se produce o pierdere ireparabilă, deoarece sufletele sunt îndepărtate de la adevăr chiar și după ce au avut legătură cu cauza lui Dumnezeu. Frații noștri aflați în poziții de răspundere, care dețin puterea influenței, să-și aducă aminte cuvintele apostolului Pavel, rostite prin Duhul Sfânt: „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapelui în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși, ci, după cum este scris: «Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine»” (Romani 15:1-3). – *Mărturii*, vol. 6, p. 398

Nu contează cât de strălucită îi este mărturisirea de credință, cel a cărui inimă nu este plină de iubire pentru Dumnezeu și pentru semenii săi nu este un adevărat ucenic al lui Hristos. Chiar dacă ar avea o mare credință și ar avea până și puterea de a face minuni, totuși, fără iubire, credința lui ar fi fără valoare. El poate să dea pe față mare dărnicie, dar, dacă face acest lucru din alt motiv decât acela al unei sincere iubiri, chiar dacă și-ar da toate bunurile sale pentru hrănirea săracilor, fapta lui nu l-ar recomanda bunăvoinței lui Dumnezeu. În zelul său, poate să sufere chiar și moartea de martir, totuși, dacă fapta sa nu este determinată de iubire, el va fi privit de Dumnezeu ca un entuziast amăgit sau un fățarnic ambițios.

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie.” Bucuria cea mai curată izvorăște din umilința cea mai adâncă. Caracterele cele mai tari și mai nobile sunt clădite pe temelia răbdării, a iubirii și a supunerii față de voința lui Dumnezeu. – *Faptele apostolilor*, p. 318, 319

Vineri, 21martie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Unitatea desăvârșită va duce la succes”, p. 200 (5 iul.).

Iubirea este împlinirea legii

Sabat după-amiază, 22 martie

Oamenii nu sunt conștienți de răul pe care îl fac prin înlăturarea Legii lui Dumnezeu. Ea este transcrierea caracterului Său și întruchipează principiile Împărăției Sale. Cel care refuză să accepte aceste principii se așază singur în afara locului în care se revarsă binecuvântările lui Dumnezeu.

Realizările glorioase puse înaintea poporului Israel ar fi putut fi atinse doar prin ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Numai prin ascultare este posibilă și pentru noi aceeași înălțare a caracterului, aceeași plinătate a binecuvântării minții, sufletului și trupului, a casei și ogoarelor, binecuvântarea pentru viața aceasta și pentru cea viitoare.

În domeniul spiritual, ca și în lumea naturii, condiția aducerii de roade este ascultarea de legile lui Dumnezeu. Când îi învață pe oameni să desconsidere poruncile lui Dumnezeu, conducătorii religioși îi împiedică să aducă roade spre slava Sa. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 305

Dumnezeul cel mare are o Lege prin care Își conduce împărăția, iar cei ce o încalcă vor ajunge într-o zi să vadă că trebuie să dea socoteală în fața acestei Legi. Soluția pentru călcarea Legii nu trebuie găsit în afirmația că ea a fost desființată. A susține că Legea a fost desființată ar însemna să o dezonorăm și să aruncăm dispreț asupra Dătătorului ei. Unica scăpare pentru cel ce calcă Legea se găsește numai în Domnul Isus Hristos, căci păcătosul este mântuit și Legea este satisfăcută numai prin harul și ispășirea singurului Fiu al lui Dumnezeu. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 331

Aceeași voință divină care lucrează asupra lucrurilor din natură vorbește și inimilor oamenilor, dând naștere în ființa lor unei dorințe inexprimabile după ceva care le lipsește. Lucrurile firii, ale păcatului nu-i mai satisfac. Duhul lui Dumnezeu îi îndeamnă mereu să caute numai acele lucruri care le pot da pace și liniște: harul lui Hristos, bucuria sfințirii. Prin

mijloace văzute și nevăzute, Mântuitorul nostru lucrează continuu ca să atragă inimile oamenilor de la plăceri care nu satisfac, plăceri ale păcatului, la binecuvântările veșnice pe care le pot primi în Hristos. Tuturor acestor suflete care caută în van să bea din fântânile seci ale păcatului li se adresează chemarea divină: „Celui ce îi este sete să vină, cine vrea, să ia apa vieții fără plată” (Apocalipsa 22:17).

Voi, care simțiți în inimile voastre dorința după ceva mai bun decât poate oferi lumea păcatului, recunoașteți această dorință a sufletului vostru ca fiind vocea lui Dumnezeu! Cereți de la El să vă dea pocăința, rugați-L să vi-L descopere pe Domnul Hristos în nemărginita Lui dragoste și desăvârșita Sa curăție! În viața Domnului Hristos principiile Legii lui Dumnezeu, iubirea față de Dumnezeu și oameni, au fost exemplificate în mod desăvârșit. Bunătatea și iubirea neegoistă constituiau viața Sa. Numai când privim la El și când lumina feței Mântuitorului nostru se revărsă asupra noastră, numai atunci ajungem să vedem păcătoșenia inimilor noastre. – *Calea către Hristos*, p. 28

Duminică, 23 martie

Legea lui Iehova, care datează de dinainte de a fi creată lumea, era cuprinsă în cele două mari principii: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta. Aceasta este prima poruncă. Iar al doua, asemenea ei: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Nu este altă poruncă mai mare decât aceasta.” Aceste două mari principii cuprind primele patru porunci, arătând datoria omului față de Dumnezeu, și ultimele șase, arătând datoria omului față de semenii săi. Principiile au fost enunțate mai explicit pentru om după căderea în păcat și formulate pentru a fi pe înțelesul lui. Acest lucru a fost necesar ca urmare a faptului că mințile oamenilor au fost orbite de păcat. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 1, p. 1104

Învățătorul legii s-a apropiat de Isus cu o întrebare directă: „Care este cea dintâi dintre toate poruncile?” Răspunsul lui Hristos a fost direct și puternic: „Cea dintâi este aceasta: «Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn» și «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.»” Aceasta este prima poruncă. A doua este asemenea cu cea dintâi, a zis Hristos, deoarece izvorăște din ea: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Nu este poruncă mai mare decât aceasta.” „În aceste

două porunci se cuprind toată Legea și Prorociei.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 607

Primele patru porunci din Cele Zece sunt rezumate în această mare învățătură: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta.” Ultimele șase sunt cuprinse în cealaltă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Aceste două porunci sunt o expresie a principiului iubirii. Cea dintâi nu poate fi ținută, iar a doua să fie călcată; nici a doua nu poate fi ținută, iar cea dintâi călcată. Dacă Dumnezeu are locul ce I se cuvine în inima noastră, atunci și semenului nostru îi vom da locul potrivit și îl vom iubi ca pe noi înșine. Numai atunci când Îl iubim pe Dumnezeu mai presus de orice vom putea să-l iubim pe semenul nostru fără părtinire.

Întrucât toate poruncile sunt cuprinse în iubirea față de Dumnezeu și om, încălcarea oricărui precept al legii înseamnă nesocotirea acestui principiu. În felul acesta, Hristos i-a învățat pe ascultătorii Săi că Legea lui Dumnezeu nu este o sumă de precepte despărțite unul de altul, dintre care unele sunt de mai mare însemnătate, pe când altele sunt de mai mică însemnătate, putând fi trecute cu vederea fără a atrage pedeapsa. Domnul nostru prezintă primele patru și ultimele șase porunci ca un tot dumnezeiesc și spune că iubirea de Dumnezeu va fi arătată prin ascultarea de toate poruncile Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 607

Luni, 24 martie

Domnul Hristos a arătat în învățăturile Sale cât de vaste sunt principiile Legii rostite pe Sinai. El a făcut o aplicație practică a acelei Legi ale cărei principii rămân pentru totdeauna marele standard al neprihănirii – standardul prin care toți vor fi judecați în ziua cea mare, când se va așeza scaunul de judecată și vor fi deschise cărțile cerului. El a venit să împlinească toate condițiile neprihănirii și, în calitate de Conducător al omenirii, să-i arate omului că și el poate să facă aceasta, îndeplinind fiecare detaliu al cerințelor lui Dumnezeu. Prin harul Său, care este pus la dispoziția fiecărui om, nimeni nu trebuie să piardă cerul. ...

Când Duhul lui Dumnezeu îi descoperă omului semnificația deplină a Legii, în inima lui are loc o schimbare. Descrierea conștiințioasă pe care profetul Natan a făcut-o cu privire la starea adevărată în care se afla David, l-a făcut pe rege să își recunoască păcatele și l-a ajutat să renunțe la ele. El a primit sfatul cu smerenie și s-a umilit înaintea lui Dumnezeu. „Legea Domnului”, a spus el, „este desăvârșită, și înviorează

sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduiriile Domnului sunt fără prihană și veselesc inima” (Psalmii 19:7,8). – *Solii alese*, cartea 1, p. 211, 212

Păcatul nu a nimicit Legea, dar Legea a nimicit gândirea firească a lui Pavel. ... „Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă” (Romani 7:13). „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). ...

În călcarea Legii nu se găsește nicio siguranță, nicio tihnă, nicio îndreptățire. Atâta vreme cât continuă să păcătuiească, omul nu poate spera să stea ca un nevinovat înaintea lui Dumnezeu și să fie împăcat cu El prin meritele Domnului Hristos. El trebuie să înceteze să calce Legea și să ajungă credincios. Când privește în marea oglindă morală, păcătosul își vede defectele de caracter. El se vede exact așa cum este, pătat, întinat și condamnat. Totuși el știe că Legea nu poate să îndepărteze în niciun fel vinovăția sau să-l ierte pe cel păcătos. El trebuie să meargă mai departe.

Legea este doar un îndrumător care îl aduce la Hristos. El trebuie să privească la Mântuitorul care poartă păcatele. Iar când Domnul Hristos îi este descoperit pe crucea de pe Golgota, murind sub povara păcatelor întregii lumi, Duhul Sfânt îi arată atitudinea lui Dumnezeu față de toți cei ce se pocăiesc de nelegiuirile lor. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). – *Solii alese*, cartea 1, p. 213

Martți, 25 martie

Domnul a văzut starea noastră căzută, El a văzut nevoia noastră de har și, pentru că a iubit sufletul nostru, El ne-a dat har după har. Harul înseamnă o favoare făcută cuiva care nu merită, unuia care este pierdut. Faptul că suntem păcătoși nu ne împiedică să primim mila și dragostea lui Dumnezeu, ci, pentru că suntem păcătoși, avem neapărat nevoie de dragostea Sa pentru a putea fi mântuiți. Domnul Hristos spune: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod, și rodul vostru să rămână” (Ioan 15:16). – *Solii alese*, cartea 1, p. 347

Prin viața Sa fără pată, prin ascultarea Sa, prin moartea Sa pe crucea de la Calvar, Hristos a mijlocit pentru neamul omenesc pierdut. Și acum, Căpetenia mântuirii noastre mijlocește pentru noi, nu doar ca un simplu petiționar, ci ca un biruitor care Își revendică victoria. Jertfa Sa este completă și, ca Mijlocitor al nostru, El face lucrarea pe care singur Și-a asumat-o, prezentând înaintea lui Dumnezeu cădelnița cu parfumul meritelor Sale fără pată împletite cu rugăciunile, mărturisirile și mulțumirile poporului Său. ...

Hristos poate să-i mântuiască în mod desăvârșit pe toți cei care vin la El cu credință. El îi va curăți de orice întinăciune, dacă ei Îi vor îngădui. Dar, dacă se agață de păcatele lor, nu pot fi mântuiți, căci neprihănirea lui Hristos nu acoperă niciun păcat de care nu te pocăiești. Dumnezeu a declarat că aceia care Îl primesc pe Hristos ca Răscumpărător al lor, acceptându-L ca fiind Cel care ridică păcatele tuturor, vor primi iertare pentru păcatele lor. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 930, 931

Două sunt greșelile de care copiii lui Dumnezeu, mai cu seamă aceia care acum au ajuns să se încreadă în harul Său, trebuie să se păzească în mod deosebit. Prima, de care ne-am mai ocupat, este aceea de a se bizui pe propriile fapte, încrezându-se în tot ce vor putea face ele pentru a-i aduce în armonie cu Dumnezeu. Tot ce poate face omul fără Dumnezeu este mânjit de egoism și păcat. Numai harul Domnului Hristos, prin credință, ne poate face sfinți.

În opoziție cu aceasta, dar nu mai puțin primejdioasă, este rătăcirea de a considera că faptul de a crede în Hristos îi scutește pe oameni de păzirea Legii lui Dumnezeu și că, deoarece noi devenim părtași harului lui Hristos numai prin credință, faptele nu au nimic de-a face cu mântuirea noastră.

Dar să reținem că ascultarea nu este numai o simplă și formală supunere, ci o slujire din iubire. ... Când principiul iubirii este sădit în inimă, când păcătosul este reînnoit după chipul Celui care l-a creat, atunci este împlinită făgăduința noului legământ: „Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor” (Evrei 10:16). Și, dacă legea este scrisă în inimă, atunci nu va modela ea oare viața? Ascultarea, slujirea și supunerea loială din iubire, constituie adevăratul semn că suntem ucenicii Săi. ... În loc de a-l scuti pe om de ascultarea de Legea lui Dumnezeu, credința, și numai ea, este aceea care ne face părtași harului lui Hristos, care ne face în stare să ascultăm. – *Calea către Hristos*, p. 59, 60

Miercuri, 26 martie

Când Legea lui Dumnezeu este scrisă în inimă, aceasta se va dovedi printr-o viață curată și sfântă. Poruncile lui Dumnezeu nu sunt literă moartă. Ele sunt duh și viață, aduc imaginația și chiar gândurile în supunere față de voința lui Hristos. Inima în care sunt scrise va fi păzită cu toată grija, căci din ea ies izvoarele vieții. Toți cei care Îl iubesc pe Isus și păzesc poruncile vor căuta să evite orice ar putea să pară rău, nu pentru că sunt constrânși să facă astfel, ci pentru că ei imită un model curat și simt aversiune față de tot ce este contrar legii scrise în inimile lor. Ei nu se vor bizui pe ei înșiși, ci își vor pune încrederea în Dumnezeu, singurul care poate să-i ferească de păcat și necurăție. Atmosfera din jurul lor este curată, ei nu-și vor corupe sufletele lor, nici pe ale altora. Este plăcerea lor să se comporte așa cum este drept, să iubească mila și să umble cu smerenie înaintea lui Dumnezeu. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 146 (17 mai)

Sabatul arată spre El [Hristos], dovedindu-L că este Creator și Acela care sfințește. El declară că Acela care a creat toate lucrurile în cer și pe pământ și prin care sunt ținute toate lucrurile este Conducătorul bisericii și că, prin puterea Lui, noi suntem împăcați cu Dumnezeu. Căci, vorbind către Israel, El a zis: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc” – îi fac sfinți (Ezechiel 20:12). Prin urmare, Sabatul este un semn al puterii lui Hristos de a ne sfinți. El le este dat tuturor acelor pe care îi sfințește Hristos. ...

Pentru toți cei ce primesc Sabatul ca semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzându-L pe Hristos în Sabat, ei se desfată în El. Sabatul îi îndrumă către lucrările creațiunii ca o dovadă a marii Lui puteri de a mântui. În timp ce ne atrage atenția către pacea Edenului care a fost pierdută, el ne vorbește despre pacea restabilită prin Mântuitorul. Fiecare lucru din natură repetă chemarea Lui: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 288, 289

Păcatul care este tolerat în cel mai înalt grad, care ne desparte de Dumnezeu și dă naștere la atât de multe tulburări spirituale contagioase este egoismul. Nu poate exista întoarcere la Domnul fără tăgăduire de sine. Prin noi înșine nu putem face nimic, dar prin puterea lui Dumnezeu, care ne întărește, putem trăi să facem bine altora și, în felul acesta, să evităm răul egoismului. Nu este nevoie să mergem în țările păgâne pentru a

ne manifesta dorința de a-I consacra lui Dumnezeu totul, printr-o viață folositoare și neegoistă. Trebuie să facem lucrul acesta în cercul familiei, în biserică, printre cei cu care ne asociem și cu care încheiem afaceri. Pe căile obișnuite ale vieții este locul unde eul trebuie să fie tăgăduit și supus. ... În dorința de a le face bine altora, trebuie să uităm de noi înșine. – *Mărturii*, vol. 2, p. 132

Joi, 27 martie

Misiunea noastră este aceeași cu aceea pe care a anunțat-o Hristos, la începutul lucrării Sale, că era misiunea Sa. „Duhul Domnului este peste Mine”, spunea El, „pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimes să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsăți, să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4:18,19).

Noi trebuie să ducem mai departe lucrarea pe care ne-a pus-o în mâini Domnul. El spune: „Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua-n amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat.” „Totdeauna vor fi săraci în țară, de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta»” (Isaia 58:10,11; Deuteronomul 15:11). – *Mărturii*, vol. 8, p. 134

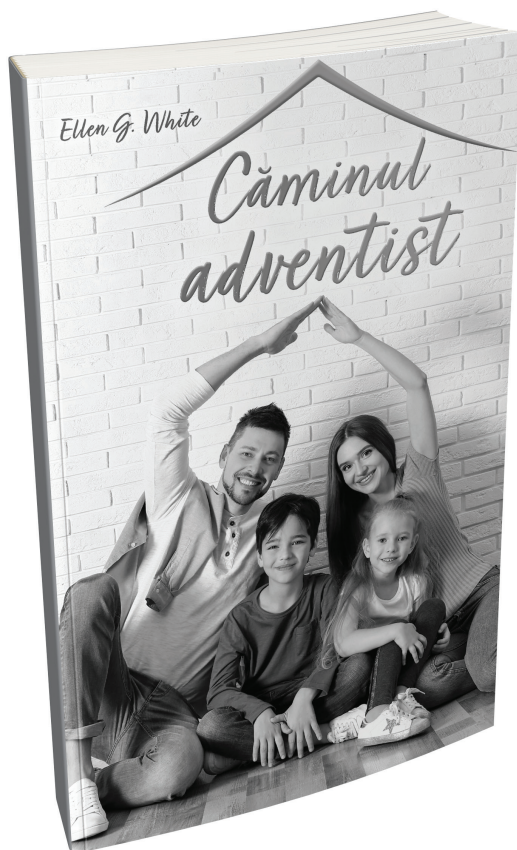
Noi ar trebui să căutăm să copiem Modelul, pentru ca spiritul care era în Hristos să poată locui în noi. Mântuitorul nu era găsit printre cei înălțați și onorați de lume. El nu Și-a petrecut vremea printre cei care căutau o viață ușoară și plăcerile. El mergea din loc în loc să facă bine. Lucrarea Sa a fost aceea de a-i ajuta pe cei care aveau nevoie de ajutor, de a-i salva pe cei pierduți care erau gata să piară, de a-i ridica pe cei căzuți, de a rupe jugul asupririi de la cei ce erau robi, de a-i vindeca pe bolnavi și a-i mângâia prin cuvinte de simpatie și înțelegere pe cei întristați și cu inima zdrobită. De la noi se cere să copiem acest model. Să ne ridicăm și să pornim la lucru, căutând să le aducem binecuvântare celor aflați în nevoi și mângâiere celor întristați. Cu cât ne vom împărtăși mai mult de spiritul lui Hristos, cu atât vom vedea mai bine ce să facem pentru semenii noștri. Vom fi plini de iubire pentru sufletele care pier și ne vom găsi cea mai mare bucurie în a călca pe urmele Aceluia care este Maiestatea cerului. – *Our High Calling*, p. 180

Te asemeni tu cu Hristos în cuvintele tale, în spiritul tău, în acțiunile tale? Dacă reprezinți caracterul lui Hristos prin cuvânt și spirit, atunci ești creștin, căci a fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos. Limba va depune mărturie despre principiile care caracterizează viața – acesta este testul sigur al puterii care controlează inima. Noi ne putem judeca propriul spirit și principiile după cuvintele care ies de pe buzele noastre. Limba trebuie să fie întotdeauna sub controlul Duhului Sfânt. ...

... Crezi în Fiul lui Dumnezeu ca Mântuitor personal? Atunci, dacă tu crezi din toată inima, Dumnezeu locuiește în suflet, iar sufletul, în Dumnezeu. Tu Îl reprezinți pe Isus. ... În măsura în care agentul uman este părtăș naturii divine, el va împărtăși simpatia lui Hristos. Isus spune: „Vă dau o poruncă nouă: [Să vă tolerați unii pe alții? Nu!] Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” „Aceasta este porunca mea: Să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu.” – „What Doth the Lord Require”, *Advent Review and Sabbath Herald*, 26 mai 1896.

Nenumărați oameni s-au îndepărtat
de Dumnezeu fiindcă au crezut că L-au văzut
într-o persoană sau într-o biserică...
și, adevărul e, nu le-a plăcut ce au văzut.
Dar Dumnezeu este exact genul de persoană
la care am sperat. Sublim de frumoasă.
Trebuie doar să-ți închizi ochii și să-ți deschizi
inima ca să vezi imaginea limpede
a lui Dumnezeu oglindită în persoana
lui Isus Hristos!

O carte pentru fiecare familie

O carte pentru fiecare copil, tânăr, adult, bătrân,
singur, necăsătorit, căsătorit

Un ghid sigur pentru probleme legate de familie,
relații sociale, profesie,
folosirea timpului liber, administrarea banilor...

O carte care pune în față
un înalt standard de viațuire

O carte care dorește să călăuzească
spre căminul din Edenul restabilit

O istorie în care se împletesc conflicte politice și etnice, persecuție, violență și moarte – dar și credincioșie, curaj, devotament, iubire și minuni. Pe fundalul unor scene foarte vii din satele transilvănene din secolul al XX-lea, ni se descoperă modul în care cele două Războaie Mondiale și impunerea comunismului au afectat viața unor familii pașnice de credincioși – și mărturia iubitoare a celor care au ales să îi rămână loiali lui Hristos, oricare ar fi urmările. Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Nici moartea, nici viața ...

IANUARIE

1. M. Efeseni 2:4-6
 2. J. Iov 22:21,22
 3. V. Psalmii 145:9,10
- s. a. B 16:48, CT 16:39, IS 16:32, MS 16:47,
SM 16:49, DJ 16:58, AR 16:59
-
4. S. Ieremia 31:3
- s. a. B 16:49, CT 16:40, IS 16:33, MS 16:48,
SM 16:50, DJ 16:59, AR 17:00
-
5. D. Ioan 3:16
 6. L. Evrei 8:12
 7. M. Romani 5:8
 8. M. 1 Ioan 4:9
 9. J. 2 Corinteni 5:21
 10. V. Ioan 3:17
- s. a. B 16:56, CT 16:46, IS 16:40, MS 16:54,
SM 16:57, DJ 17:06, AR 17:06
-
11. S. Isaia 63:1
- s. a. B 16:57, CT 16:47, IS 16:41, MS 16:56,
SM 16:58, DJ 17:07, AR 17:08
-
12. D. Ioan 16:27
 13. L. Ioan 1:12
 14. M. Faptele 3:19
 15. M. Ioan 3:7
 16. J. Ioan 3:8
 17. V. Isaia 1:18
- s. a. B 17:04, CT 16:55, IS 16:49, MS 17:04,
SM 17:06, DJ 17:14, AR 17:15
-
18. S. Psalmii 51:10
- s. a. B 17:05, CT 16:56, IS 16:51, MS 17:05,
SM 17:07, DJ 17:16, AR 17:17
-
19. D. Luca 15:7
 20. L. 2 Tesaloniceni 2:13
 21. M. Filipeni 2:12,13
 22. M. Isaia 64:8
 23. J. 2 Petru 1:10
 24. V. Iefania 2:3
- s. a. B 17:13, CT 17:04, IS 16:59, MS 17:13,
SM 17:16, DJ 17:24, AR 17:25
-
25. S. Coloseni 4:12
- s. a. B 17:15, CT 17:05, IS 17:01, MS 17:15,
SM 17:18, DJ 17:25, AR 17:27
-
26. D. Ioan 14:23
 27. L. 1 Corinteni 1:9
 28. M. Efeseni 1:2
 29. M. Filipeni 4:7
 30. J. Romani 15:13
 31. V. Evrei 2:3
- s. a. B 17:23, CT 17:14, IS 17:10, MS 17:24,
SM 17:27, DJ 17:33, AR 17:36

FEBRUARIE

1. S. Psalmii 40:7,8
- s. a. B 17:24, CT 17:15, IS 17:12, MS 17:25,
SM 17:29, DJ 17:34, AR 17:37
-
2. D. Matei 3:17
 3. L. 2 Corinteni 8:9
 4. M. Filipeni 2:6-8
 5. M. 1 Petru 2:24
 6. J. 1 Corinteni 6:20
 7. V. Osea 13:14
- s. a. B 17:33, CT 17:23, IS 17:21, MS 17:34,
SM 17:38, DJ 17:43, AR 17:46
-
8. S. 1 Petru 1:3,4
- s. a. B 17:34, CT 17:25, IS 17:22, MS 17:36,
SM 17:40, DJ 17:44, AR 17:48
-
9. D. Apocalipsa 3:20
 10. L. 1 Corinteni 3:11-13
 11. M. Matei 6:24
 12. M. Matei 13:45,46
 13. J. Isaia 55:7
 14. V. Romani 4:7,8
- s. a. B 17:43, CT 17:33, IS 17:32, MS 17:45,
SM 17:49, DJ 17:53, AR 17:57
-
15. S. Evrei 12:2
- s. a. B 17:44, CT 17:34, IS 17:33, MS 17:47,
SM 17:51, DJ 17:54, AR 17:58
-
16. D. Matei 11:28,29
 17. L. 2 Corinteni 3:18
 18. M. Ioan 15:4
 19. M. Ioan 15:5
 20. J. 1 Ioan 2:6
 21. V. Ioan 17:23
- s. a. B 17:52, CT 17:43, IS 17:42, MS 17:55,
SM 18:00, DJ 18:02, AR 18:07
-
22. S. 2 Petru 1:4
- s. a. B 17:54, CT 17:44, IS 17:44, MS 17:57,
SM 18:02, DJ 18:03, AR 18:09
-
23. D. Ioan 10:10
 24. L. Filipeni 1:10,11
 25. M. Psalmii 16:11
 26. M. Cânt. cântărilor 5:16
 27. J. Romani 8:37
 28. V. Coloseni 3:11
- s. a. B 18:02, CT 17:52, IS 17:53, MS 18:06,
SM 18:11, DJ 18:11, AR 18:17

MARTIE

1. S. Iacov 1:5
- s. a. B 18:03, CT 17:53, IS 17:54, MS 18:07,
SM 18:13, DJ 18:13, AR 18:19
-
2. D. Isaia 66:2
 3. L. Psalmii 95:6
 4. M. 2 Corinteni 4:6
 5. M. Evrei 4:16
 6. J. 1 Ioan 1:3
 7. V. Psalmii 62:8
- s. a. B 18:11, CT 18:01, IS 18:03, MS 18:16,
SM 18:22, DJ 18:21, AR 18:27
-
8. S. Plângărele 3:25
- s. a. B 18:12, CT 18:02, IS 18:05, MS 18:17,
SM 18:23, DJ 18:22, AR 18:29
-
9. D. Matei 7:7
 10. L. Ioan 17:20
 11. M. Ioan 14:13
 12. M. Ioan 16:23
 13. J. Romani 8:34
 14. V. Romani 8:26
- s. a. B 18:20, CT 18:10, IS 18:13, MS 18:26,
SM 18:32, DJ 18:29, AR 18:37
-
15. S. Marcu 11:24
- s. a. B 18:21, CT 18:11, IS 18:15, MS 18:27,
SM 18:34, DJ 18:31, AR 18:38
-
16. D. 1 Ioan 5:14,15
 17. L. Isaia 40:31
 18. M. Psalmii 31:20
 19. M. Psalmii 42:1
 20. J. Psalmii 91:1
 21. V. Ieremia 29:13
- s. a. B 18:29, CT 18:19, IS 18:23, MS 18:35,
SM 18:42, DJ 18:38, AR 18:47
-
22. S. Geneza 32:26
- s. a. B 18:30, CT 18:20, IS 18:25, MS 18:37,
SM 18:44, DJ 18:39, AR 18:48
-
23. D. 1 Tesaloniceni 5:17
 24. L. Efeseni 6:18
 25. M. Matei 18:19,20
 26. M. Maleahi 3:16
 27. J. 2 Tesaloniceni 3:1
 28. V. Psalmii 67:3
- s. a. B 18:38, CT 18:27, IS 18:33, MS 18:45,
SM 18:52, DJ 18:47, AR 18:56
-
29. S. Psalmii 40:3
- s. a. B 18:39, CT 18:28, IS 18:34, MS 18:46,
SM 18:54, DJ 18:48, AR 18:57
-
30. D. Evrei 13:15
 31. L. Matei 26:41